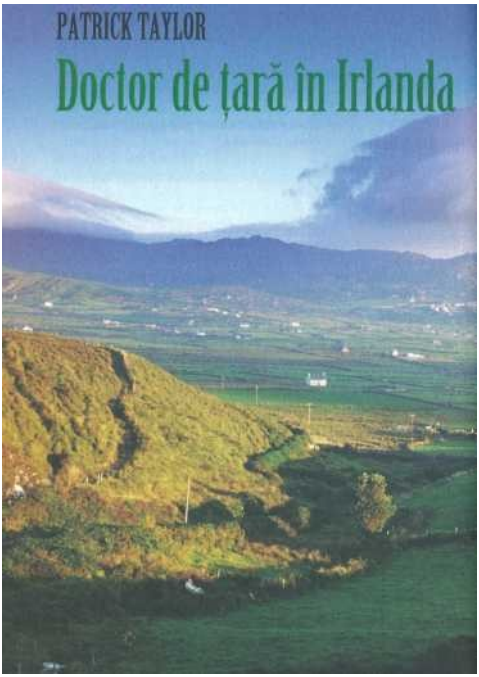
PATRICK TAYLOR
Doctor de țară în Irlanda

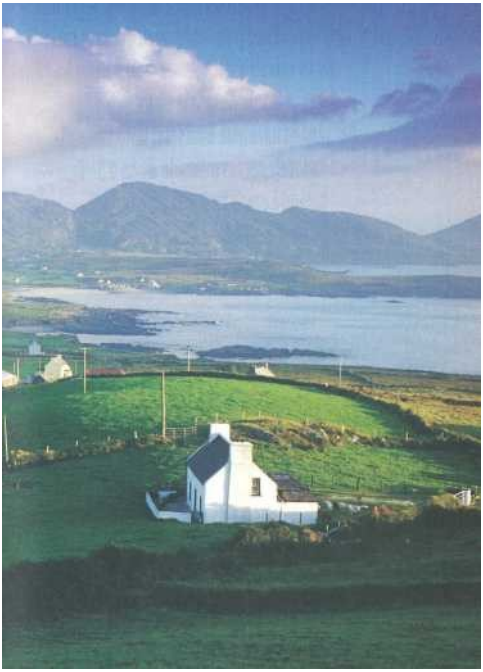

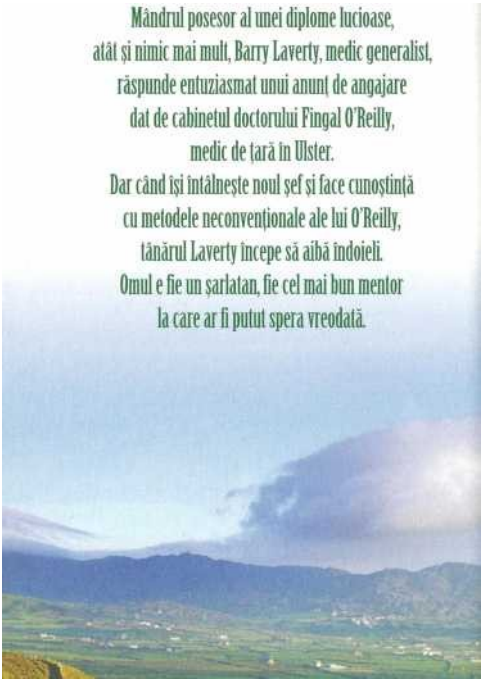

Nu pe-aici e drumul

Barry Laverty – dr. Barry Laverty, cu rezidenţiatul proaspăt încheiat şi cerneala încă umedă pe diplomă, îşi trase pe dreapta Volkswagen-ul Beetle şi se uită cu atenţie la hartă. Six Road End era clar marcat pe hartă. Se chiori prin parbrizul plin de insecte zdrobite la labirintul de drumuri de ţară ce se-nlănţuiau puţin mai departe, în faţa lui. Undeva, la capătul unuia dintre aceste drumuri mărginite de gard viu, se afla satul Ballybucklebo. Dar pe unde s-o apuce? Şi asta, îşi aminti el, era o întrebare care nu se referea strict la geografie.

Majoritatea colegilor săi absolvenţi ai şcolii de medicină de la Universitatea Regală din Belfast îşi trasaseră foarte clar planurile legate de carieră. El n-avea nicio idee. Medicină generală? Specialitate? Ce

specialitate? Barry ridică din umeri. Avea 24 de ani, era burlac, nu avea nicio responsabilitate. Ştia că are tot timpul din lume să-şi hotărască viitorul, dar planurile sale pe termen scurt puteau fi în pericol dacă întârzia la întâlnirea fixată pentru ora cinci. Deşi a-şi găsi un drum în viaţă era o chestiune cât se poate de serioasă, ratele la maşină îl presau, aşa că trebuia să câştige cumva destui bani ca să-şi poată plăti împrumutul.

Se uită urât la hartă şi apoi trasă cu degetul drumul pe care-l făcuse de la Belfast, dar, odată cu Six Road End, se termina şi harta. Nici urmă de Ballybucklebo. Ce putea să facă? îşi ridică ochii şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Doi ochi albaştri încadraţi de o faţă proaspăt bărbierită şi ovală îi întoarseră privirea. Cravata îi era strâmbă. Oricât de multă grijă ar fi avut când o lega, nodul ajungea întotdeauna sub unul din vârfurile gulerului. Nu voia să pară neîngrijit. Îşi îndreptă cravata, apoi încercă să-şi netezească firele de păr rebele ce refuzau să stea la locul lor. Ridică din umeri. Asta era, nu stăteau şi pace. Cel puţin el avea părul scurt, nu-şi lăsase plete, după moda asta copiată după noua formaţie, Beades.

Poate o fi vreun panou indicator la intersecţie, îşi spuse el. Ieşi din maşină şi arcurile scârţâiră sub greutatea lui. Brunhilde, cum îşi botezase maşina, protesta sub povara averilor lui lumeşti: două valize, una cu puţinele sale haine şi cealaltă ticsită cu tratate de medicină. O trusă medicală în portbagaj, o undiţă, un juvelnic şi cizme de pescuit, pe bancheta din spate. Se sprijini pe uşa maşinii, conştient că statura sa firavă, de numai un metru şi şaptezeci de centimetri, nu-l ajuta prea mult să vadă peste capota Brunhildei. Nici ridicându-se pe vârfuri nu vedea nici urmă de panou indicator. Poate era ascuns de tufe.

Merse pe jos până la intersecţie şi se uită în jur, dar nu văzu decât că nu exista niciun fel de panou indicator. Poate că Ballybucklebo e un fel de Brigadoon, se gândi el,

apare doar o dată la o sută de ani. Se-ntoarse la maşină, prin aerul cald al după-amiezii de Ulster, inspirând parfumul orzului cultivat de ambele părţi ale drumului. Auzi trilurile unei mierle ascunse printre cerceluşii ce creşteau amestecaţi în tufele de pe marginea drumului, cu florile lor mov şi stacojii atârnând grele de umezeala verii. Undeva în apropiere, o vacă îi ţinea isonul mierlei, cu o voce de bas, la contrapunct

Bany savură momentul. Poate că nu-i era clar ce-i rezerva viitorul, dar de un lucru era sigur. Nimic nu-l putea convinge că ar putea trăi în altă parte decât în Irlanda de Nord.

Apropiindu-se de maşină, se gândi că va trebui s-o ia la întâmplare pe unul din drumuri şi… Fu plăcut surprins să descopere o siluetă pe bicicletă coborând dealul molcom, pedalând alene pe drum.

— Scuzaţi-mă, spuse Barry ieşind în calea biciclistului.

Biciclistul se clătină, frână şi opri cu un picior pe pământ şi celălalt lipit de pedală.

— Bună ziua, zise Barry.

Se adresa unui tinerel deşirat, cu faţa inocentă pe jumătate ascunsă sub o pălărie de pai, ale cărei boruri nu reuşeau să-i ascundă dinţii pe care şi i-ar fi dorit orice iepure pe o rază de şase ţinuturi.

— Ai putea să mă ajuţi? Nu ştiu pe unde să o iau spre Ballybucklebo.

— Ballybucklebo?

Biciclistul îşi scoase pălăria şi-şi scărpină părul roşcat.

— Poţi să-mi spui cum ajung acolo?

— Ballybucklebo? îşi ţuguie el buzele. Maică, măiculiţă, ce locşor frumos e ăla!

Barry încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Sunt sigur că-i frumos, dar trebuie să ajung acolo

până în ora cinci.

— Cinci? Azi, la cinci?

Tânărul scotoci în buzunarul vestei şi scoase un ceas cu lanţ.

— La cinci? Păi nu prea mai ai timp.

— Ştiu asta, dacă ai putea să…

— Aaa, da.

Arătă cu degetul drept înainte.

— Ia-o pe-acolo. Ţine drept până ajungi la grajdul cel roşu al lui Willy John McCoubrey.

— Grajd roşu. Aşa.

— Acolo să n-o iei nici la stânga, nici la dreapta.

— Aha.

— N-o ţii decât drept înainte. Ai să vezi o vacă bălţată păscând în apropiere. Dacă n-o fi băgat-o Willy John în grajd, la muls. Treci de ea şi ia-o pe primul drum la dreapta.

Şi spunând asta, tânărul arătă spre stânga.

Barry era puţin confuz.

— Prima la dreapta după vaca bălţată?

— Exact, după bălţată, zise el, încă arătând spre stânga. De acolo nu mai e decât o aruncătură de băţ. Da’ io să fiu în locul dumitale, zise el, urcându-se înapoi pe bicicletă, n-aş fi luat-o pe-aci din capul locului.

Barry îl privi cu atenţie pe tovarăşul său de drum. Pe faţa tânărului nu se citea nimic care să-l trădeze că n-ar fi vorbit serios.

— Mulţumesc, zise Barry, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs. Mulţumesc foarte mult. Apropo, îl ştii cumva pe doctorul de-acolo?

Sprâncenele tânărului se ridicară brusc. Ochii i se măriră şi scoase un fluierat prelung înainte să răspundă.

— Pe dânsu? Pe dom’ doctor O’Reilly? Sigur că-l cunosc, domnule. îl cunosc foarte bine.

Apoi se urcă în şa şi se-ndepărtă, pedalând furios.

Barry se urcă în Brunhilde şi se întrebă de ce o luase aşa brusc la sănătoasa tânărul său îndrumător, doar la auzul numelui doctorului O'Reilly. Bun, se gândi el, dacă vaca lui Willy John mai e la câmp, o să afle în curând motivul. La ora cinci avea întâlnire cu nimeni altul decât doctorul Fingal Flahertie O'Reilly.

Barry citi aceste rânduri pe plăcuţa zidită lângă uşa verde a unei case cu trei etaje:

Dr. F.F. O'Reilly, M.B, B. Ch, B.A.O.

Medic chirurg

Orar: de luni până vineri de la nouă dimineaţa la prânz.

Graţie vacii bălţate a lui Willyjohn McCoubrey, ajunsese cu cinci minute înainte de ora fixată. Făcu un pas în spate şi privi în jur. De ambele părţi ale uşii erau ferestre încadrate de arcade, încastrate în zidul cenuşiu. La dreapta, prin geam se vedea foarte bine mobila din sufragerie. Deci, îşi spuse Barry, ca mulţi medici de ţară, doctorul O'Reilly are cabinetul acasă. Şi dacă era să se ia după vocea tunătoare pe care o auzea venind dinspre ferestrele cu perdele trase, din stânga, doctorul era la cabinet.

— Eşti o pacoste, Seamus Galvin. Eşti ca raia de pe capră, moară stricată şi pacoste ce eşti. Ce eşti tu?

Barry nu auzi şi răspunsul. Undeva în interior, o uşă se lovi cu zgomot de perete. Făcu un pas în spate şi se uită peste umăr la poteca pietruită ce ducea spre poarta principală, mărginită de tufe de trandafiri. Simţi o mişcare şi, când se întoarse, dădu cu nasul de un uriaş proptit în picioare, în uşa deschisă. Nasul căpcăunului era ca de alabastru, iar restul feţei, uşor vineţiu; probabil, de la efort, gândi Barry, pentru că trebuia să fie obositor să-l care pe sus pe tipul mărunţel, ţinându-l cu o mână de gulerul hainei şi cu cealaltă, de turul pantalonilor. În vreme ce bărbatul se zbătea şi scotea sunete ascuţite, îşi

flutura piciorul stâng care, observă Barry, era desculţ.

Uriaşul îi făcu vânt mărunţelului şi-l azvârli cât colo. Barry făcu ochii mari când zborul în linie dreaptă al victimei, dar şi jelania se frânseră în aterizarea bruscă în cea mai apropiată tufa de trandafiri.

— Nătărăule! urlă iar uriaşul, aruncând un pantof şi o şosetă după el. Data viitoare, Seamus Galvin, mizerabilule, când mai vii după orele de program, în timpul meu liber, şi vrei să mă uit la glezna ta sucită, fa bine şi spală-te pe picioare, neruşinatule!

Barry se întoarse, gata să se retragă, dar calea îi era tăiată de Galvin, care-şi ţinea la piept încălţămintea şi fugea spre poartă împleticindu-se şi spunând:

— Da, dom' doctor O'Reilly, aşa o să fac, să trăiţi dom' doctor O'Reilly!

Barry se gândi la biciclistul care o luase la sănătoasa doar la auzul numelui doctorului O'Reilly. Doamne, Dumnezeule, dacă scena la care tocmai asistase era un exemplu al felului în care doctorul îşi aborda pacienţii…

— Şi tu ce naiba vrei, de stai proţăpit acolo cu faţa lungă cât o zi de post?

Barry se răsuci să-şi privească anchetatorul în ochi.

— Sunteţi doctorul O'Reilly?

— Nu. Sunt Arhanghelul Gabriel. Nu vezi ce scrie pe plăcuţă?

— Eu sunt Laverty.

— Laverty? Cară-te. Nu cumpăr nimic.

— Sunt doctorul Laverty. Am răspuns la anunţul dumneavoastră din *Jurnalul Medical Britanic.* Am venit pentru interviul pentru postul de asistent.

N-am să-l las pe bătăuşul ăsta să mă intimideze, gândi el.

— A, acel Laverty. Doamne, de ce n-ai zis aşa, omule?

O'Reilly îi întinse o mână de dimensiunile unei farfurii de supă.

Barry simţi că îi pocnesc încheieturile degetelor, dar refuză până şi să clipească atunci când îl privi în ochi pe droctorul O'Reilly. Aproape că se rătăci în privirile lui căprui, pe jumătate ascunse de sprâncene stufoase. Ridurile de expresie din jurul ochilor i se contractaseră şi nasul doctorului O'Reilly îşi recăpătase culoarea, uriaşa trompă având acum aceeaşi nuanţă vineţie ca şi obrajii.

— Intră, Laverty, zise O'Reilly dându-se la o parte. Uşa din stânga.

Barry intră în camera cu perdele trase. Un birou cu capacul ridicat era lipit de unul dintre pereţii verzi. Teancuri de reţetare, hârtii şi fişe de-ale pacienţilor erau împrăştiate pe toată suprafaţa biroului. Deasupra, într-un cui atârna diploma înrămată a lui O'Reilly. Barry aruncă o privire fugară: Colegiul Sfânta Treime, Dublin, 1936. În faţa biroului avea un scaun turnant şi unul simplu, de lemn.

— Ia loc, zise O'Reilly, lăsându-şi toată greutatea în scaunul turnant şi proptindu-şi pe nas o pereche de ochelari rotunzi. Şi zici că vrei să-mi fi asistent?

Barry aşa crezuse, dar după ce văzuse evacuarea lui Seamus Galvin, nu mai era atât de sigur. Se aşeză şi îşi puse geanta pe genunchi.

— Să vedeţi, eu…

— Sigur că vrei, zise O'Reilly, scoţând din buzunarul hainei o pipă de măceş.

Scăpără un chibrit şi îşi aprinse pipa.

— E o ocazie unică.

Barry observă că aluneca uşor de pe scaun. Trebuia să se proptească bine cu picioarele în covor şi să se împingă înapoi, să nu cadă. O'Reilly dădu din degetul arătător.

— Sigur o să-ţi placă. S-ar putea ivi chiar şi ocazia unui parteneriat. Desigur, o vreme va trebui să faci ce-ţi spun eu, până înveţi cum merg treburile.

Barry se ridică din nou pe scaun.

— Asta înseamnă că trebuie să arunc pacienţii în tufele de trandafiri?

— Poftim?

O uşoară paloare păru să pună stăpânire pe nasul uriaşului. Să fi fost semn că se enerva? se întrebă Barry.

— Am întrebat dacă asta înseamnă că…

— Te-am auzit din prima, băiete. Ia zi-mi, ai experienţă cu pacienţii de la ţară?

— Nu chiar…

— Bănuiam eu, zise O'Reilly scoţând fum pe nas ca hornul coşurilor de pe vasul *Queen Many* când îi explodaseră cazanele. Ai multe de învăţat. Lecţia numărul unu. Niciodată, dar niciodată, absolut niciodată – zise el, împungându-l cu pipa – să nu-i laşi să te încalece. Dacă-i laşi, or să scoată untul din tine.

— Dar nu crezi că să arunci un om în grădină e puţin cam…?

— Da, şi eu eram de aceeaşi părere, până l-am cunoscut pe Seamus Galvin. Dacă te angajezi la mine şi ajungi să-l cunoşti pe pierde-vară ăsta aşa cum îl cunosc eu…

O'Reilly clătină din cap. Barry se ridică şi-şi masă uşor piciorul.

O'Reilly începu să râdă cu hohote groase.

— Ţi-a amorţit piciorul?

— Da. E ceva în neregulă cu scaunul ăsta.

Hohotele lui O'Reilly erau din ce în ce mai răsunătoare.

— Nu, l-am aranjat eu.

— L-ai aranjat?

— Unii dintre bolnavii închipuiţi din Ballybucklebo par să creadă că atunci când vin la doctor, e obligaţia mea să le ascult lamentările până se-ntorc vitele de la câmp. Un medic de ţară fără niciun ajutor n-are timp pentru prostii

d-astea. De-aia am şi dat anunţ că angajez un asistent E prea mult de lucru în văgăuna asta.

O'Reilly se opri din râs. Ochii lui căprui îi fixară pe-ai lui Barry, în timp ce spuse cu o voce blândă:

— Acceptă postul, băiete. Am nevoie de ajutorul tău.

Barry ezită. Chiar voia să lucreze pentru uriaşul ăsta aspru? Privi atent obrajii roşii ai lui O'Reilly şi urechile clăpăuge, probabil atârnânde şi datorită loviturilor primite în ringul de box şi claia de păr negru ce-i creştea în dezordine, ca o căpiţă prost clădită. Se hotărî să mai tragă puţin de timp.

— Ce i-ai făcut scaunului ăstuia?

Rânjetul lui O'Reilly nu putea fi interpretat altfel decât ca un zâmbet diavolesc.

— Am tăiat cu fierăstrăul un centimetru din ambele picioare din faţă. Nu e prea confortabil, nu-i aşa? Nu prea-ţi vine să stai mult, nu?

— Nu, răspunse Barry, zicându-şi în gând: Cred că nu vreau să mai stau aici nicio secundă.

— Nici clienţilor nu prea le vine. Intră şi ies, sprinţari ca arcuşul pe vioară.

Cum poate un doctor responsabil să-şi noteze istoricul pacienţilor săi, dacă aceştia intră în cabinet ca pe bandă rulantă? se întrebă Barry.

Se ridică.

— Nu-s sigur că vreau să lucrez aici.

O'Reilly izbucni în râs.

— Hai, nu-ţi mai da atâta importanţă, fiule.

Barry simţi că i se înroşesc urechile.

— Doctore O'Reilly, eu…

— Laverty, chiar sunt oameni cu adevărat bolnavi pe-aici care chiar au nevoie de noi, să ştii.

De data asta, O'Reilly nu mai râdea.

Barry sesizase formula folosită de O'Reilly: „de noi". Se surprinse că e plăcut impresionat.

— Am nevoie de ajutor.

— Ei bine, eu…

— Perfect, spuse O’Reilly, aprinzându-şi încă o pipă, ridicându-se de pe scaun şi luând-o spre uşă cu paşi mari.

— Haide, cabinetul l-ai văzut, să-ţi arăt şi restul prăvăliei.

Dispăru în hol, nelăsându-i lui Barry altă opţiune decât să-l urmeze. împinse o uşă.

— Sala de aşteptare.

Barry văzu o cameră mare, cu pereţii îmbrăcaţi într-un tapet cu trandafiri. Scaune de lemn fuseseră aranjate pe lângă pereţi. O’Reilly arătă cu degetul spre o uşă din peretele cel mai îndepărtat.

— Pacienţii intră singuri pe aici. Noi venim din cabinet, îl luăm pe primul de la coadă, rezolvăm problema şi pe urmă îi conducem la uşa din faţă.

— Pe picioarele lor, sper.

Barry privi cu atenţie spre nasul lui O’Reilly. Nici urmă de paloare.

Uriaşul chicoti.

— Nimic nu-ţi scapă, nu, Laverty?

Barry îşi ţinu gura şi-l lăsă pe O’Reilly să continue.

— E un sistem bun. În felul ăsta nu apucă să discute despre simptome sau să ceară acelaşi tratament ca şi pacientul dinainte. Aşa.

O luă spre scări.

— Haide.

Barry se luă după el, pe scara îngustă, până la etaj. Fotografiile unei nave de război atârnau peste tot.

— Camera de zi e aici, zise O’Reilly arătând spre o uşă închisă.

Barry încuviinţă, cu ochii la fotografiile cu vasul de război.

— Scuză-mă, doctore O’Reilly, nava este cumva *Warspite*?

O’Reilly încremeni.

— De unde ştii?

— Tatăl meu a făcut parte din echipaj.

— Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Eşti băiatul lui Tom Laverty?

— Da.

— Fi-r-aş al dracului!

Şi eu, gândi Barry. Tatăl său îi povestise despre un anume comandant chirurg militar O’Reilly, campion de box la categorie grea în Flota din Mediterana – de unde şi nasul borcănat şi urechile clăpăuge ale lui O’Reilly. După părerea tatălui său, O’Reilly fusese cel mai bun medic de pe navele de război.

— Fi-r-aş al dracului! Băiatul lui Tom Laverty.

O’Reilly întinse din nou mâna. De data aceasta, strângerea de mână fu fermă, dar nu-i mai zdrobi degetele.

— Eşti cel mai potrivit om pentru slujba asta. Îţi dau treizeci şi cinci de lire pe săptămână, ai liber din două în două sâmbete, masa şi cazarea sunt asigurate.

— Treizeci şi cinci de lire?

— Te conduc în camera ta.

— Ce bei?

O’Reilly stătea lângă un dulap cu decantoare de sticlă.

— Un sherry mic, te rog.

Barry se aşezase într-un fotoliu uriaş. Trei acuarele cu păsări sălbatice împodobeau peretele de deasupra şemineului. Alţi doi pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi până în tavan. Barry trecu rapid în revistă titlurile – de la *Republica* lui Platon, *De Bello Gallico* al lui Cezar şi *Ursuleţul Winnie* al lui A.A. Milnes, până la operele complete ale lui W. Somerset Maugham, Graham Greene şi John Steinbeck, trecând prin *Sfântul* lui Leslie Charteris, gusturile de lectură ale lui O’Reilly variau pe o plajă foarte largă. Colecţia sa de discuri aruncate la întâmplare în jurul

unui gramofon era şi ea destul de pestriţă. Simfoniile lui Beethoven erau amestecate printre discuri din 78 cu Bix Beiderbecke şi Jelly Rol Morton şi, deasupra tuturor, cel mai recent album Beades.

— Poftim.

O'Reilly îi întinse lui Barry un pahar, se aşează cu greutate în alt fotoliu şi îşi propti picioarele încă încălţate în cizme pe măsuţa de cafea. Apoi îşi ridică propriul pahar, cu care, constată Barry, s-ar fi putut stinge cu uşurinţă un incendiu dacă nu ar fi fost plin-ochi cu whisky irlandez.

Doamne, Barry, îşi zise el, privind mai atent obrajii roşii ai lui O'Reilly, să nu-mi spui că-i şi beţiv pe deasupra!

Ignorând complet privirile sfredelitoare ale lui Barry, O'Reilly privi pe fereastră.

— Ia uită-te şi tu.

Barry privi dincolo de turla înclinată a bisericii aflate peste drum de casa lui O'Reilly, peste acoperişurile caselor cu etaj de pe strada principală din Ballybucklebo, până dincolo de dunele de nisip ale ţărmului lacului Belfast, care, cu oglinda lui ca de cobalt, mărginită de nisipuri albe, separa County Down de îndepărtatele dealuri Antrim, cu aburi ridicându-se încet spre cerul de un albastru infinit.

— E foarte frumos, doctore O'Reilly.

— Spune-mi Fingal, băiete. Fingal. Vine de la Oscar.

Zâmbetul lui O'Reilly era cel al unui uncheş blând.

— Oscar Fingal?

— Nu, nu Oscar Fingal. Wilde.

— Fingal de la Oscar Fingal Wilde? întrebă Barry, din ce în ce mai confuz.

— Oscar… Fingal… O'Flahertie… Wills… Wilde. M-au botezat după el. După Oscar Wilde. Tatăl meu era specialist în literatură clasică şi dacă numele meu ţi se pare ciudat, ar trebui să-ţi fac cunoştinţă cu frate-meu, Lars Porsena O'Reilly.

— Doamne, Dumnezeule, Macaulay?

— El însuşi. *Cântece despre Roma antică.*

O'Rei Uy sorbi îndelung din pahar.

— Noi, ăştia, medicii de ţară, nu suntem chiar analfabeţi cu toţii.

Barry simţi că începe să se înroşească. Prima sa impresie despre uriaşul ce stătea în faţa lui nu fusese chiar corectă. Sorbi şi el din sherry.

— Deci, Laverty, zise O'Reilly, ignorând starea sa vizibilă de disconfort. Cum rămâne. Vrei slujba?

Înainte ca Barry să scoată vreun sunet, un clopoţel începu să sune undeva la parter.

— La naiba, zise O'Reilly. Încă un client. Haide.

Se ridică. Barry se luă după el. O'Reilly deschise uşa din faţă.

În prag era Seamus Galvin. În fiecare mână ţinea câte un homar.

— Bună seara, dom' doctor, zise el, întinzându-i bestiile lui O'Reilly. Mi-am spălat picioarele, să ştiţi.

— Pentru Dumnezeu, chiar le-ai spălat? zise O'Reilly, dându-i creaturile viermuitoare lui Barry. Intră, să mă uit la piciorul tău şontorog.

— Mulţumesc, dom' doctor! Mulţumesc din suflet. Da' tânăru cine e? întrebă el. Barry era aşa de ocupat să evite cleştii racilor, că aproape nu auzi răspunsul dat de O'Reilly.

— E doctorul Laverty. E noul meu asistent. O să-i arăt cum merg treburile pe-aici de mâine încolo.

La crăpatul zorilor

Barry fu trezit de alarma deşteptătorului. Cămăruţa lui din pod era destul de mare cât să încapă în ea un pat, o noptieră şi un dulap pentru haine. Seara trecută îşi desfăcuse bagajele, îşi aranjase cele câteva haine şi proptise undiţa în colţul de lângă fereastră.

Se ridică din pat, trase perdelele, apoi se îndreptă

spre baie. În vreme ce se bărbierea, rememoră seara din urmă. O'Reilly îi pusese o faşă elastică la gleznă lui Seamus Galvin, trântise homarii în chiuveta de la bucătărie, îl luase pe Barry pe sus în camera de zi şi mai turnase câte un pahar. îi explicase că în prima lună vor lucra împreună, ca Barry să apuce să-şi cunoască pe îndelete pacienţii, să se lămurească exact cum stau treburile şi să se obişnuiască şi cu geografia zonei.

Nici nu ştia cum trecuse seara. În ciuda sorbiturilor constante de whisky irlandez marca Old Bushmills, O'Reilly nu dăduse niciun semn de oboseală. După două pahare de sherry, Barry fusese recunoscător când îl conduse în camera lui din pod şi-i urase noapte bună.

Îşi clăti aparatul de ras şi se privi în oglindă. Doar câteva vinişoare roşii pe albul ochilor îl trădau. Aşa de tare să-l fi afectat sherry-ul ăla? Nu-şi amintea să fi spus că acceptă slujba, dar se părea că din momentul în care O'Reilly lua o hotărâre, restul muritorilor de rând n-aveau de ales decât să se supună. Deci, acceptase o slujbă de doi bani… îşi uscă faţa, se duse înapoi în cămăruţa lui şi se îmbrăcă. Pantalonii lui cei mai buni, pantofii cei mai buni, o cămaşă curată…

— Mişcă-te, Laverty, n-avem toată ziua la dispoziţie, urlă O'Reilly din capătul scărilor.

Barry îşi legă cravata de la Universitatea Regală, îşi puse şi-un sacou sport pe deasupra şi o luă înspre scări.

— Mănâncă tot, doctore Laverty, drăguţule.

Barry îşi ridică ochii din farfuria în care i se servise un mic dejun tradiţional de Ulster: şuncă, ouă, cârnaţi, budincă, roşii, un cotlet de miel şi o felie de pâine prăjită. Privirile i se întâlniră cu ale veselei doamne Kincaid. Părul argintiu îi era prins în coc, ochii negri ca nişte nasturi lucioşi sclipeau deasupra obrajilor trandafirii şi zâmbetul i se lăţea pe toată faţa, deasupra a trei rânduri de guşă.

— Mă străduiesc.

— Ce băiat cuminte! O să tot mănânci aşa la micul dejun, zise ea punând o farfurie şi în faţa lui O'Reilly. Dânsul e mare mâncău, zău.

Barry remarcă accentul de Cork în vocea ei şi obiceiul celor din Cork de a adăuga câte un „zău!" la sfârşitul fiecărei propoziţii.

Doamna Kincaid plecă. O'Reilly mormăi ceva cu gura plină de budincă

— Poftim?

O'Reilly înghiţi ce avea în gură.

— Am uitat să te avertizez în privinţa lui Kinky. E o femeie foarte puternică. E la mine de ani de zile. Menajeră, bucătăreasă şi Cerber.

— Păzeşte porţile Hadesului?

— Întocmai ca însuşi cânele cu trei capete. Clienţii trebuie să se trezească foarte devreme ca să treacă peste Kinky. Ai să vezi. Acum, ia şi mănâncă. Trebuie să fim la cabinet în 15 minute.

Doamna Kincând reapăru.

— Cel, doctore?

Îi turnă celul şi-i întinse o foie de hârtie.

— Aici sunt vizitele pe care trebuie să le faceţi după-amiază, dom' doctor, zise ea. Maggie ar fi vrut să treceţi şi pe la ea, dar i-am zis să vină la cabinet.

— Maggie MacCorkle?

O'Reilly oftă, ştergându-şi o urmă de ouă de pe cravată.

— Bine. Mulţam, Kinky.

— Mî bine să vină ea până ăci decât să faceţi dumneavoastră cinşpe kilometri până la ea acasă.

Doamna Kincând îşi sumeţi capul şi studie dezastrul de pe cravata lui O'Reilly.

— Şi scoateţi-vă cravata ă a pătată, s-o pun la spălat, zău.

Spre surprinderea lui Barry, O'Reilly îşi desfăcu

supus nodul de la cravată şi îi înmână cravata doamnei Kincând care pufni, se răsuci pe călcâie şi plecă, spunând peste umăr:

— Şi să nu uitaţi să vă puneţi ăla curată.

— Iisuse, şopti O'Reilly, uită-te şi tu! Ţi-ar trebui cinci pâini şi doi peşti mici ca să hrăneşti aşa de mulţi oameni.

Barry trase cu ochiul prin crăpătura uşii spre sala de aşteptare, pe care O'Reilly o ţinea întredeschis! Nu erau scaune. Cum avea să vadă O'Reilly aşa mulţi pacienţi până în ora prânzului?

O'Reilly deschise larg uşa.

— 'neaţa!

Un cor de „'neaţa, dom' doctor O'Reilly" se auzi din camera de aşteptare.

— Vreau să vi-l prezint pe doctorul Laverty, spuse el. E noul meu asistent. Doctorul Laverty a venit tocmai de la Universitatea Regală ca să-mi dea o mână de ajutor.

O voce mormăi înfundat:

— Cam tinerel pare dânsul.

— Şi este tânăr, James Guiggan. E cel mai tânăr doctor care a luat premiul întâi pentru învăţătură la Universitate.

Barry încercă să contrazică o afirmaţie atât de gogonată, dar simţi mâna lui O'Reilly apucându-i braţul şi-l auzi şoptind:

— Aminteşte-ţi lecţia numărul unu.

„Niciodată nu lăsa clientul să te încalece" răsună în amintirea lui Barry, în vreme ce O'Reilly îşi continua ancheta.

— Aşaaa. Câţi dintre voi aţi venit pentru tonic?

Câteva persoane se ridicară în picioare. O'Reilly numără.

— … cinci, şase. Voi intraţi primii. Staţi aşa.

O'Reilly se întoarse şi o luă spre cabinet.

Barry îl urmă. îl privi pregătind şase seringi pe care

le umplu cu un lichid roz dintr-o butelcă astupată cu dop de plută şi le aranjă pe un prosopel pus pe un cărucior cu rotile.

— Ce-i asta, doctore O'Reilly?

O'Reilly râmji.

— Vitamina B_{12}.

— B, 2? Dar asta nu e un…

— Doamne, omule, ştiu că nu e un tonic. Nici nu există tonice. Tu ştii că nu e un tonic, dar – rânjetul i se lăţi şi mai tare – ei nu ştiu că nu e un tonic. Acum du-te şi cheamă-i înăuntru. Pe toţi.

Barry se îndreptă spre sala de aşteptare. Cerule mare, nu aşa fusese el învăţat să facă medicină.

— Cei care aţi venit pentru tonic, vă rog să mă urmaţi.

Cele şase victime mărşăluiri până în cabinet unde O'Reilly le aştepta.

— Treceţi de-a lungul patului.

Trei bărbaţi şi trei femei se-ntoarseră, supuşi, cu faţa spre patul de examinare.

— Aplecaţi-vă.

Trei funduri în pantaloni şi trei în fuste lungi până la pământ se ridicară cuminţi. Barry îl urmări cu gura căscată pe O'Reilly, care luase o seringă într-o mână şi un tampon cu spirt mentolat în cealaltă. Doctorul tamponă prima fustă.

— Antiseptic listerin, intonă el, înfigând acul.

— Au! strigă femeia slăbuţă.

Procesul se repetă pe toată linia. Tampon, înţepătură, „Au!" Tampon, înţepătură, „Au!" – până când O'Reilly ajunse la ultima sa victimă, o femeie de proporţii masive. Tamponă şi înfipse acul. Seringa hipodermică zbură cât colo, ca aruncată dintr-o praştie masivă, şi se înfipse în perete, tremurând ca o săgeţică bine ţintită.

O'Reilly clătină din cap, umplu altă seringă şi spuse:

— Dumnezeule, Cissie, de câte ori trebuie să-ţi spun să nu mai porţi corset când vii să-ţi fac tonicul?

— Iertati-mă, dom' doctor, am ui… Au!

— Aşa, zise O'Reilly. Hai, valea. Imediat o să începeţi să alergaţi ca pruncii primăvara, când şi-o face efectul tonicul ăsta.

— Mulţumim, dom' doctor, ziseră şase voci la unison.

Pacienţii se strecurară afară din cabinet.

O'Reilly recupera seringa înfiptă în zid, se-ntoarse spre Barry şi spuse:

— Nu te mai uita aşa la mine, băiete. Nu le face niciun rău şi jumătate dintre ei chiar or să se simtă mai bine. Ştiu că e doar efectul placebo, dar suntem aici ca să-i facem pe oameni să se simtă mai bine.

— Da, doctore O'Reilly.

Era ceva adevăr în spusele bătrânului.

Barry îşi petrecu dimineaţa alergând între sala de aşteptare şi cabinet sau stând cuminte pe patul de examinare şi privindu-l pe O'Reilly cum se ocupă cu un lung şir de bărbaţi cu dureri de spate, femei şi copii cu năsucurile curgându-le, tuşind, strănutând sau cu dureri de urechi. Observă că O'Reilly îi ştia pe toţi pe nume şi că avea cunoştinţe enciclopedice despre istoricul medical al fiecărui pacient.

În sfârşit Sala de aşteptare se golise. O'Reilly se trânti pe scaunul lui, iar Barry îşi reluă locul pe patul de examinare.

— Deci? întrebă O'Reilly. Ce părere ai?

— N-am o părere prea bună despre injecţiile făcute oamenilor prin haine şi nici n-am câştigat vreun premiu la Universitate.

Barry privi cu atenţie vârful nasului lui O'Reilly. Nu se vedeau urme de paloare. O'Reilly îşi scoase pipa şi o aprinse.

— Oamenii de la ţară sunt destul de conservatori.

Eşti foarte tânăr. De ce ar avea încredere în tine?

Barryse-ncordă.

— Pentru că sunt doctor.

O'Reilly izbucni în hohote de râs.

— Nu contează ce spui tu că eşti, doctore Laverty. Pe-aici, important e ce faci. Şi n-am vrut decât să-ţi fac o intrare bună.

Cineva ciocăni la uşă. O'Reilly se uită pe deasupra ochelarilor la Barry.

— Vrei tu să vezi cine e la uşă, te rog?

Barry se duse la uşă cu un mers înţepat Intrare bună, îşi zise el. De parcă n-ar fi fost perfect calificat. Deschise uşa unei femei la vreo şaizeci de ani. Faţa îi era transpirată şi deasupra buzei de sus avea o mustăcioară maro, bine definită. Nasul i se încovoia spre bărbie, iar guşa îi era ascuţită ca a lui Punch din spectacolul cu Punch şi Judy.

Purta o pălărie de pai cu două flori ofilite, prinse deasupra borului. Bustul îi era camuflat sub mai multe straturi de jachete de lână, de diferite culori, iar de sub poalele fustei lungi până la glezne se vedeau vârfurile unei perechi de cizme din cauciuc.

Când îi zâmbi, Barry descoperi că era ştirbă ca un bebeluş. Ea clipi din ochii-i negri.

— Dânsul este?

Barry simţi o prezenţă în spate.

— Maggie, îl auzi pe O'Reilly zicând. Maggie MacCorkle. Intră.

O'Reilly o conduse până la scaunul pacientului.

— Acesta este asistentul meu, dr. Laverty. Aş vrea să te consulte el astăzi, Maggie. O a doua părere e mereu bine-venită.

Barry se uită fix la O'Reilly şi încuviinţă.

— Bună dimineaţa, doamnă MacCorkle.

Ea pufni şi-şi netezi fusta.

— Domnişoara MacCorkle. Nu doamna. Domnişoara.

— Scuze. Domnişoara MacCorkle. Ce vă supără?

— Migrenele. Sfinte Doamne, tot timpul au fost acute, dar de aseară au devenit cronice, să ştiţi. Groaznice.

Se aplecă uşor înainte şi spuse cu mare solemnitate:

— Cât pe ce să dau ortul popii de spaimă.

Barry îşi înăbuşi un zâmbet.

— Înţeleg. Mai exact, unde vă doare?

— Aici.

Maggie ridică degetul deasupra pălăriei sale înflorate.

Barry se trase în spate cu scaunul, întrebându-se unde ţinea O'Reilly certificatele de dementă.

— Deasupra capului?

— Oh, da. Cam la doi centimetri.

— Înţeleg, răspunse Barry şi îşi împreună degetele. Şi voci auziţi?

Maggie se încordă.

— Cum adică?

— Păi…

Îl privi neajutorat pe O'Reilly.

— Doctorul Laverty vrea să afle dacă ai vreun ţiuit în urechi.

— Bing-bang sau ţâmr? întrebă Maggie, întorcându-se spre O'Reilly.

— Spune-mi tu, zise el.

— Bing-bang, dragă doctore. Bing-bang e. Bing-bang-bing-bang.

— Aha, zise O'Reilly. Şi durerile astea sunt la mijloc sau mai într-o parte?

— Spre stânga, să ştiţi, dom' doctor.

— Ei, asta e ceea ce noi numim „personalitate excentrică", Maggie.

Exact aşa v-aş numi şi eu pe voi amândoi, gândi Barry.

— Personalitate excentrică? E grav, doctore?

— Da’ de unde, zise O’Reilly. Te facem bine cât ai zice „peşte”.

Umerii ei se relaxară. Zâmbi spre O’Reilly, dar când se întoarse spre Barry, privirea ei era rece ca şi crivăţul ce bate pe lac iama.

O’Reilly luă la repezeală un mic flacon cu vitamine de pe birou.

— Astea or să-ţi fie de-ajuns.

Maggie se ridică şi luă flaconul.

O’Reilly o conduse gentil spre uşă.

— Sunt nişte pilule speciale. Trebuie să le iei exact cum îţi spun eu. Următoarele sale cuvinte fură rostite solemn.

— Trebuie să le iei cu exact o jumătate de oră înainte să-nceapă durerile.

— Vai, mulţumesc, dragă doctore.

Avea un zâmbet radios. Făcu o uşoară reverenţă, apoi se întoarse spre Barry, dar i se adresă lui O’Reilly.

— Dar să ştiţi că tânărul Laverty… mai are multe de învăţat

Barry se lăsă pe spate pe scaunul din sufragerie şi îşi împinse farfuria din faţă puţin mai încolo. Cu siguranţă, metodele clinice ale lui O’Reilly lăsau de dorit, dar – râgâi discret – era gata să-i ierte excentricităţile bătrânului câtă vreme doamna Kincaid continua să gătească la fel de bine.

— Vizite la domiciliu, zise O’Reilly, de pe cealaltă parte a mesei, consultând o foaie de hârtie. Cei care sunt prea bolnavi ca să vină la cabinet dau telefon la Kinky dimineaţa şi ea îmi face lista.

— Cea pe care ţi-a dat-o la micul dejun?

— Da, şi-mi spune pe cine să mai adaug dintre cei care au sunat în timpul dimineţii. Azi avem noroc, nu mai e decât unul. Acasă la Kennedy. Să mergem. În seara asta, se dă meciul de rugby la televizor. Vreau să ne întoarcem înainte de lovitura de începere.

Barry se luă după el spre bucătărie, unde doamna Kincaid îi întâmpină cu un zâmbet

— Să pregătesc homarii ăştia pentru cină, dragă doctore?

— Ar fi grozav, Kinky, zise O'Reilly şi se opri din drum. Kinky, în seara asta nu e întâlnirea Asociaţiei Femeilor?

— Ba da.

— Ei, atunci o să servim homarii reci. Lasă-ne şi nişte salată şi pleacă şi tu mai devreme.

Apoi îşi continuă drumul fără să mai dea atenţie mulţumirilor doamnei Kincaid, deschise uşa din spate şi-l împinse afară pe Barry.

Barry se trezi într-o grădină spaţioasă. În partea stângă, lângă gardul viu era un petic cultivat cu legume. Câţiva meri făceau umbră deasupra unui gazon foarte bine întreţinut. În fundul grădinii, un castan îşi întinsese crengile până peste gard. La umbra lui era şi coteţul unui câine.

— Arthur! strigă O'Reilly. Arthur Guinness!

Un labrador negru uriaş se repezi spre ei dinspre coteţ, traversă în goană iarba şi sări pe O'Reilly.

— Cine-i băiat cuminte? zise O'Reilly, mângâind câinele. îi zic Arthur Guinness pentru că e irlandez, negru şi are capul tare, ca şi berea. Arthur Guiness, fă cunoştinţă cu doctorul Laverty.

— Ham! zise Arthur, transferându-şi imediat afecţiunea asupra lui Barry, care se lupta disperat să-l împingă cât colo. Hamham!

— Arthur Guiness. Cel mai bun câine de vânătoare din Ulster.

— Vânezi, doctore O'Rei Uy?

— Fingal, fiule, zi-mi pe nume: Fingal. Da. Mie şi lui Arthur ne place să mergem la vânătoare de raţe, nu-i aşa, Arthur?

— Ham, zise Arthur, încolăcindu-şi labele din faţă pe piciorul lui Barry şi coţăindu-l ca un câine în călduri ce era.

Barry încercă în zadar să scape de bestie.

— Termină, domnule, zise O'Reilly, arătând spre coteţ. Marş la coteţ!

Arthur Guiness mai zvâcni o singură dată înainte să coboare de pe piciorul lui Barry, apoi o luă spre coteţ.

— Iubitor animal, zise Barry, încercând să se cureţe noroiul de pe relaţii lui cei mai buni.

— Dacă te place, zise O'Reilly văzându-şi de drum. Şi pe tine e clar că te place. Aici e garajul, adăugă, deschizând poarta din spate.

Traversă strada spre garajul pe jumătate dărâmat şi ridică uşa dintr-o singură mişcare. Barry aruncă o privire înăuntru şi zări un Rover negru cu bot lung, un model scos din fabricaţie de cel puţin cincisprezece ani.

O'Reilly se urcă la volan şi pomi motorul. După câteva pocnituri şi şuierături, motorul începu să toarcă. Barry se urcă în dreapta. O'Reilly băgă maşina în viteză şi ieşi din garaj. Maşina puţea a câine ud şi a fum de tutun. Barry deschise geamul.

O'Reilly făcu stânga la prima intersecţie, pe lângă casa lui, şi intră pe strada principală din Ballybucklebo. Balcoanele căsuţelor cu un singur etaj, vopsite în alb, unele cu acoperiş de stuf, altele cu acoperiş de ţiglă, se aliniau de-a lungul şoselei.

Ajunseră la o intersecţie şi se opriră la semafor. Un stâlp de Arminden, cu vopseaua scorojită, aplecat spre stânga, se vedea în depărtare.

— E frumos aici în ziua de Arminden – asta e vechea sărbătoare celtică a primăverii, zise O'Reilly arătând spre stâlp. Se fac focuri pe dealuri, se dansează, virginele sunt „vânate"… Localnicii nu se dau înlături de la obiceiurile păgâne ale strămoşilor lor când au ocazia să petreacă straşnic.

Călcă acceleraţia şi făcu semn spre drumul ce o lua la dreapta.

— Dac-o iei pe-acolo, ajungi la mare. Drumul din stânga urcă dealurile Ballybucklebo.

Barry făcu semn că a înţeles. Semaforul îşi schimbă culoarea în galben. O'Reilly ridică piciorul de pe ambreiaj.

— Galbenul, spuse el, e doar pentru turişti. Făcu un gest larg, arătând împrejur. Iată, centrul vital al Ballybucklebo-ului.

În centru, clădirile aveau şi câte două etaje. Aprozar, măcelărie, chioşc de ziare şi o clădire ceva mai înaltă, deasupra căreia trona o firmă pe care scria: „La lebăda neagră". Barry observă o figură familiară, cu glezna stângă bandajată, şchiopătând spre uşa cârciumii.

— Galvin, zise O'Reilly. Ăsta ar fi în stare să sece şi lacul dacă ar fi cu bere în loc de apă.

Schimbă viteza.

— Acuma, drumul pe care suntem duce la Belfast. Sau dacă te uiţi în dreapta… vezi? Poţi lua trenul.

Barry aruncă o privire la dreapta şi văzu o locomotivă diesel trăgând încet câteva vagoane pe un pod de piatră. Interesant, îşi spuse el. Ar putea lua trenul într-una din zilele sale libere. I-ar fi plăcut să îşi viziteze un vechi amic din şcoala de medicină, pentru că…

În clipa când O'Reilly frână, Barry fu aruncat spre parbriz.

— Afurisită de vacă.

Barry văzu o vacă bălţată, cu ochi blânzi, reflectând pustiul din mintea ei, mergând alene pe mijlocul drumului, rumegând.

O'Reilly lăsă geamul.

— Dă-te din drum, vaco! Uşi!

Animalul mugi trist şi nu se mişcă nici măcar un centimetru.

— Bine, zise O'Reilly, coborând din maşină.

Trânti uşa şi se duse direct la vacă. O apucă de un.com şi începu să tragă. Spre amuzamentul lui Barry, animalul făcu doi paşi înainte, neputându-se împotrivi forţei ce-l ţâra de cap.

— Da' mişcă-te de-aici, Doamne, iartă-mă!

Vaca mişcă din urechi, lăsă capul în pământ şi se dădu de-o parte a drumului. O'Reilly se urcă înapoi în maşină, băgă în viteză şi pomi în trombă.

— Sfinte Doamne, zise el. Animalele astea. Sunt una din plăcerile vieţii la ţară. Trebuie să-nveţi să te porţi şi cu ele.

— Bine, zise Barry, fără să bănuiască faptul că în curând vorbele doctorului O'Reilly aveau să se adeverească.

O'Reilly mormăi şi schimbă iar viteza. Barry auzi cum se ambalează motorul în timp ce roţile din spate scrâşniră şi se învârtiră în gol.

— La naiba! zise O'Reilly. Trebuie s-o luăm pe jos.

Se întinse până la bancheta din spate şi îşi luă trusa medicală şi o pereche de cizme de cauciuc, pe care şi le puse în picioare.

— Dă-te jos.

Bany ieşi din maşină şi se scufundă până la glezne în noroi. Se eliberă cu greutate din mocirlă şi lipăi prin noroi până ajunse la un petic cu iarbă. Fir-ar! Pantofii lui cei noi şi pantalonii cei mai buni, deja murdăriţi de efuziunile lui Arthur Guiness, erau acum distruşi. Se întoarse şi se uită la ferma din capătul drumului desfundat.

— Acolo trebuie să ajungem, Fingal?

— Da, e casa familiei Kennedy.

— Nu putem s-o luăm prin altă parte? Pantofii mei…

— Cristoase! Trebuie să ai tot timpul o pereche de cizme de cauciuc. Bine, o luăm pe scurtătură, pe câmp.

Barry observă o urmă de paloare pe vârful nasului lui O'Reilly.

— Hai, mişcă. Într-o jumătate de oră începe meciul de rugby.

Uriaşul îşi ridică trusa medicală, împinse o poartă de fier şi se îndepărtă.

Barry se uită lung la pantofi – singura lui pereche de pantofi buni. îl auzi pe O'Reilly strigând.

— Vii azi?

— Du-te naibii, mormăi Barry, apropiindu-se de O'Reilly. Iarba de pe păşune era înaltă până la genunchi. Şi udă. Foarte udă. Ei, lasă, îşi zise el, tot e bine, rouă o să mai ia din noroiul de pe pantaloni.

— Ce-ai mai moşmondit pe-acolo?

— Doctore O'Reilly, pantofii şi pantalonii mei sunt distruşi. Eu…

— Ce, întrebă O'Reilly, ce ştii despre porci?

— Nu înţeleg ce-au de-a face porcii cu hainele mele.

— Cum doreşti, dar e unul care vine în goana mare.

O'Reilly începu să meargă foarte iute.

Barry ezită. Spre ei venea ţintă ceva roz, de dimensiunile unui mic hipopotam. Avea ochii roşii şi plini de răutate – acum, că se apropiase ceva mai mult, se vedea şi asta. Barry o luă la trap după O'Reilly şi-l ajunse din urmă la jumătatea distanţei dintre poartă şi capătul câmpului.

— E un porc!

— Genial, zise O'Reilly. Ai văzut ce dinţi avea?

Mări pasul şi luă distanţă.

Barry riscă să arunce o privire în spate. Bestia se apropia. O luă la fugă. Când mai avea doar vreo opt metri până la gard, Barry îl depăşi pe O'Reilly, care deja gâfâia.

A doua porţie din friptura doamnei Kincaid. îi cam îngreunase pasul lui O'Reilly, îşi zise Barry intrând pe portiţa joasă.

Aproape că se izbi de un bărbat de scund, cu un fes pe cap, care era în curtea fermei. Înainte să apuce să

explice cine era, liniştea după-amiezii fu spartă de zgomotele făcute de O'Reilly care trecea prin gardul de nuiele ca un tanc. Deşi obrajii îi erau stacojii, în ciuda eforturilor recente, vârful nasului lui O'Reilly era ca de alabastru.

— Dermot Kennedy, tună el, ce ţi se pare atât de amuzant?

Domnul Kennedy se prăpădea de râs, hohotind din toată inima.

— Pe cinstea mea, v-aţi speriat de purceluşa lui Jeannie. Nu voia decât să fie scărpinată.

— A! zise O'Reilly.

— Aha, spuse şi Barry. Cum spuneai? Te rog, corectează-mă dacă greşesc, doctore O'Reilly: animalele sunt una dintre plăcerile vieţii la ţară. Trebuie să-nveţi să te porţi şi cu ele.

— N-ai decât, dom' doctor, dacă-ţi place, zise domnul Kennedy, fără să mai râdă. Dar asta e treaba fermierului. Doctorii se ocupă de cei bolnavi. Şi-s tare îngrijorat de Jeannie. Nu veniţi s-o vedeţi puţin, domnule?

Barry se luă după domnul Kennedy şi după dr. O'Reilly, spre casa din curte, cu un singur etaj, văruită toată în alb şi cu acoperiş de stuf. Un firicel de fum ieşea pe coş. Jaluzele negre flancau ferestrele.

Barry îl auzi pe domnul Kennedy spunând:

— Intraţi, poftiţi, domnilor doctori.

Se curăţă cât putu de noroiul de pe pantofi şi intră. Se trezi într-o bucătărie luminoasă.

O femeie turna ceai într-o cană decorată cu margarete. Barry îi dădu vreo cincizeci de ani.

— Mulţumim că aţi venit, doctore O'Reilly.

O'Reilly se aşează la masa solidă de lemn.

— Nu-i nicio problemă. Dânsul este dr. Laverty, noul meu asistent

Doamna Kennedy îşi ridică privirile spre Barry. Purta

şorţ. Părul ei negru înspicat era cam ciufulit şi deşi îi zâmbise, nu fusese un zâmbet sincer. Ochii ei încercănaţi îi trădau veselia forţată.

— Luaţi loc, zise ea. Mai aduc o cană.

Barry trase un scaun şi se aşează lângă O'Reilly. îi mulţumi femeii când aceasta îi întinse o ceaşcă de ceai negru, aburindă.

— Şi zici căjeannie e cam palidă de ieri, întrebă O'Reilly, pentru prima oară de când îl cunoştea Barry, fără să se răstească.

— Da, dom' doctor. Nu mâncă nimic. Zice că o doare burtica.

— A dat la boboci?

Barry râse când auzi termenul popular folosit de O'Reilly pentru „vomă".

— Doar o dată. Şi arde, să ştiţi, zise doamna Kennedy încet.

— Nu i-ai spus toate astea doamnei Kincaid când ai sunat, Bridget? Aş fi venit mai devreme, zise O'Reilly.

— Doamne, dragă doctore, ştim cât de ocupat sunteţi. E doar o durere de burtă, nu?

Mâinile doamnei Kennedy mototoleau şorţul.

— Îhî, zise O'Reilly. Hai să vedem fata.

— Pe aici, doctore, zise doamna Kennedy, luând-o spre uşă.

Barry se luă după ea pe hol şi intră într-o cămăruţă. La ferestre avea perdeluţe de bumbac, strălucitoare. O rază de soare cădea pe tăblia patului în care stătea o fetiţă cu părul negru strâns în cozi, ţinându-şi ursuleţul lipit de obrajii roşii, sprijinită de două perne. Ochii ei căprui erau neobişnuit de strălucitori.

— Acesta este doctorul Laverty, Jeannie, explică doamna Kennedy.

Barry se retrase într-un colţ al camerei şi-l privi pe doctorul O'Reilly care zâmbea, aşezat pe patul copilei.

— Ce faci, Jeannie, nu ţi-e bine?

Fetiţa clătină din cap.

— Mă doare burtica.

O'Reilly îşi lipi podul palmei drepte de fruntea copilei.

— E fierbinte, zise el. Pot să-ţi iau pulsul, Jeannie?

Ea-i întinse mâna dreaptă.

— O sută zece, zise O'Reilly, după o vreme.

Barry puse la socoteală şi pulsul mărit, pe lângă celelalte simptome. O durere de burtă care ţinea de douăzeci şi patru de ore, lipsa apetitului, voma, febra şi un puls ridicat, era aproape convins că fata avea apendicită.

— Mi-arăţi şi mie ursuleţul, Jeannie? întrebă O'Reilly.

Fata-i întinse ursul de pluş.

— Aşa, ursuleţule, zise O'Reilly, punându-l pe pat. Scoate limba şi zi „aaa!" Se aplecă şi privi atent faţa ursului.

— Braaavo. Acum hai să ne uităm la burtică.

Doctorul clătină din cap, cu o figură savantă.

— Ai mâncat prea multe bomboane.

Jeannie zâmbi.

— E rândul tău acum, zise O'Reilly blând, dându-i înapoi ursul. Scoate limba. Copilul se supuse. El se aplecă şi mirosi.

— Ia uită-te şi tu, doctore Laverty.

Barry făcu un pas înainte. Limba fetei era încărcată şi respiraţia îi mirosea.

— Putem da la o parte aşternuturile puţin, mămico? întrebă O'Reilly.

Doamna Kennedy dădu cearşafurile la o parte.

— Jeannie, poţi să-mi arăţi unde te durea la început?

Degeţelul ei arătă deasupra epigastrului, chiar unde coastele se evazau.

— Şi te mai doare acolo?

Fetiţa clătină solemn din cap şi arătă undeva mai jos

în partea dreaptă. Barry se înflori următoarea etapă a consultului avea să fie dureroasă Ba mai mult, tratatele de medicină recomandau ca doctorul să-i facă pacientului şi un examen rectal.

— Bine, zise O'Reilly.

Spre surpriza lui Barry, O'Rei Uy trase la loc pătura.

— Jeannie, ce-ai zice de o plimbare până la Belfast?

Fetiţa îşi privi mama, care aprobă. Jeannie îl privi apoi în ochi pe O'Reilly.

— Bine, zise ea. Poate să vină şi ursuleţul?

— Sigur că da, spuse O'Reilly. Acum stai cuminte acolo puţin, cât schimb eu o vorbuliţă cu mămica ta.

Îi netezi copilei părul de pe frunte, apoi se ridică şi o luă spre uşă.

— Vii, dr. Laverty?

Barry ezită. Nu era în regulă O'Reilly nici nu examinase bine pacientul. Omul se grăbea aşa de tare să ajungă înapoi la meciul lui de rugby, că făcea treabă de mântuială o să-i spună chestia asta în faţă puţin mai târziu.

— La revedere, Jeannie, zise el când ieşi din cameră.

Se îndreptă apoi spre bucătărie.

Domnul Kennedy îşi luase soţia de după umeri. O'Reilly era cu telefonul la ureche. Vocea lui răsuna sub grinzile acoperişului.

— Cum adică n-ai paturi libere? Am aici o copiliţă cu apendicită. O să ajungă la spitalul de copii într-o jumătate de oră… Aiurea, tinere. Caută-l pe Sir Donald Cromie… Nu-mi pasă că e ziua lui liberă. Zi-i că l-a sunat dr. Fingal Flahertie O'Reilly din Ballybucklebo.

Trânti receptorul.

— Ai chemat deja ambulanţa? întrebă Barry.

— O ducem cu maşina mea la Belfast.

— Credeam că vrei să ajungi mai iute acasă să vezi…

— Nu fi prost. N-avem timp să aşteptăm ambulanţa.

De îndată ce familia Kennedy ajunse la Spitalul Regal

pentru Copii din Belfast şi O'Reilly fu satisfăcut că Sir Donald Cromie confirmase diagnosticul şi-i promisese că bagă fata în operaţie imediat, îl apucă pe Barry de braţ şi îl târî la maşină.

— Hai, odată! Dacă ne punem în mişcare, poate mai prindem a doua repriză.

În vreme ce O'Reilly conducea de la spital spre Falls Street, Barry spuse:

— Doctore O'Reilly, cred că aţi avut noroc că aţi ghicit diagnosticul.

— Serios? zise O'Reilly, calm. Şi de ce crezi asta?

— Nu aţi examinat copila cum trebuie pentru că vă grăbeaţi.

O'Reilly opri la semafor şi se întoarse spre Barry.

— Fiule, diagnosticul era limpede din secunda în care am intrat în cameră. I-am simţit imediat mirosul guriţei. Ce voiai? S-o apăs pe burtică şi să-i bag un deget în fund doar pentru că aşa scrie la carte?

— Păi, eu…

— Niciun „păi", zise O'Reilly, repomind maşina. N-avea rost să-i provoc du

— Presupun…

Barry înţelegea logica doctorului O'Reilly. Mai ştia şi că dr. O'Reilly nu era obligat să-i ducă la spital la Belfast pe cei din familia Kennedy. Fir-ar cu cât Barry se gândea mai mult, cu atât trebuia să admită că bătrânul, având mai multă experienţă, avusese probabil dreptate să nu-i provoace o durere inutilă fetiţei. Poate că totuşi sub masca asta aspră, O'Reilly avea un suflet blând.

Gândurile lui Barry fură întrerupte când maşina trecu pe lângă zidul de cărămidă al Colegiului Campbell, vechea lui şcoală. Îşi făcuse acolo un prieten bun, pe Jack Mills, cel care îşi făcea rezidenţiatul în chirurgie la Spitalul Regal Victoria. Fuseseră colegi de cameră în ultimul an de facultate, împărţiseră chiria. Barry se hotărî să-i dea un

telefon lui Jack, să vadă dacă se pot întâlni în prima lui sâmbătă liberă. Era interesat să afle ce părere avea prietenul lui despre O'Reilly.

Maşina ieşi din traficul citadin. O'Reilly apasă pe acceleraţie şi urcă în forţă şoseaua sinuoasă de pe dealul Craigantlet. Barry se încordă când maşina derapă şi ieşi uşor de pe şosea.

— Nu mergem prea repede, doctore O'Reilly?

— Prostii, băiete.

O'Reilly luă o curbă foarte strâns.

— Acum ajungem la drum drept. O să fim acasă imediat.

Sau drept în şanţ, gândi Barry. Vedea că şoseaua se îngusta în depărtare, dar urma ondulaţiile dealurilor pe ambele părţi. Trase adânc aer în piept şi speră că senzaţia de greaţă îi va trece.

— Nu mai avem mult, zise O'Reilly, în sfârşit, încetinind ca să intre pe o străduţă. Trecem dealurile Ballybucklebo şi am ajuns acasă.

Se uită la ceas.

— Mai sunt zece minute până la a doua repriză.

Conduse pe sub ulmi umbroşi, pe lângă ziduri de piatră ce mărgineau mici bucăţi de islaz pe care oile şi vitele păşteau şi tufe înflorite de orz sălbatic se ridicau mândre dintre peticele de iarbă. Maşina ajunse pe coama unui deal. La poalele lui, Barry zări Ballybucklebo. Observă unicul semafor şi drumul despre care O'Reilly îi spusese că duce la mare. Deasupra dunelor şi a peticelor de iarba-dracului, un stol de păsări albe zbura când sus, când jos, ca să dispară apoi peste apele înspumate ale lacului. Un singur vas comercial tăia valurile, croindu-şi drum spre portul Belfast.

Îşi lăsă geamul în jos şi trase în piept aerul curat, de ţară. De undeva din văzduh, îl ajunse trilul unei ciocârlii. Pe un câmp din apropiere, un cristei îi ţinea hangul.

Muzica clasică şi rockul din lumea păsărilor, îşi spuse el.

Maşina trecu de prima casă.

— Aproape am ajuns acasă, zise O'Reilly.

— Acasă?

Pentru tine e acasă, doctore O'Reilly, dar va fi şi pentru mine?

O'Reilly îi aruncă pe furiş o privire pasagerului său.

— Da, zise el, încet Chiar e acasă.

Barry îşi schimbă pantalonii murdari de noroi şi pantofii uzi, apoi se duse să se uite la meci împreună cu O'Reilly. Termină ce mai rămăsese din salata de homar a doamnei Kincaid şi puse farfuria pe măsuţa de cafea de lângă fotoliul său. Echipa de juniori a Irlandei îi bătuse pe scoţieni la rugby.

O'Reilly râgâi mulţumit, privind pe fereastră şi spuse:

— E bună bucătăreasă, Kinky, să ştii că da.

— Într-adevăr.

Cina rece fusese delicioasă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

O'Reilly se îndreptă spre bar.

— Sherry?

— Da, te rog.

O'Reilly turnă un sherry mic pentru Barry şi un whisky irlandez într-un pahar de dimensiuni demne de un Gargantua pentru el însuşi.

— N-aş fi rămas aici ca medic, dacă nu era Kinky.

— Cum aşa?

— Am venit aici în 1938, ca asistent al doctorului Flanagan. Un moş scorţos. Crede-mă, avea nişte metode foarte neortodoxe, chiar şi pentru vremurile alea.

— Serios?

Barry spera că nu i se va observa zâmbetul.

— Marea lui grijă… m-a şi avertizat în privinţa asta… era o boală pe care o întâlnise doar în Ballybucklebo. Abcesele la vintre. Le tăia de fiecare dată.

— Făcea chirurgie aici, în sat?

— Înainte de război se făcea şi asta. Acum, desigur, trebuie să trimitem cazurile care necesită operaţie la spital. Mă rog, în cazurile de abcese la vintre, îmi zicea Flanagan, când le tai, nu iese puroi. Doar vânt sau rahat… şi pacientul moare după patru zile.

Barry sări în picioare.

— Credea că hernia inghinală e un abces?

— Da. Şi când tăia abcesele, de fiecare dată sfârteca…

— Intestinele. Dumnezeule mare! Şi ce-ai făcut?

— Am încercat eu să-i sugerez că poate nu a înţeles exact ce se întâmplă. A fost prima şi ultima oară când am îndrăznit să-l corectez pe doctorul Flanagan. Nu poţi să-ţi închipui ce dificili pot fi unii dintre bătrânii doctori de ţară, şi chiar aveam nevoie de bani. Pe vremea aia nu prea se găseau slujbe.

— Nu ca azi, zise Barry, lipindu-şi paharul de buze ca să-şi ascundă expresia. Mă mir că ai rămas.

— N-am rămas. M-am oferit voluntar în marină, imediat ce a izbucnit războiul.

— Ce te-a adus înapoi?

— După ce s-a terminat războiul, mă cam săturasem de marină, aşa că i-am scris doctorului Flanagan. Am primit răspuns de la menajera lui, doamna Kincaid, care îmi spunea că doctorul a murit şi că, de fapt, cabinetul e de vânzare. Ca veteran, am avut prioritate. Am făcut un împrumut de la bancă şi am cumpărat casa şi licenţa pentru cabinet. Doamna Kincaid a fost de-acord să rămână în slujba mea. Suntem aici din 1946, dar aproape că mi-am pierdut cabinetul în primul an.

— Ce s-a întâmplat?

— Oamenii de la ţară, zise el. Trebuie să te obişnuieşti cu ei. Greşeala mea a fost că am încercat să schimb lucrurile prea repede. Unul dintre primii mei

pacienţi a fost un fermier cu cea mai mare hernie pe care o văzusem în viaţa mea.

Barry râse.

— Şi? Ai tăiat-o, ca doctorul Flanagan?

O'Reilly nu râse deloc.

— Când am refuzat să-l tai, omul a umplut satul că-s un puşti care nu-şi cunoaşte meseria. Pacienţii au început să nu mai vină. Ratele, în schimb, nu s-au oprit

Sorbi îndelung din pahar.

— Cred că ai fost îngrijorat.

— Ah, eram fiert. Ţi-am zis că dacă nu era Kinky, mă duceam la fund. Dar ea m-a salvat. E prezbiteriană, ştii? M-a pus să merg cu ea la biserică. Să vadă localnicii că sunt un bun creştin.

— E important aspectul ăsta aici?

— Atunci le plăcea să creadă că doctorul lor e un om care merge la biserică. Nu conta dacă e biserică sau capelă, important era să se ducă.

— Măcar atât. Am petrecut destul timp sortând victimele luptelor de stradă între catolici şi protestanţi când au început bătăile în Belfast.

— Pe-aici n-o să vezi aşa ceva, zise O'Reilly. Părintele O'Toole şi reverendul Robinson joacă golf împreună în fiecare luni.

Îşi scoase pipa din buzunar.

— Pe 12 iulie, adică joia viitoare, Loja Portocalie are parada anuală şi jumătate dintre catolicii din Ballybucklebo or să stea aliniaţi frumos, fluturând drapelul naţional. L-au primit până şi pe Seamus Galvin – care e un soi de catolic pârât – să intre în formaţia de cimpoaie.

Scăpără un chibrit.

— Mă rog, zise el, eu de Kinky începusem să-ţi povestesc.

— Da.

— Şi-uite-aşa ne-am dus noi amândoi la biserică. S-au

întors câteva capete când ne-am aşezat pe băncuţă. N-am avut nicio îndoială că despre noi şuşoteau. L-am auzit chiar pe unul spunând că eu sunt doctoru' ăla tânăr care habar n-are care-i fundul şi care-i cotul. Câţiva se tot întorceau să se uite la mine. Foarte neplăcut.

— Îmi imaginez.

— La mijlocul ultimului imn, un tip masiv din primul rând a-nceput să se vaite, a dus mâna la piept şi a căzut pe-o parte. Preotul a zis: „Cred că e un doctor printre noi". Kinky mi-a tras un cot de-am văzut stele verzi.

— Şi ce-ai făcut?

— Mi-am scos stetoscopul din trusă şi am luat-o la fugă pe aleea dintre bănci. Omul era deja vânăt. Nu avea puls, nu-i mai bătea inima. Dăduse colţul.

— Se inventaseră pe vremea aia manevrele de resuscitare?

— Nici vorbă. Dar mi-am dat seama că era o şansă să demonstrez ce pot.

„Să-mi aducă trusa cineva" am zis, descheindu-l la cămară. Kinky mi-a dat trusa. Am scos prima fiolă pe care am pus mâna, am tras-o în seringă şi am înfipt-o în pieptul victimei. Am pus iar stetoscopul pe pieptul lui. „Şi-a revenit", zic. Suspinul de uşurare al întregii congregaţii cred c-a putut fi auzit până la Donaghadee. Am mai stat câteva minute. „S-a dus". L-am înţepat iar. Toţi stăteau cu ochii pe mine. „Şi-a revenit".

— Şi chiar îşi revenise?

— Da' de unde. Era ţeapăn.

— Nu înţeleg cum pierderea unui pacient de faţă cu o jumătate de sat ţi-a salvat cabinetul.

— Kinky mi-a salvat cabinetul. Am auzit pe cineva spunând că decesul celui recent dus dintre vii arăta doar ce incompetent doctor sunt. „Numai un minuţel", zice Kinky, cu ochii ţintă la preot. „Trebuie să recunoaşteţi, sfinţia voastră, că Domnul nostru l-a înviat pe Lazăr din

morţi”. Preotul o aprobă. Apoi, zice Kinky: „Şi Iisus a făcut asta o singură dată, zău. Doctorul nostru, doctorul O’Reilly al nostru, dânsul aici de faţă a făcut-o de două ori”. Din ziua aia, au năvălit toţi.

O’Reilly îşi termină băutura.

— Şmecher bătrân ce…

Din hol se auzi soneria.

— Vezi, exact ce-ţi spuneam. Fii băiat bun şi trage-o fugă până jos, vezi cine-i.

Barry deschise uşa de la intrare. Se trezi faţă în faţă cu un om care stătea pe treapta de la intrare. Era scund şi destul de rotund pentru a putea fi descris ca fiind sferic. Purta un costum la trei rânduri, o pălărie tip gambetă şi o privire mânioasă.

— Unde naiba e O’Reilly? întrebă vizitatorul şi îşi croi drum în hol. O’Reilly, treci încoace! Am treabă cu tine. Acum! urlă el.

— Poate aş putea eu să…

— Am auzit eu despre tine, Laverty.

Nou-venitul se întoarse spre Barry care-şi zicea: sunt aici de o singură zi. Veştile circulă repede pe-aici.

— Pe dânsul îl caut.

Barry se încordă.

— Sunt dr. Laverty şi dacă aveţi ceva de…

— Doctor, ai? Fiuuu. Ai idee cine sunt eu? Sunt consilierul Bishop, Mare Maestru al Lojii portocalii din Ballybucklebo, să ştii.

— Bună seara, domnule consilier, zise O’Reilly din spatele omului.

Consilierul se roti pe călcâie spre O’Reilly, care-l privea de sus. O’Reilly zâmbea, dar Barry remarcase o uşoară paloare pe vârful nasului său acvilin.

— Mi-a copt deştu’, doctore! zise el, vârându-şi arătătorul sub nasul lui O’Reilly.

Barry vedea cu ochiul liber pielea roşie strălucitoare

din jurul unghiei şi puroiul galben de sub ea.

— Ei, asta-i! zise O'Reilly punându-şi ochelarii pe nas.

— Ei, ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Veniţi în cabinet.

Îi conduse pe consilier şi pe Barry în cabinet, apoi puse instrumentele în sterilizator şi-l porni.

— Nu durează mult.

— Hai mai iute, sunt un om ocupat.

— Desigur.

O'Reilly se duse la un dulap, scoase un pachet învelit în tifon şi-l puse pe căruciorul de lângă sterilizator.

— Deschide-l, te rog, doctore Laverty.

Barry desfăcu ambalajul. În pachet erau feşe sterile, tampoane, cleşte pentru burete, o tăviţă şi o pereche de mănuşi chirurgicale. Auzi apa curgând, O'Reilly se spăla pe mâini, apoi pocnetul cu care îşi punea mănuşile.

— Dettolul şi Xilocaina sunt pe ultimul raft al căruciorului.

Barry aduse dezinfectantul şi anestezicul local, uşurat la gândul că O'Reilly nu avea să incizeze un abces fără să amorţească zona mai întâi.

— Mulţumesc, zise O'Reilly şi puse câteva tampoane în cleşte. Acum, domnule consilier, vă rog să ţineţi degetul deasupra acestei tăviţe.

Clopoţelul sterilizatorului care anunţa că instrumentele erau acum gata de folosire aproape că acoperi vaietul consilierului Bishop.

— Aaau.

Da, aşa e, îşi zise Barry, Dettolul cam pişcă. Scoase cleştele, scalpelul şi acul hipodermic, acum sterile, şi i le duse doctorului.

— Locală?

— Desigur, spuse O'Reilly, ridicând seringa cu ac hipodermic.

Consilierul Bishop se uită la ac cu ochii măriţi de

groază.

— O să vă amorţesc degetul, zise O’Reilly.

Umplu seringa.

— O să usture puţin, zise el băgând acul între degetul arătător şi cel mijlociu.

— Aoleu, aaau, urlă consilierul, zbătându-se pe scaun.

— Ştiu că vă grăbiţi, dar trebuie să aşteptăm să-şi facă efectul.

— Bine, şopti consilierul Bishop. Nu vă grăbiţi.

— De cât timp vă supără degetul? întrebă O’Reilly.

— De două, trei zile.

— Păcat că n-aţi venit mai devreme. Cabinetul e deschis dimineaţa.

— Data viitoare am să vin, doctore, pe onoarea mea.

O’Reilly rosti aproape fără să-şi mişte buzele:

— Aşa să faci.

Ridică scalpelul.

— Aşa. N-o să simţiţi nimic.

Tăie carnea. Barry văzu cum ţâşniră afară sângele şi puroiul.

— Vai de mine, remarcă O’Reilly, se pare că domnul consilier a leşinat.

Barry îl privi pe omuleţul rotund care zăcea leşinat pe scaun.

— Ce om nesuferit, zise O’Reilly, curăţând mizeria şi pansând rana cu două bucăţele de tifon curat. Se crede buricul pământului pentru că jumătate din sat e a lui. Am nişte săruri antileşin acolo, în birou. Vrei să mi le aduci, te rog?

Barry se duse la birou, conştient de faptul că tocmai îl văzuse pe dr. O’Reilly efectuând o intervenţie chirurgicală minoră cu aceeaşi îndemânare ca a unuia dintre chirurgii veterani de la spitalul regal. Şi cumva îi atrăsese atenţia consilierului Bishop că atâta vreme cât

pacienţii au anumite pretenţii de la medicul lor, respectul trebuie să fie reciproc.

Blânda lumina d diminţlii

Telefonul sună. Barry pipăi înjur, după receptor. Probabil, sora de la camera de gardă are nevoie de el. Mâna i se lovi de o noptieră deloc familiară.

— Au!

Durerea îl trezi complet şi îşi aminti că nu mai era în camera lui din căminul medicilor. Era în podul lui O'Reilly.

Uşa se deschise şi o rază de lumină îi intră în cameră.

— Sus, zise O'Reilly. Şi nu face zgomot să n-o deranjezi pe Kinky.

— Sigur.

Barry se frecă la ochi, se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi se târî în jos pe scări. O'Reilly îl aştepta în hol.

— Haide, zise O'Reilly.

O luă spre bucătărie şi apoi ieşi prin spate. Arthur Guinnessâşi scoase capul din coteţ.

— Nu mă duc la vânătoare, zise O'Reilly.

— Mrrrhhhh, răspunse Arthur, cu ochii pe pantalonii lui Barry.

Probabil, câinele ajunsese la concluzia că era prea devreme pentru efuziuni sentimentale. Se retrase în coteţ, mârâind ceva pe limba labradorilor.

Barry se urcă în Rover.

— Cât e ceasul?

— Unu şi jumătate, zise O'Reilly, ieşind pe alee. M-a sunat doamna Fotheringham. Zice că soţul ei se simte rău, dar mă îndoiesc.

O luă spre şosea.

— Maiorul Fotheringham suferă de toate bolile cunoscute. Întotdeauna face câte o criză gravă după miezul nopţii şi, din câte îmi dau eu seama, e sănătos tun. De la cap i se trage.

Făcu stânga şi se opri la semafor.

— Şi atunci de ce urcăm dealul Ballybucklebo la ora asta?

— Ştii povestea cu rezidentul şi cu profesorul? întrebă O'Reilly. Profesorul vine la vizită într-o dimineaţă. „Cum se simt pacienţii astăzi?" zice el. „Grozav", răspunde rezidentul, „cu excepţia ăluia despre care eraţi sigur că e nevrotic, domnule". „A", răspunde marele profesor, „s-a dus acasă?" „Nu chiar, domnule, a murit azi-noapte". Până la urmă, şi cel mai ipohondru dintre ipohondri se îmbolnăveşte cu adevărat.

— Am priceput.

— Bun. Acum taci. Nu e departe, dar trebuie să-mi aduc aminte pe unde era drumul.

Barry se lăsă pe spate şi privi afară la lumina farurilor ce spărgea întunericul. Acum, că lăsaseră în urmă Ballybucklebo, bezna îi înconjurase din toate părţile. Miji ochii şi reuşi să găsească pe cer constelaţiile de vară: Altair, Vega şi Deneb sus, spre nord-vest.

Tatăl şi mama lui Barry se uitau la alte stele acum. Deasupra capetelor lor străluceşte Crucea Sudului. Ultima lor scrisoare venise din Melbourne, unde tatăl său avea un contract de doi ani, ca inginer. Din rândurile lor răzbătea entuziasmul pentru Australia.

Maşina frână în dreptul unei alei şi Barry reveni cu picioarele pe pământ.

— Când intrăm, am să te rog să nu mă contrazici, să fii de acord cu tot ce spun eu, ai înţeles? întrebă O'Reilly.

— Dar doctorii nu sunt întotdeauna de acord asupra unui diagnostic. Uneori o a doua opinie…

— Fă-mi pe plac, fiule. Deschide poarta.

Barry ieşi din maşină şi deschise poarta, aşteptă ca O'Reilly să parcheze în curte, apoi închise poarta şi-o luă pe aleea pietruită spre casa cu două etaje. Acolo îl aştepta O'Reilly, o umbră întunecată în calea luminii ce se vedea dincolo de o uşă deschisă. Doctorul vorbea cu o femeie

îmbrăcată în capot.

— Doamnă Fotheringham, vi-l prezint pe asistentul meu, doctorul Laverty.

— Mă bucur să vă cunosc, zise ea, străduindu-se zadarnic să imite accentul unei doamne englezoaice de creştere aleasă. Ce bine că aţi venit amândoi. Bietul Basil nu se simte deloc bine.

Barry recunoscu în vocea ei inflexiunile aspre de Ulster, mascate de politeţea afectată. O urmă pe holul cu pereţi îmbrăcaţi în tapet scump, pe care erau agăţate fotografii înrămate, urcă treptele scării acoperite de covoare groase şi ajunse într-un dormitor uriaş.

— Au venit doctorii, dragă, zise doamna Fotheringham, apropiindu-se de patul cu baldachin şi ştergând fruntea bărbatului ce zăcea.

Maiorul Fotheringham se ridică pe perne şi scoase un vaiet ca de pisică leşinată. Barry căută din priviri vreun semn de suferinţă sau de febră, dar pe fruntea pacientului nu se vedea nicio broboană, ochii albaştri şi apoşi nu erau tulburi, nasul nu părea să-i curgă.

— Aşa, zise O'Reilly, de data asta ce vă supără?

— Se simte foarte rău, doctore, spuse doamna Fotheringham. Cred că e de la rinichi.

— Ia să arunc eu o privire, atunci, zise O'Reilly şi se apropie de pat. Scoate limba, Basil.

Iar începe, îşi zise Barry în gând. O'Reilly nu încercase nicio secundă să afle vreo informaţie despre istoricul bolnavului şi deja se apucase de examenul fizic. „Să nu mă contrazici.11 Lasă, că mai vedem noi.

— Mmmm, zise O'Reilly, trăgând uşor pleoapa pacientului şi privindu-i cu atenţie partea interioară. Mmm, mmm.

Îi luă încheietura şi se uită la ceas, cu o mină foarte importantă.

— Mmm.

Doamna Fotheringham privea cu atenţie fiecare mişcare a doctorului O’Reilly.

— Desfă-ţi pijamaua, te rog.

O’Reilly îşi puse palma stângă pe pieptul pacientului şi ciocăni uşor cu dreapta.

— Mmmm.

Îşi puse stetoscopul în urechile ca două foi de varză şi lipi difuzorul de pieptul pacientului.

— Respiră adânc.

Maiorul inspiră şi respiră.

— Ridică-te, te rog.

Maiorul se execută. Fu iarăşi ciocănit, apoi ascultat cu stetoscopul, de data asta la spate. O’Reilly mormăi iar. Doamna Fotheringham făcu ochii mari.

— E grav, doctore?

— O să vedem, zise O’Reilly. Întinde-te.

Doctorul îi examină rapid şi cu o mină expertă şi abdomenul.

— Mmm, da, înţeleg.

— Ce are, doctore?

În vocea doamnei Fotheringham se citea aceeaşi nerăbdare pe care Barry o auzise la copiii ce aşteptau să li se dea o bomboană.

— Aveţi dreptate, zise O’Reilly. Ar putea fi de la rinichi.

Şi cum oare o fi ajuns la acest diagnostic? se întrebă Barry. Nimic din examinarea lui O’Reilly nu vizase organele în cauză.

— Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie, zise O’Reilly, luându-şi trusa. Cred că trebuie să facem un test, nu, doctore Laverty?

Barry întâlni privirile lui O’Reilly, înghiţi în sec şi spuse:

— Nu-mi dau seama cum…

— Sigur că îţi dai seama, zise O’Reilly, înăsprindu-şi

vocea, într-un astfel de caz trebuie să fim cât se poate de precauţi. Nu-i aşa, doamnă Fotheringham?

— Într-adevăr, doctore, zise ea, zâmbindu-i lui O'Reilly.

— Rămâne stabilit atunci.

O'Reilly se uită la Barry cu subînţeles, scotoci prin geantă şi scoase o cutie pe care Barry o recunoscu imediat. Conţinea mici beţigaşe de carton, folosite la detectarea zahărului sau a proteinelor în urină. Oare ce punea la cale?

— O să am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Fotheringham.

O'Reilly îi dădu câteva beţigaşe.

— Sigur, doctore.

Ochii îi străluceau şi abia îşi ascundea zâmbetul.

— Aş vrea să… Se uită la ceas. Acum e două şi un sfert deci… o să începem testul la trei. Dă-i lui Basil să bea o jumătate de litru de apă.

— O jumătate de litru? repetă ea.

— Da, să bea tot. La ora patru îi mai dai o jumătate de litru, dar nu înainte să-ţi dea un specimen de urină. Pui un beţigaş de ăsta în ea şi îl laşi pe noptieră să se usuce.

Doamna Fotheringham se uită suspicioasă la beţigaşele pe care le ţinea în mână. Fornăi pe nas şi spuse:

— Aşa o să fac.

— Şi, continuă O'Reilly, vreau să repeţi testul din oră în oră până când eu şi dr. Laverty o să ne întoarcem să interpretăm rezultatele.

— Din oră în oră? Dar…

— Ştiu că nu-i uşor, doamnă Fotheringham, zise O'Reilly, punându-i o mână pe umăr – dar ştiu că mă pot baza pe dumneavoastră. Asta sigur o să ne lămurească, nu-i aşa, doctore Laverty?

Barry încuviinţă. Orice semn de protest ar fi fost înăbuşit încă din faşă. Se dispreţuia pentru lipsa sa de

curaj.

— Aşa, îi zise O'Reilly lui Barry. Se întoarse spre doamna Fotheringham. Nu ne mai conduceţi, o să aveţi o noapte grea.

Barry şedea ţeapăn în Rover. Era foarte supărat pe scamatoriile lui O'Reilly şi era şi mai furios pe propria sa incapacitate de a interveni.

— Hai, zise O'Reilly, dă-i drumul, zi.

— Doctore O'Reilly, eu…

— Tu crezi că habar nu am să fac un istoric al pacientului şi că testul cu beţigaşele e inutil, chicoti O'Reilly. Fiule, îi cunosc pe soţii Fotheringham de ani de zile. Omul ăsta n-a fost bolnav cu adevărat nici măcar o zi în viaţa lui.

— Şi atunci de ce nu le-ai spus să aştepte până dimineaţă?

O'Reilly clătină din cap.

— Asta e regula mea. Dacă-s destul de îngrijoraţi încât să mă cheme noaptea, chiar dacă-s sigur că nu e nimic, tot mă duc.

— De fiecare dată?

— O, Doamne, da.

Nimic din tonul lui O'Reilly nu-i sună a lăudăroşenie lui Barry.

— Înţeleg, zise el morocănos. Dar ce rost are prostia asta cu testul?

— A, zise O'Reilly intrând pe aleea ce ducea în spatele casei sale. Sunt mai multe lucruri între cer şi pământ, Horaţiu, decât îţi poţi închipui cu toată filosofia dumitale.

— N-o să mă mulţumesc cu un citat din Hamlet, doctore O'Reilly.

— Nu, zise el frânând. Nici nu credeam că ai să te mulţumeşti doar cu atât, dar va trebui să aştepţi până ne întoarcem la soţii Fotheringham dacă vrei să afli

răspunsul. Acum fii bun, dă-te jos şi deschide uşa garajului.

Barry asculta zgomotul făcut de ploaia ce lovea geamurile cabinetului. Chiar şi aproape de ora prânzului era nevoie de lumină în cabinet. Se întinse şi-şi masă uşor gâtul. Oboseala nopţii nedormite îl ajunsese. îl privi pe O'Reilly care conducea un pacient bătrân, cu artrită, spre uşă. Fusese o dimineaţă aglomerată şi cu toate astea O'Reilly nu dăduse niciun semn de oboseală.

— Dă fuguţa şi vezi cine urmează, îi ordonă el lui Barry.

Barry îşi scutură capul şi se duse spre sala de aşteptare unde nu mai era decât un singur pacient: o tânără cu părul lung şi roşcat şi ochi verzi.

— Bună dimineaţa, zise el. Vreţi să veniţi după mine, doamnă…?

— Galvin.

Se ridică destul de greu, ţinându-se cu o mâna de şale şi cu cealaltă de burta uriaşă.

— Mă mişc cam greu, zise ea.

— Nu-i nimic. Nu vă grăbiţi. Nu mai aveţi mult, după cum se vede.

— O săptămână.

Intrară în cabinet.

— Bună dimineaţa, dom' doctor.

— Cum te simţi, Maureen? întrebă O'Reilly.

— Grozav.

Scotoci în geantă şi scoase un borcănel cu urină şi i-l dădu lui O'Reilly.

El i-l pasă lui Barry.

— Pune un beţigaş în ăsta, te rog.

Barry luă specimenul de urină, îl duse la chiuvetă şi îl testă. Totul era în regulă.

— Poţi să te urci pe pat, Maureen? întrebă O'Reilly.

Se întoarse cu spatele la masă şi se aşează.

— Sunteţi sigur că am doar unul în burtă, doctore

O’Reilly? Mă simt mare cât casa.

— Păi săptămâna trecută te-am examinat, zise el, dar dacă asta te face să te simţi bine o să-l rog şi pe doctorul Laverty să se uite.

Femeia se întinse pe spate. O’Reilly puse întrebările obişnuite înainte de naştere, îi luă tensiunea, îi palpă gleznele să se asigure că nu-s umflate.

— Aşa, să ne uităm acum la burtică.

Barry aşteptă în timp ce O’Reilly o examina. Ochii lui Maureen nu se dezlipiră de pe chipul doctorului, pe care nu se citea nimic.

— Doctore Laverty?

Barry se apropie de masă. Examină burta, simţi spatele unui singur bebeluş, poziţionat pe partea dreaptă şi capul copilului chiar deasupra simfizei pelviene. Cuprinse capul între degetul mare şi arătătorul mâinii sale drepte. Copilul refuză să se mişte când încercă să-l dea dintr-o parte într-alta.

— Poftim, zise O’Reilly, dându-i stetoscopul fetal lui Barry.

Tic-tic-tic-tic… Barry ascultă, numără privindu-şi ceasul.

— O sută patruzeci, zise el.

Fruntea lui Maureen se încruntă a îngrijorare.

— E absolut normal, zise, bucuros s-o vadă că se relaxează.

— Deci, cum e? întrebă O’Reilly.

Barry recită formula pe care o învăţase la şcoală.

— E un singur fetus, aşezat longitudinal, în prezentare craniană, antero-occipital drept, capul angajat, pulsul…

— O sută patruzeci, zise O’Reilly. Totul este normal. Deci, acum mai eşti îngrijorată, Maureen?

Barry privi chipul femeii. Era din nou încruntată. Se uită de la O’Reilly la Barry şi înapoi la O’Reilly.

— Dacă dumneavoastră ziceţi că nu e cazul, nu mai sunt, dom' doctor.

— Aşa cum a spus şi doctorul Laverty, Maureen, e un singur bebeluş. Stă drept, are căpşoral pe partea dreaptă – aşa cum e şi normal şi în jos, pregătit de naştere. Drăcuşorul e pe jumătate afară deja.

Cutele de pe fruntea femeii dispărură şi răsuflă uşurată.

Barry îşi drese vocea.

O cam băgase în ceaţă cu jargonul medical, dar O'Reilly îi explicase pe limba ei totul.

O'Reilly o ajută să se ridice de pe patul de examinare.

— Aşa, te aştept săptămâna viitoare, aceeaşi zi, aceeaşi oră.

— Şi dacă mi se rupe apa sau încep durerile, vă dau telefon.

— O să fie totul bine, Maureen, zise O'Reilly. Apropo, ce mai face Seamus?

— Glezna lui e mai bine, dom' doctor, şi speră că v-au plăcut homarii. E un om cumsecade. Are o inimă bună ca pâinea caldă, dar uneori…

— Nu-ţi face tu griji în privinţa lui Seamus, zise O'Reilly. Mă ocup eu de el.

Îi făcu cu ochiul lui Barry care revăzu în minte scena zburătorului cu un picior murdar.

Acel Galvin era soţul tinerei ăsteia?

— N-o să mai trebuiască să vă ocupaţi de el prea mult timp, şopti ea. Să nu mai ziceţi la nimeni, dom' doctor, dar frate-meu…

— Constructorul, din California?

— Ăla. I-a găsit o slujbă lui Seamus şi am pus nişte bani deoparte pentru bilete. O să plecăm după ce se naşte copilul.

— Minunat, spuse O'Reilly.

— Dar să nu ziceţi la nimeni. Vin săptămâna viitoare.

Femeia plecă.

— Măi, să fie, zise O'Reilly. Poate vrednicul Seamus o să se pună pe treabă în America. Mă-ntreb de unde or avea bani. El e tâmplar de meserie, dar din câte ştiu eu, n-a făcut mare lucru pe-aci. Apropo, întrebă el, urina era limpede?

— Da.

Barry ezită.

— Îmi pare rău că nu m-am priceput să-i explic pe înţelesul ei.

O'Reilly îşi pescui pipa din buzunar şi o aprinse înainte să spună.

— Ei, data viitoare o să te pricepi, nu-i aşa? Acum strânge tu testele alea de urină. Mai avem de interpretat un test după ce mâncăm de prânz.

— E o zi bună pentru vânătoare, remarcă O'Reilly, conducând spre casa familiei Fotheringham fără să bage de seamă ploaia ce-i îngreuna vizibilitatea.

Barry, ca să îşi ia gândul de la stilul de condus al lui O'Reilly, mormăi.

— E apă, apă peste tot / Toate par să fi intrat la apă / E apă, apă peste tot…

— Dar de băut nu-i niciun strop, îi luă vorba din gură O'Reilly. Coleridge, Samuel Taylor, născut în 1772, mort în 1834, poet şi dependent de opiu. Apă, continuă el, oprind în faţa porţii. Mă întreb cum s-or fi descurcat soţii Fotheringham cu apa.

Barry închise poarta şi se luă după O'Reilly

Se adăpostiră pe verandă, până când doamna Fotheringham, abia mai ţinându-şi ochii deschişi şi cu părul ciufulit, le deschise uşa.

— Slavă Cerului că aţi venit! zise ea.

Maiorul Fotheringham stătea în capul oaselor, sprijinit de perne, cu cearcăne vineţii în jurul ochilor injectaţi de oboseală.

— A fost o noapte de coşmar, cârâi el. De coşmar!

— Vai de mine, zise O'Reilly, haideţi să vedem cum a mers testul.

Paisprezece beţigaşe îmbibate stăteau frumos aliniate pe măsuţa de toaletă.

Nici măcar unul nu-şi schimbase culoarea.

— A-ha! zise O'Reilly. Aha!

Barry era foarte nedumerit. Dacă nu se schimbase culoarea însemna că nimic nelalocul lui nu fusese în urina pacientului.

— Ce are, doctore O'Reilly? imploră doamna Fotheringham.

— Am putea să încheiem testul ăsta acum? se rugă maiorul.

— Desigur, zise O'Reilly, iar dumneavoastră, doamnă Fotheringham, aţi merita o medalie pentru devoţiunea de care aţi dat dovadă.

Ea zâmbi mulţumită de sine.

— Mulţumesc, doctore, dar ce nu e-n regulă cu el până la urmă?

— Ce nu e-n regulă cu dumneata, dragă domnule Maior Fotheringham? întrebă O'Reilly şi făcu o pauză. Mă tem că totul e-n regulă. N-aveţi nimic.

Barry văzu cum doamnei Fotheringham îi cade falca.

— Nimic? şopti ea.

— Ei bine, admise O'Reilly, e posibil să fie puţin umflat de la apă, dar în afară de asta? Absolut nimic. Ei, acum noi o să vă lăsăm, mai avem câteva vizite de făcut. Desigur, dacă mai aveţi nevoie de mine, vă rog nu ezitaţi să mă sunaţi, la orice oră din zi şi din noapte.

— Credeam că nu mai avem alte vizite de făcut, zise Barry.

— Mai sunt vreo două, spuse O'Reilly, ieşind de pe alee. Nu cred că maiorul şi doamna lui ne vor mai suna prea curând, zise el rânjind cu gura până la urechi. Ce

părere ai?

— Mă îndoiesc, răspunse Barry şi, în ciuda convingerilor sale, chicoti. E drept că nu aşa m-au învăţat pe mine medicina la şcoală, dar se pare că funcţionează.

— Ca uns, fiule.

O'Reilly frână la stop.

— Cu douăzeci de ani în urmă, le-aş fi făcut un scandal uriaş soţilor Fotheringham că-şi bat joc de timpul meu.

Barry privi în pământ. Exact aşa ar fi procedat şi el.

— Dar tu de ce te-ai apucat de medicină până la urmă? întrebă O'Reilly.

Barry ezită. Era reticent în a-şi mărturisi adevăratele motive.

— Când am terminat şcoala, tata a zis că-s prea nătărău pentru fizică sau chimie, n-aş fi putut trăi de pe urma talentelor mele artistice, catolic nu eram – deci nu se punea problema preoţiei – şi nici stofa de soldat nu prea aveam. Aşa că nu-mi mai rămăsese decât medicina.

O'Reilly se înecă de râs.

— Da, parcă-l aud vorbind pe Tom Laverty. Dar sunt convins că ai avut şi alte motive.

— E verde, doctore O'Reilly.

— Corect.

Roverul se năpusti în intersecţie cu cauciucurile scârţâind din pricina curbei strânse luate la dreapta. O'Reilly îndreptă maşina şi merse drept înainte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Păi, eu…

— Nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar ţi s-a părut ţie că ţi-ar plăcea să ajuţi oamenii. Să faci ceva util.

— De unde Dumnezeu ştii asta?

— N-ai avut prea mulţi prieteni în şcoală, prin urmare, ai sperat că, dacă te faci medic, oamenii or să te placă.

Mintea lui Barry zbură înapoi spre zilele sale de internat. Nu avusese niciun alt prieten în afară de Jack Mills. Cei patru ani de liceu fuseseră plini de singurătate.

— Bănuiam eu, zise O'Reilly. Ei bine, cei mai mulţi dintre clienţi n-or să te iubească. Or să-ţi mulţumească dacă nimereşti diagnosticul şi or să şteargă cu tine pe jos, dacă o dai în bară. Şi să fii sigur că greşeli vei face.

Barry se întrebă cum de-l citise atât de bine uriaşul.

— Câţiva n-or să aibă pic de respect pentru faptul că eşti de gardă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar unii sunt mojici şi plini de pretenţii. Pe alde Bishop nu trebuie să-i laşi să te calce pe coadă. Dar e şi o parte bună. Când nimereşti diagnosticul şi salvezi viaţa unui om, ajungi la concluzia că totuşi ai şi tu rostul tău pe lumea asta şi că până la urmă merită efortul.

— Chiar crezi asta?

— Sunt convins de asta, băiete. Sunt absolut convins.

Roverul alerga pe lângă malul lacului, pe o culme abruptă şi acoperită cu iarbă punctată din loc în loc de flori roz de Armeria care separau şoseaua de stâncile colţuroase, negre şi umede de la atâta ploaie. Valuri verzi ca de smarald se izbeau de ţărm. Maşina încetini şi O'Reilly parcă.

— Haide.

Barry se dădu jos. Pe marginea şoselei era o căsuţă ornată cu ghivece de panseluţe puse pe pervaz. O'Reilly bătu la uşă. Barry i se alătură şi o recunoscu imediat pe femeia care le deschise.

— Poftiţi înăuntru, dom' doctor, zise Maggie MacCorkle. Nu mai staţi că vă udă până la piele, aşa să ştiţi.

Maggie închise uşa în urma lor. O lampă cu fitil pusă pe o măsuţă de stejar lumina încăperea joasă. Barry văzu câteva farfurii puse la uscat pe o policioară, lângă o chiuvetă emailată. Două fotolii erau puse de-o parte şi de

alta a şemineului. Pe unul dintre fotolii stătea ghemuită o pisică roşcată.

— Să vă dau un ceai, dom’ doctor?

— Nu, mulţumesc, Maggie. Suntem doar în trecere, zise O’Reilly. Cum e cu migrenele?

În vreme ce vorbea, mătura camera cu privirea.

— Cred că nici dacă mă duceam până la Lourdes, n-aş fi obţinut un rezultat mai bun, zise ea făcându-şi cruce. E un miracol, zău că da. Pastilele alea micuţe au făcut minuni.

— Bine, zise O’Reilly, privindu-l pe Barry cu subînţeles.

— Zât de-acolo, Generale!

Maggie dădu jos pisica de pe fotoliu, în ciuda protestelor acesteia.

— Staţi lângă foc, dom’ doctor.

O’Reilly se aşeză.

— Şi, ce mai face Generalul?

Doctorul mângâie pisica pe cap. Pisica nu mai avea o ureche şi unul dintre ochi era lipit din cauza unei răni vechi.

Chipul ridat al lui Maggie fu luminat de un zâmbet ştirb.

— Ăsta e-n stare să facă scandal şi-ntr-o casă pustie.

Se-ntoarse spre Barry.

— Staţi jos.

El clătină din cap, dar din curiozitate întrebă.

— De ce v-aţi botezat pisica „Generalul”, domnişoară MacCorkle?

Ea chicoti.

— Numele lui întreg este Domnul General Bernard Law Montgomery. Ca şi bărbatul al cărui nume îl poartă, e născut în Ulster şi apreciază o chelfâneală zdravănă.

Generalul mârâi şi se înfoie la Barry. Barry făcu un pas înapoi.

— Nu-ţi bate capul cu el, zise ea. Nu eşti destul de mare să te vâneze.

O’Reilly se ridică.

— Noi cam trebuie să plecăm, Maggie.

Traversă camera spre ieşire.

— Să nu uiţi, dacă nu te simţi bine, să vii să mă vezi.

— Aşa o să fac, zise ea. Şi mulţumesc de vizită.

— N-ai de ce, erai în drum, că mergem să-l vedem pe Sonny, răspunse O’Reilly.

Maggie chicoti.

— Sonny e supărat pe mine. Cockerul lui spaniol a trecut pe-aici ieri, dar s-a ocupat Generalul de el. Nu-i aşa, Generale?

Pisica îşi arcui spatele şi scuipă.

Maggie le ţinu uşa.

— O să vă spună Sonny tot, dar să nu-l băgaţi în seamă. E doar un ţap bătrân, oricum.

— Nu ştiam că domnişoara MacCorkle te-a rugat să-i faci o vizită, zise Barry închizând uşa maşinii.

— Nu m-a rugat, zise O’Reilly pornind automobilul. În zile mai liniştite încerc să le fac câte o vizită celor care mă îngrijorează.

— Te uitai după ceva anume acolo, nu? După ce anume?

— Chestii mărunte. Vasele erau spălate, nu erau oale doar pe jumătate pline pe aragaz, podelele erau curate.

O’Reilly intră pe o străduţă îngustă.

— Maggie e puţin diferită, dar e independentă şi vreau să mă asigur că se îngrijeşte.

— Aşa că stai cu ochii pe ea. Foarte frumos din partea ta.

— Nici pomeneală, zise O’Reilly apăsat. În meseria asta, ai de-a face cu mai multe decât nasuri curgătoare şi ipohondri care te dau jos din pat.

— Înţeleg.

— O să înţelegi mai bine la următoarea noastră destinaţie.

— La Sonny?

— La Sonny. Îţi spun eu ce e cu el după ce plecăm, zise O'Reilly. Dar dacă Maggie ţi s-a părut puţin ciudată, să-mi spui ce crezi despre ăsta.

Trase maşina pe marginea drumului. Ploaia se oprise. Din cauza soarelui de vară, firişoare de abur se ridicau de pe suprafaţa umedă a şoselei. Cealaltă parte a drumului era plină de maşini vechi. Cabluri electrice care plecau dintr-o casă fără acoperiş ridicată mai departe de drum treceau printre crengile unei zade până la un televizor. Pe locul unde ar fi trebuit să fie grădina din faţa casei, stăteau alandala maşini vechi, utilaje agricole şi o rulotă galbenă.

Un bărbat îmbrăcat într-o haină de ploaie maro, legată în talie cu o sfoară de bumbac, ieşi dintr-o maşină ruginită, merse spre rulotă şi deschise uşa. Cinci câini se îngrămădiră să iasă, lătrând toţi şi cerşind atenţia omului. O'Reilly coborî din maşină şi traversă strada. Barry îl urmă.

— Ce mai faci, Sonny? strigă O'Reilly.

— Vin acuma.

Sonny îşi croi drum până la o portiţă şi ieşi.

— Gura, strigă el către câini, apoi o luă spre Barry şi O'Reilly.

Zgomotul se potoli.

— Doctore.

Sonny întinse mâna şi O'Reilly i-o strânse.

— Sonny, acesta este doctorul Laverty, zise O'Reilly.

— Mă bucur să te cunosc, Sonny.

Barry îl privi drept în ochi. Era aproape la fel de înalt ca O'Reilly, mai în vârstă, dar cu ţinuta mândră a unui sergent-major. Purta o pălărie galbenă cu şiret, de sub care i se revărsau pe umeri plete argintii. Avea ochii de un albastru spălăcit şi obrajii aspri, bătătoriţi de ani de stat în

vântul de Ulster. Şi, se întreba Barry, alea să fi fost vagi urme albăstrui, deasupra pometţilor obrajilor lui?

— Ai cartofi? îl întrebă O'Reilly.

— Am.

Sonny aduse un sac mic.

— Cinci şilingi şi şase penny.

Îi dădu sacul lui O'Reilly, care-i numără monedele direct în palma deformată de artrită.

— Ţi-am mai adus nişte pastile d-astea, zise O'Reilly întinzându-i două cutiuţe cu pilule.

— Cât vă datorez?

Sonny băgase deja mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Sunt mostre gratuite de la fabrica de medicamente, zise O'Reilly.

— Nu mă păcăliţi, nu-i aşa? Pot să plătesc, să ştiţi.

— Nu te păcălesc deloc. Câinii ce fac?

— Toţi sunt foarte bine, mai puţin Sandy. Fraierul s-a luat la bătaie cu pisica lui Maggie.

— Am auzit, zise O'Reilly.

— Şi, ce mai face hoaşca bătrână?

Barry observă că lui Sonny i se înmuiase vocea.

— E binişor, răspunse O'Reilly.

— Mă bucur să aud asta.

Ochii spălăciţi ai lui Sonny se îmblânziră.

— Gâscă bătrână.

— Mda, zise O'Reilly. Păi, trebuie să plecăm.

— Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă Barry.

— Mândrie, zise O'Reilly, conducând Roverul spre casă. Sonny este cel mai încăpăţânat om din câţi am cunoscut, şi, cu toate astea, unul dintre cei mai autosuficienţi. Ştii că are un doctorat în chimie? A lucrat pentru o companie mare din Belfast, dar acum a renunţat să mai meargă la slujbă şi preferă să trăiască în maşină.

— În maşină? Dar am văzut o rulotă.

— E pentru câini, zise O’Reilly. Sonny îşi iubeşte tare mult câinii.

— Dar de ce trăieşte în maşină? Nu poate să îşi repare acoperişul casei?

— Ba da… şi cu toate astea, nu. Ţi-l aminteşti pe grozavul consilier Bishop? Are o firmă de construcţii. Acum douăzeci de ani, Sonny l-a angajat pe Bishop să-i înlocuiască acoperişul casei. Voia să repare toată casa înainte să se însoare.

Barry îşi aminti că Sonny întrebase de Maggie MacCorkle.

— Doar nu se însura cu Maggie?

— Ba cu Maggie. Dar Bishop ăsta, care e-n stare să se bată şi cu ursul pentru un bănuţ, a încercat să-l păcălească pe Sonny cu preţul unei încărcături de plăci de ardezie.

— După ce i-a dat jos acoperişul vechi?

— Exact. Sonny a refuzat să-i plătească lui Bishop lucrarea efectuată până în acel moment. Bishop a zis că Sonny n-are decât să-şi repare singur acoperişul. Maggie n-a mai vrut să se mărite cu un bărbat care nu era în stare să-i ofere, la propriu, un acoperiş deasupra capului. Sonny şi-a dat demisia, s-a mutat în maşină şi se întreţine vânzând legume şi fier vechi.

— Nu pot să cred. De douăzeci de ani?

— Exact.

O’Reilly intră cu Roverul înapoi pe aleea din spate.

— Sonny nu se simte prea bine, nu-i aşa? Avea obrajii cam vineţi.

— E bine că ai observat.

Barry zâmbi.

— Îl lasă inima?

— Doar din când în când.

— Ce i-ai dat?

— Digitalină şi un diuretic. îl ajută să ţină situaţia sub

control.

Barry se încruntă.

— Chiar poţi obţine medicamentele astea gratis de la reprezentanţii firmelor producătoare?

— A, zise O'Reilly, cei care nu pun întrebări n-au cum să fie minţiţi. Acum, fii băiat bun şi deschide uşa de la garaj.

Doamna Kinkaid îi întâmpină în bucătărie.

— A sunat cineva, Kinky? întrebă O'Reilly.

— Nimeni, dar tot e o trebuşoară de care ar trebui să vă ocupaţi.

Se uită lung la pantalonii lui Barry.

— Iar ai mers prin tufe? Iar ai noroi până la genunchi.

— Arthur, zise Barry, resemnat. S-a bucurat să mă revadă.

— Bine că ţi-am spălat ceilalţi pantaloni.

— Ai zis că am ceva de rezolvat, Kinky, spuse O'Reilly.

Ochii doamnei Kinkaid aproape că dispărură sub zâmbetul uriaş ce i se desenă pe faţă.

— Veniţi să vedeţi.

Îi conduse la cabinet şi le arătă un coş pus pe patul de examinare.

— Abia plecaseră̆ţi când a sunat cineva la uşă. Şi-am găsit asta, zău.

— Sfinte Doamne, zise O'Reilly, ciocănind uşor coşul într-o parte.

Barry privi cu ochi mari cum coşul se mişcă vreo câţiva centimetri pe pat, ca şi cum ar fi fost mişcat de o forţă primară. Un mârâit jos, îndelung, înfiorător şi ascuţit îi zgârie urechile. O'Reilly scoase capacul coşului. Barry făcu un pas înapoi când o ceaţă albă ieşi din coş şi, cu un ţipăt înspăimântător, ateriză pe umărul lui O'Reilly.

— La naiba, e o pisică, zise el, întinzând mâna şi desprinzând-o de pe umăr. Pişi! Pişi, pişi, zise el ţinând

animalul cu o mână şi mângâindu-l pe cap cu cealaltă.

Mâţa se zbătu puţin, apoi, aparent acceptându-şi soarta, îşi împinse capul în palma lui O'Reilly. Barry auzi un sfârâit jos. Pisica torcea.

— Mmmm, zise O'Reilly. Mă-ndoiesc c-o să aflăm cine-a lăsat-o aici şi nici nu putem să-i dăm drumul pe stradă.

— Să-i aduc nişte lapte, doctore?

— Ar fi minunat, Kinky, zise O'Reilly, dându-i pisicuţa. Şi ne poţi face şi nouă câte o ceaşcă de ceai, dacă tot te duci la bucătărie? Nu ştiu cum se simte Barry, dar eu m-aş trânti puţin în pat.

Bany căscă.

— Obosit?

— Puţin.

— Hai, lasă, zise O'Reilly, mai e puţin şi-ţi iei liber.

Stau pe peronul unei gări

Sâmbătă, prima zi liberă a lui Barry, fu ceea ce localnicii numeau „o ziulică blândă11. Îşi ridică gulerul hainei, încercând să se ferească de umezeala ce nu era nici destul de consistentă să fie considerată ploaie, dar nici destul de volatilă, să fie doar bură. Doamna Kinkaid îi spusese că trenul de Belfast pleacă din Ballybucklebo la ora zece şi un sfert. Făcea o jumătate de oră până la Belfast, apoi cincisprezece minute până în centru, unde intenţiona să îşi investească salariul câştigat în prima lui săptămână de slujbă într-o pereche de cizme de cauciuc. Încă o jumătate de oră cu autobuzul pe şoseaua Grosvenor şi va ajunge la timp să-l întâlnească pe Jack Mills în barul lui O'Kane, vizavi de Spitalul Regal Victoria.

Auzi trenul intrând în gară. Frânele scârţâiră. Trenul se opri. Barry urcă într-un compartiment şi fu bucuros să vadă că era gol. În timp ce se aşeza, se trezi gândindu-se de câte ori n-o fi mers cu trenul acesta, de la casa lui din Bangor mai jos, pe ruta spre terminalul Cheiul Reginei din

Belfast. De câte ori o fi trecut prin Ballybucklebo fără să observe că măcar există?

Trenul se opri în halta Kinnegar. Două tinere se urcară în grabă şi se aşezară la celălalt capăt al compartimentului. Barry încercă să le ignore, privind încruntat pe fereastră, dar sporovăială lor îl deranja.

— Fugi de-aici. Charlie Simpson n-o place pe Eileen.

Vocea celei ce vorbise era aspră, cu accent puternic de Belfast.

— E topit după ea.

— Eu nu asta am auzit.

Săracu' Charlie Simpson, oricine ar fi fost el, topit după vreo fată, gândi Charlie.

Fusese şi el îndrăgostit lulea de o elevă de la şcoala de infirmiere. Îşi aminti de ochii ei verzi, se gândi la nopţile petrecute pe bancheta din spate a Brunhildei, dulceaţa şi moliciunea ei… şi pustiul pe care-l simţise când ea îi spusese că se mărită cu un chirurg. Cu şase luni în urmă. Şi încă îl durea.

— Ştii că eu cred că merită să se pricopsească ea cu Charlie? E prost ca noaptea, zău că e.

Barry şi-ar fi dorit ca tânăra femeie să tacă din gură. Avea o voce în stare să spargă pahare.

Cealaltă chicoti. Râsul ei era în contralto, adânc şi răsunător. Barry îi aruncă o privire. Avea păr negru, tuns cu breton. Trăsăturile îi erau bine conturate, bărbia delicată, avea trăsături slave şi buze pline. Ochii negri erau uşor migdalaţi. Când râdea, pe obrazul stâng îi apărea o gropiţă. Şi gropiţa aia o făcea demnă de rolul principal din *My Fair Lady.*

— Mă rog, Patricia, continuă să flecărească prietena ei, îi zic lui Eileen…

De-ar tăcea odată! Se uită în jos şi apoi mai trase o ocheadă. Patricia se întoarse, h surprinse privirea şi i-o susţinu preţ de câteva secunde.

— Scuzaţi-mă, spuse el, conştient de faptul că roşise. Îmi pare teribil de rău.

Ea râse din nou, cald, gutural.

— Pisica poate să-l privească pe rege… câtă vreme nu-şi închipuie că regele e şoarece.

Trenul încetini şi în curând trecură pe lângă tăbliţa care anunţa gara Belfast. Imediat ce se opri, cele două tinere coborâră. Barry se lăsă pe spate, pe perne. De ce nu avusese curaj să afle mai multe despre Patricia? Ieşi din compartiment, nemaisperând să dea de ea şi de prietena ei vorbăreaţă, dar erau chiar în faţa lui, Patricia sprijinindu-se de braţul vorbăreţei şi şchiopătând uşor. Probabil se lovise la hochei, îşi zise el. Părea tipul atletic. Trase aer în piept, îşi netezi părul şi mări pasul până le ajunse din urmă.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Scuzaţi-mă.

Patricia se opri şi se întoarse cu faţa la el.

Cuvintele îi ieşiră şuvoi din gură.

— Uitaţi. Eu mă numesc Barry Laverty. Aş vrea…

— Pleacă de-aici, zise prietena, trăgând-o pe Patricia de mânecă.

— Aţi dori să luaţi cina cu mine în seara asta? Vă rog?

Prietena îl fulgeră din priviri.

— Suntem ocupate în seara asta.

Patricia zâmbi.

— Aşa e. Suntem ocupate.

— Oh.

Umerii lui Barry se lăsară.

— Dar la zece voi fi în trenul spre Kinnegar.

Îi văzu zâmbetul în priviri şi pentru o clipă îşi pierdu suflarea.

Barry se aşezase la o masă de la fereastră, în barul lui O’Kane, cea mai apropiată crâşmă de Spitalul Regal Victoria. Sub masă pusese punga de hârtie maro în care

avea o pereche de cizme de cauciuc. O umbră acoperi masa şi Barry se-ntoarse şi dădu ochii cu Jack Mills, îmbrăcat într-o haină albă, lungă, şi cu obişnuitul lui zâmbet pe buze.

— Scuză-mă că am întârziat, zise Jack, aşezându-se la masă. Am fost de gardă şi am avut o noapte de groază, iar în dimineaţa asta a fost omor la spital. Sunt terminat de oboseală.

Scoase din buzunar un pachet de ţigări.

— Bere? întrebă Barry, nerăbdător să-şi înceapă după-amiaza cu prietenul lui.

— Nu pot. Îmi pare rău. Rezidentul de la spitalul de copii e bolnav şi au nevoie de o mână de ajutor pentru o operaţie în vreo oră. Am tras la sorţi şi-a picat pe mine, fir-ar!

Zâmbetul îi înmuie asprimea vorbelor lui Jack.

— Dar cred că o să mănânc ceva totuşi.

Barry nu-şi arătă dezamăgirea. Avea să fie o zi lungă până la trenul de ora zece. Îşi aminti de ochii negri şi speră că vor merita aşteptarea.

— Haleală! zise Jack.

Se întoarse şi strigă la barman.

— Brendan, îmi faci şi mie o friptură? Şi dă-mi şi o bucată de plăcintă cu ciuperci, o porţie de cartofi prăjiţi şi-un suc de portocale.

— Sigur, doctore Mills.

Brendan puse jos paharul pe care-l ştergea.

— Şi dumneavoastră, doctore Laverty?

— Iau şi eu acelaşi lucru.

Barry nu înceta să se mire de capacitatea lui Brendan, patron şi barman în acelaşi timp, de a-şi aminti numele a generaţii întregi de studenţi şi rezidenţi care îi călcaseră pragul.

— Deci, întrebăjack, cum e la medicină generală?

— E diferit de ce făceam înainte. Lucrez cu un doctor

O’Reilly în Ballybucklebo.

— Doar nu e Fingal Flaherty O’Reilly? Un tip la vreo cincizeci, cincizeci şi cinci de ani?

— El însuşi.

— Sfinte Doamne. Înainte de război, a fost unul dintre cei mai buni atacanţi ai Irlandei, la rugby.

— Nu ştiam asta, zise Barry, impresionat.

— Tu, frate Laverty, habar n-ai cum e cu jucătorii irlandezi de rugby, spuse Jack şi îi făcu cu ochiul lui Barry. Dar te iertăm.

— Poftiţi, vă rog.

Brendan puse pe masă două farfurii.

— Ia şi mănâncă, zise Jack, ridicându-şi furculiţa şi cuţitul. Hai, zi tot, vreau să aud cu ce te ocupi.

Barry îi descrise prima lui săptămână cum putu mai bine, insistând pe excentricităţile lui O’Reilly.

— Dar îţi place ce faci?

— Cred că da. Sunt multe chestii de rutină. Dar am văzut şi câteva cazuri interesante.

Îi povesti lui Jack cum o adusese O’Reilly pe fetiţa familiei Kennedy la spitalul din Belfast cu propria sa maşină. Jack aprobă când Barry menţionă cunoştinţele enciclopedice ale doctorului O’Reilly despre istoricul pacienţilor.

— Vezi, asta e diferenţa, zise el. Eu n-apuc să cunosc pe nimeni. E prea aglomerat.

Se uită la ceas, se ridică în picioare, băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă de o liră pe care o puse pe masă.

— Partea mea. Iartă-mă, amice, dar trebuie s-o iau la fugi Sir Donald Cromie e biciul lui Dumnezeu dacă întârzii.

— Care Sir Donald?

Nu cumva era acelaşi cu cel cu care se consultase O’Reilly marţi?

— Sir Donald Cromie, chirurg pediatru cu degete

iscusite şi un temperament cam ca vulcanul Etna într-o zi proastă. A operat o apendicită azi-noapte. Acum, pacientul a făcut un abces pelvian. Se simte tare rău.

— Nu cumva ştii numele pacientului?

Jack râse.

— Nu. Nu ştiu nici dacă e vorba de o fetiţă sau de un băieţel. Am plecat. Mă bucur că te-am văzut, amice. Te sun data viitoare când sunt liber.

Barry plăti nota şi o luă în jos pe scările înguste. Când ieşi pe Grosvenor Street, burniţa se oprise. Se hotărî să se plimbe prin Belfast. Avea o groază de timp la dispoziţie.

O luă la pas printr-o lume îmbâcsită de gaze de eşapament, cu un trafic continuu, asurzitor şi rigolele înfundate de ziare mototolite. Belfast, îşi zise el, oraş murdar şi bătrân, de care nu-i era dor absolut deloc. Ballybucklebo crescuse în ochii lui.

Se opri la intersecţia dintre Grosvenor Street, piaţa liceului şi bulevardul Marii Victorii. La fiecare colţ era câte un cinematograf. Barry se uită la ceas. Avea timp să tragă o fugă până la librăria din piaţa Donegall şi să se întoarcă la Ritz, unde rula *Pantera roz,* cu Peter Sellers. Voia să cumpere o carte de poezie scrisă de unul nou apărut, Seamus Heaney, care găsise formule interesante pentru a descrie viaţa în Ulster. Avea să mănânce ceva uşor după film. Aşa i-ar mai fi rămas doar vreo oră până la zece.

Trenul pleca în cinci minute. Barry se mai uită o dată lung spre Cheiul Reginei. Era pustiu. Ei, asta e. Barry îşi luă punga cu cizmele, se-ntoarse şi o luă spre peron.

— Barry? Barry Laverty?

Se întoarse şi o văzu şchiopătând repede spre el.

— Haide, zise ea, luându-l de braţ. Mişcă-te, că pierdem trenul.

Barry o ajută să se urce şi trânti uşa compartimentului în urma lor.

— Bine c-am ajuns, zise ea, aşezându-se.

El se aşează în faţa ei.

— Credeam că nu mai vii.

Ea râse şi ochii îi străluceau chiar şi-n lumina difuză din compartiment.

— Şi zici că te cheamă Barry Laverty.

— Exact. Am auzit-o pe prietena ta spunându-ţi „Patricia11.

— Patricia Spence.

Ea-i întinse mâna şi el i-o strânse, simţindu-i delicateţea pielii şi bucurându-se de fermitatea cu care ea-i răspunse.

O privi. Nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

— Mai am nevoie de mâna asta, dacă nu te superi.

Eliberă strânsoarea, dar ea îşi mai lăsă mâna într-a lui preţ de-o clipă. Şi-acum, ce trebuia să facă? La naiba, de ce nu ştia niciodată ce trebuie să le spună femeilor?

— Eşti tăcut, zise ea. Ce e? Ţi-a mâncat pisica limba? Nu ştii ce te-a apucat să inviţi la cină o necunoscută?

— Exact.

Trenul se zgâlţâia în întuneric, zăngănind la curbe.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că nici eu nu ştiu ce m-a apucat să-ţi spun că voi fi în trenul ăsta.

Îşi aranjă pletele negre cu o singură mişcare a mâinii.

— Cred că e din cauza firelor de păr rebele. Parc-ai fi un băieţel care nu ştie pe ce lume se află.

Mâna lui se repezi la şuviţa afurisită. O văzu că zâmbeşte. Acum ori niciodată, îşi spuse.

— Voiam doar să facem cunoştinţă, asta-i tot, zise el, apoi înghiţi în sec. Eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în viaţa mea.

Ştia că roşise. Trenul se opri într-o haltă.

— Staţia Sydenham, zise el.

— Mulţumesc, domnule, zise ea.

— Pentru că ţi-am spus că suntem în staţia Sydenham?

— Pentru că mi-ai spus că tu crezi că-s drăguţă.

— Eşti, zise el, recunoscător că nimeni nu se urcase în compartiment şi ştiind că mai erau doar două staţii până la Kinnegar, îngrijorat că timpul pe care-l mai avea de petrecut cu ea se scurge.

Ar fi vrut să o ia din nou de mână, dar era îngrozit de faptul că ea ar fi putut tresări, ca o pasăre speriată.

— Locuieşti în Kinnegar? o întrebă.

— Da, pe strada Esplanadei, la numărul 9. Chiar lângă ţărm. Îmi place marea.

— Eu am crescut în Bangor. Ştiu exact ce spui despre mare. Nu e niciodată la fel. E…

Scotoci prin buzunar şi scoase volumul lui Seamus Heaney.

„Ai putea crede că marea e un companion blând Ce mângâie mereu stâncile.

Dar nu, când începe să le lovească, se năpusteşte cu stropii ei puternici Chiar şi asupra ferestrelor tale, scuipând ca o pisică odinioară domestică, Acum sălbăticită.11

O privi în ochi – avea ochi de pisică – şi-i văzu îmblânzindu-se.

— Ce frumos, spuse ea încet. Cine a scris versurile?

— Un tip pe nume Seamus Heaney.

— N-am auzit de el.

— Cred că o să tot auzi. Dacă-ţi place poezia.

— Ţie îţi place?

Pusese întrebarea pe un ton solemn, fără să-şi ia ochii din ochii lui.

— O, da.

Fu aruncat înainte de zgâlţâiturile trenului şi-i simţi cu fiecare fibră apropierea. Se-ntinse şi o luă de mână, iar ea îşi împleti degetele între ale lui.

Trenul se smuci.

— Cobor la prima, zise ea. Îmi pare rău.

— Ştiu, dar… Patricia, mi-ar plăcea să te revăd.

— Sună-mă. Numărul meu e 657334, în Kinnegar.

657334, în Kinnegar. Repetă numărul în minte, iar şi iar.

— Pot să te sun mâine?

— Mi-ar face plăcere.

Ea se aplecă uşor înainte şi-l sărută delicat pe frunte, abia simţit, ca bătaia de aripă de fluture.

— Bangor nu e departe de Kinnegar, zise ea, când trenul începu să încetinească.

— Acum nu mai stau în Bangor. Locuiesc în Ballybucklebo.

— Poftim?

Se lăsă pe spate şi izbucni în râs.

— Trenul de zece nu opreşte la Ballybucklebo. Trebuie să cobori aici şi s-o iei pe jos.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Şi ai face bine să te mişti dacă nu vrei să ajungi la Bangor. Trenul se puse în mişcare. O împinse pe peron şi sări lângă ea.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să râd, zise ea.

— E-n regulă, aşa pot să te conduc acasă.

— Haide, atunci. Nu stau departe, zise ea, în vreme ce luminile trenului se pierdeau în zare.

La naiba. Îşi uitase cizmele de cauciuc cele noi în compartiment. îl luă de mână şi uită complet de cizme. Merseră unul lângă altul, el făcând paşi mai mici, ca Patricia să poată ţine ritmul, cu paşii ei inegali.

— Ce-ai păţit la picior? Te-ai lovit la hochei?

— Nu m-am lovit.

În glasul ei se simţea o urmă de amărăciune.

— Dar ce s-a întâmplat?

— 1951.

El încremeni. O întoarse cu faţa spre el.

— Epidemia de poliomielită?

Ea încuviinţă.

— Piciorul meu stâng e ceva mai scurt decât cel drept, îi dădu drumul la mână.

— Presupun că n-o să mă mai suni, în condiţiile astea.

El ridică ochii şi văzu constelaţia Orion, sus, sus pe cer, cu fiecare stea strălucind puternic. Ştia că, pentru el, piciorul ei mai scurt nu conta câtuşi de puţin.

— Puţin îmi pasă de piciorul tău, Patricia, zise el, privind-o. Nu-mi pasă absolut deloc.

Ea-i întoarse privirea lungă.

— Ştiu că n-ar trebui, Barry Laverty, ştiu că n-ar trebui, dar te cred.

Văzu o strălucire argintie în ochii ei şi vru să-i guste sarea lacrimilor, dar ceva îi spunea că nu e cazul să se grăbească.

— Haide, zise el, te duc acasă.

S ne izbăveşte de tel răii

— Arăţi ca Hesperus… eşti o epavă, zise O’Reilly privindu-l de după ziarul de duminică.

Barry căscă.

— M-am culcat târziu.

— Ştiu. L-am auzit pe Arthur. Părea fericit Ce te-a reţinut?

Barry se prăbuşi pe celălalt fotoliu.

— Soarta, zise el. Kismet.

— Ei, orice-ar fi fost până la urmă, te-a făcut să zâmbeşti.

Barry ezită dacă să-i spună lui O’Reilly despre Patricia, dar hotărî că nu era momentul. Avea să se bucure de ea în gând.

Visarea îi fu întreruptă de zgomotul făcut de nişte gheare ce sfâşiau un material.

— Încetează, strigă O’Reilly aruncând suplimentul

color al ziarului *Times* în direcţia lui Barry.

Barry se feri.

— Ce să încetez?

— Nu tu. Ea. Lady Macbeth.

Pisica albă lăsată la uşa doctorului fusese botezată astfel de O'Reilly după ce îl zgâriase pe bot pe Arthur Guinness şi-l fugărise de două ori până în coteţul lui. Stătea pe labele din spate şi cu ghearele din faţă sfâşia pânza de pe scaunul lui Barry.

— Încetează, domnişoară!

O'Reilly se aplecă asupra animalului care continua să zgârie şi care aruncă o privire condescendentă, tipică felinelor, care părea că spune: „Bunule om, mie mi te adresezi cumva?"

— Încetează!

O'Reilly luă pisica în braţe şi o gâdilă sub bărbie.

Barry o privi fixându-l pe uriaş cu ochii ei verzi, cu urechile lăsate pe spate şi scoţând un mârâit gros.

— Nu cred că-i place, Fingal.

— Aiurea. Pe mine mă iubesc animalele. Nu-i aşa?

Continuă să o gâdile până când ea îşi înfipse colţii în mâna lui.

— Nesimţita! răcni el, în timp ce mâţa îi sărea din braţe.

O'Reilly se uita perplex la mâna capsată.

— Ar trebui să-ţi curăţăm rana, zise Barry. E o boală care se numeşte gheara pisicii, să ştii.

— Da, şi tetanosul, îl completă O'Reilly. Dar nici să nu te gândeşti c-am să te las să-mi înfigi un ac în fund, doctore Laverty.

— Nici nu mi-a trecut prin cap, minţi Barry, gândindu-se la cât Dettol va trebui să toarne peste găurile proaspete. Nici măcar o clipă.

O'Reilly era acum din nou aşezat confortabil în camera sa de zi.

— Ei, înainte să-şi amintească Maiestatea Sa că descinde dintr-o lungă linie de tigri cu colţi sabie, încercam să aflu de ce ai venit aşa de târziu azi-noapte.

— Am luat un tren greşit. Cel de la ora zece nu opreşte în Ballybucklebo şi a trebuit să vin pe jos din Kinnegar. Asta e tot.

O'Reilly chicoti.

— Mişcarea îţi face bine. Dar parcă n-aş numi „soartă" faptul că te-ai urcat în trenul în care nu trebuia să te urci, continuă el, privindu-l în ochi pe Barry.

— Soartă?

— „Kismet" ai zis. E din limba turcă; *kisma* înseamnă soartă. Cum o cheamă?

— Poftim?

— Ai avut toată ziua o mină visătoare. Mormăi despre destin. Doi şi cu doi fac de obicei patru, zise O'Reilly, încruntat. Eşti prea tânăr ca să te încurci cu vreo femeie. Medicina e o amantă destul de egoistă.

— Cred, doctore O'Reilly, că eu sunt cel mai în măsură să judec asta.

— Las că vezi tu.

Pentru prima oară de când îl cunoştea, în glasul bătrânului se strecurase o urmă de amărăciune.

Doamna Kinkaid intră în cameră, ducând o tavă.

— V-am adus ceai şi câteva felii de cozonac cu unt, zise ea şi puse tava pe masă. Şi ce face prinţesa mea?

Se aplecă deasupra pisicii şi o mângâie pe cap.

— Ai văzut ce-a făcut bestia asta cu mobila? zise O'Reilly.

— Trebuie s-o înveţi să nu mai zgârie.

— Şi cum se face asta, mai exact?

— Nu vă uitaţi la mine! zise doamna Kinkaid, pregătindu-se să plece. Dar Maggie MacCorkle ştie la fel de multe despre pisici cât ştiţi dumneavoastră despre medicină.

— Asta e o idee bună, zise O’Reilly, turnându-şi o ceaşcă de ceai.

Barry era atent doar pe jumătate. Atitudinea lui O’Reilly în privinţa femeilor îl deranjase. Dacă aşa gândea, probabil că şansele sale de a o vedea mai des pe Patricia erau mici, dar dacă nu întreba…

— Fingal? zise el, înghiţind în sec. Aş vrea să am ceva mai mult timp liber.

— Deci, până la urmă, despre o fată e vorba. Cum o cheamă?

— Patricia. Patricia Spence. Nu cer decât câteva ore libere în plus.

O’Reilly se uită atent la ceaşca de ceai.

— Cam câte?

— O oră sau două, din două în două seri şi poate din două în două duminici.

O’Reilly îşi puse ceaşca pe farfuriuţă.

— Credeam că vrei să fii medic generalist. Aici nu e tabără şcolară de vacanţă.

Umerii lui Barry se lăsară în jos. Privi în pământ. Apoi fu uimit să-l audă pe

O’Rei Hy spunând.

— Bine. Din clipa în care o să pot avea încredere că nu-mi omori pacienţii, nu m-ar deranja să am şi eu din când în când puţin timp liber. M-am gândit să ne luăm liber cu rândul în weekenduri şi la fel şi în timpul săptămânii, să avem câteva seri în care să nu lucrăm.

Barry îşi ridică privirea.

— Vorbeşti serios?

— Chiar dacă îţi vine greu să crezi, am fost şi eu tânăr. Presupun că vrei să-ţi iei fiber în după-amiaza asta. Hai, dă-i drumul. Rămân eu la post.

Lui Barry îi venea să-l ia în braţe pe uriaş.

— Da, aş aprecia asta, Fingal.

— Hai, du-te şi sun-o pe Patricia asta a ta. Aşa o

cheamă, nu?

— Da.

Barry se grăbi să iasă din cameră şi sări treptele câte două. Era gata să ridice receptorul când telefonul începu să sune. Răspunse.

— Alo. Cabinetul doctorului O'Reilly.

De la celălalt capăt nu răspunse nimeni, se auzea doar o respiraţie greoaie şi nişte gemete cumplite.

— Alo! E cineva la telefon?

— Doctorul Laverty?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt Maureen Galvin. Mi s-a rupt apa acum trei ore şi durerile sunt din cinci în cinci minute. Am trimis după moaşă. Aţi putea veni acum?

— Desigur. Dr. O'Reilly o să vină imediat.

— Mulţumesc.

Convorbirea se întrerupse.

Bany o luă la fugă în sus, pe scări.

— Fingal, era Maureen Galvin la telefon. I s-au rupt membranele şi are contracţii la cinci minute.

— Atunci e cazul să mă duc.

O'Reilly puse ceaşca pe tavă şi se uită la Barry.

— Nu stă departe.

Patricia, se gândi Barry. Apoi spuse:

— Mă duc să-mi iau trusa.

— Bun băiat. Poate o să am nevoie de ajutor.

O'Reilly îşi strânse repede cele necesare şi împreună duseră echipamentul la maşină. De data asta, O'Reilly respinse avansurile amoroase ale lui Arthur Guinness, strigându-i să se urce în spate.

— Îl ducem la o plimbare la plajă, după ce trece furtuna.

Scurta călătorie cu maşina ar fi fost chiar plăcută dacă Arthur n-ar fi insistat să-şi pună labele din faţă pe umerii lui Barry şi să-i lingă ceafa. Era aşa de distras de

ceea ce i se întâmpla, că nici nu putu să fie atent pe unde o luau şi când maşina se opri se trezi într-o parte ciudată a satului. După cum arătau casele înguste aliniate pe stradă, ai fi zis că e într-una din suburbiile Belfastului.

— Unde suntem, Fingal?

— În cartierul de locuinţe sociale. Case ieftine pentru cei mai puţin norocoşi. Consiliul a votat bugetul şi a ales constructorul. Bishop le-a vândut terenul şi a obţinut şi contractul. A făcut aşa de multe şmecherii, încât e mare minune că n-au ieşit rotunde casele astea. N-au nici baie înăuntru.

O'Reilly trânti uşa maşinii şi Barry luă echipamentul.

— Haide, să ne-apucăm de treabă.

Uriaşul traversă aleea şi bătu la uşă. Barry i se alătură.

O femeie subţirică, purtând uniforma albastră a moaşelor de cartier, le deschise uşa din faţă.

— Doctore O'Reilly.

— Domnişoară Hagerty, acesta este doctorul Laverty. Cum se simte Maureen?

— E bine, doctore. Are contracţii la trei minute. Bătăile inimii bebeluşului sunt bune.

— Bine.

O'Reilly o luă înainte pe holul îngust şi urcă pe scara abruptă. Abia mai încăpu şi Barry în dormitorul mic. Maureen Galvin era întinsă în pat. Moaşa pusese un cearşaf de plastic sub ea. O'Reilly şi domnişoara Hagerty se aşezară de-o parte şi de alta a patului. Doctorul îşi puse un şorţ de cauciuc şi apoi se aplecă şi îşi puse la urechi stetoscopul fetal lipit de burta lui Maureen.

— Uuunnhhhh, se vaită ea.

Barry îi urmări contorsiunile feţei, văzu cum dinţii de sus muşcau din buza de jos, schimbându-i culoarea.

— Uuunnhhhh.

— Respiră, Maureen, respiră. Uite-aşa.

Domnişoara Hagerty începu să pufăie. Respira scurt, cu buzele întredeschise.

— Aşa, fetiţo, zise O'Reilly. Încă nu e momentul să împingi.

Contracţiile trecură. Maureen se prăbuşi pe pernă.

— Poţi, te rog, să deschizi pachetul ăla mare de-acolo, doctore Laverty?

Barry se apucă să pregătească pansamentele sterile, foarfecile, cleştii, tăviţele şi trusa de sutură.

— Acum, Maureen, eu şi domnişoara Hagerty o să mergem în bucătărie să ne spălăm pe mâini. Doctorul Laverty o să aibă grijă de tine.

Plecară împreună.

Barry se apropie de pat, sperând că O'Reilly o să se grăbească. Nu mai fusese niciodată singur cu o femeie care năştea.

Maureen îl apucă de mână.

— Doamne Dumnezeule, iese, doctore.

Barry îşi smulse haina de pe el, o aruncă deoparte şi îşi suflecă mânecile.

— Poţi să-ţi îndoi genunchii, Maureen?

Ea – şi desfăcu picioarele şi îndoi genunchii.

— Maică Precistă… Uuummmmmh.

Maureen împinse cu toată puterea ei şi capul copilului începu să iasă.

Mâinile lui Barry începură să lucreze spontan, controlând ritmul de coborâre a capului copilului. Contracţia trecu.

— E totul în regulă, Barry?

Ridică privirile şi îl văzu pe O'Reilly la capătul patului, cu domnişoara Hagerty în spatele lui.

— Cred că da.

— Am să pregătesc echipamentul, zise O'Reilly. Tu vezi-ţi de treabă.

Maureen se ridicase acum, susţinută de domnişoara

Hagerty.

— Haide, împinge cât poţi tu de tare.

Sub degetele lui Barry, capul copilul avansa. îl lăsă să iasă încă puţin, încă puţin şi încă puţin. Pentru că se rotise, se vedea acum o frunte ridată. Urmă apoi un nas turtit şi foarte repede se văzură apoi guriţa şi bărbiţa. Chiar înainte să-i iasă umerii, copilul începu să plângă.

Bany îşi folosi ambele mâini pentru a trage bebeluşul alunecos din burta mamei, conştient de căldura trupuşorului lui şi de bătaia inimii.

O auzi pe Maureen întrebând:

— E băiat sau fată?

— E băiat, zise el. E bine.

— Dă-l încoace, zise O'Reilly întinzând mâinile înmănuşate să-l preia pe cel mic într-un prosop verde, steril. O să-l punem pe burta mămicii lui.

— Mulţumesc, doctore Laverty, zise Maureen, după ce şi cordonul ombilical fu tăiat şi placenta expulzată. Aveţi mână uşoară, zău că da.

Laverty râse.

— Te-ai descurcat foarte bine, Maureen. Cum o să-l cheme pe micuţ?

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-i zicem Barry Fingal Galvin.

— Ce de nume pentru un om atât de mic, zise Barry, rânjind.

— Ce-o să zică Seamus despre asta? întrebă domnişoara Hagerty?

— Seamus o să fie fericit. E la Lebăda Neagră cu tovarăşii lui, bea în cinstea copilului.

Domnişoara Hagerty făcu puţină curăţenie, iar doctorul O'Reilly îl examină pe nou-născut, în vreme ce Barry împacheta instrumentarul.

— Aşa, zise O'Reilly, tânărul Barry Fingal e sănătos tun.

— Mulţumesc încă o dată, dom’ doctor, zise Maureen. O să fie un mic american în curând, nu?

Barry îşi aminti că familia Galvin intenţiona să emigreze.

— Într-adevăr, zise O’Reilly. Acum o s-o luăm din loc. Doctorul Laverty trebuie să facă un duş şi să-şi schimbe cămaşa. Are întâlnire în seara asta.

Barry aproape scăpă geanta din mână. În emoţia momentului, uitase complet de Patricia.

— Fugiţi, doctore Laverty, zise Maureen. Aţi făcut treabă bună, şi dumneavoastră şi doctorul O’Reilly, nu ştiu cum aţi reuşit, dar Seamus o să fie mândru nevoie mare că am născut băieţelul pe care ni l-aţi promis.

Cum Dumnezeu, se întrebă Barry, putea O’Reilly să promită că un bebeluş va fi de un sex sau altul? De cum se urcară în maşină, îl şi întrebă. O’Reilly rânji.

— Ăsta a fost unul dintre primele lucruri utile pe care le-am învăţat de la predecesorul meu. Prima dată când vin să afle dacă vor avea un copil, îi întrebi ce-şi doresc. Şi în dosar notezi opusul.

— Nu înţeleg.

— Uite, să zicem că doamna Hucklebottom vine în luna a treia şi zice că ar vrea un băiat. Tu scrii „fată” la dosar. Şase luni mai târziu, dacă bebeluşul doamnei Hucklebottom e băiat, doamna H. e încântată.

— Şi dacă e fată?

— Îi arăţi în dosar, unde ai scris „fată” în urmă cu şase luni. Şi-i spui că-ţi pare rău, dar probabil că a uitat ce a cerut.

— Dar nu e cinstit.

— Aşa e, dar îţi creează o reputaţie brici.

Barry pufni.

— Pufneşte cât vrei, fiule, dar jumătate din procesul de vindecare a bolnavilor constă în a-i face să aibă încredere în vindecător. Dacă ei cred că eşti special, or să

îţi asculte sfaturile, şi oricum, cu excepţia cazurilor când este ceva cu adevărat grav, timpul le vindecă pe toate. Chirurgul francez Ambroise Pare a înţeles asta în urmă cu mai bine de 400 de ani. El a zis: „Eu am pansat rana, dar Dumnezeu l-a vindecat pe pacient”.

Când O’Reilly spuse „l-a vindecat pe pacient”, Barry îşi aduse aminte ceva ce-i rămăsese în gând.

— Fingal, spune-mi, s-a întors Jeannie Kennedy?

— Nu, e încă în spital. A făcut un abces, au operat-o iar ieri. M-a sunat Sir Donald azi să vorbim… tu dormeai încă… aşa că am putut să le spun celor din familie că nu trebuie să se îngrijoreze.

— Ce frumos din partea ta.

— Prostii.

Maşina se opri.

— Am să-l duc pe Arthur la plimbare. Tu du-te şi te spală, dă telefon şi spuneri fetei că n-ajungi până după cină.

— Dar…

— Niciun dar. Trebuie să te duci să-i dai vestea cea mare mândrului tată.

— Nu poţi face tu asta?

— Nu eu l-am adus pe lume, ci tu. Şi, fiule, te-ai descurcat foarte bine. Acum dă-i drumu’, organizează-te şi vino să mă iei de la Răţuşcanămolită.

— De unde?

— De la Lebăda Neagră, cunoscută tuturor celor de sub soare şi ca Răţuşcanămolită.

Barry făcu un duş, se schimbă şi, cu multă recunoştinţă, îi dădu hainele murdare doamnei Kinkaid, la spălat. Apoi o sună pe Patricia. Abia fu în stare să mormăie un „A, bine”, când ea îi spusese că poate s-o ia de-acasă pe la şapte.

Merse cu paşi uşori spre Lebăda neagră. Nu voia să stea mult, nu se făcea să apară la uşa Patriciei gata beat.

Barul răsuna de vocile şi hohotele de râs ale mesenilor. Era o singură încăpere cu tavanul jos, făcut din bârne de lemn. Era plin. Seamus Galvin, cu glezna stângă încă bandajată, era în centrul atenţiei. Barry se uită prin încăpere, dar nu se vedea nici urmă de O'Reilly.

Consilierul Bishop, aşezat la o masă, făcea semne cu mâna, cu un deget bandajat şi îndoit. Gestul îi amintea lui Barry de un patron care chema un chelner leneş.

— Laverty, zi-i lui O'Reilly că ar trebui să se uite la degetul meu.

— Se spune doctorul O'Reilly, Bishop, zise Barry cu blândeţe, şi ştii foarte bine când e deschis cabinetul.

— Pentru tine sunt domnul consilier Bishop, puştiule.

Barry se întoarse exact în clipa în care uşa se deschidea şi O'Reilly intra, urmat îndeaproape de Arthur Guinness, cu limba scoasă de-un cot, respirând sacadat şi plin de nisip. Barry se uită îngrijorat la pantalonii lui de stofa.

— Bună ziua, cinstită adunare, tună O'Reilly.

Conversaţiile încetară brusc. Toate capetele se întoarseră spre el. Cel care stătea la masa de lângă uşă se ridică. Fără să-i mulţumească, O'Reilly se aşeză pe unul din scaune.

— Treci sub masă, culcat!

Arthur ascultă, spre bucuria lui Barry.

— Stai jos, Barry, c-ai fi obosit.

Barry se aşeză, trăgându-şi precaut picioarele la distanţă de câinele bălos.

— Ca de obicei, dom' doctor? îl auzi el pe barman întrebând.

— Da, şi adu şi o bere pentru doctorul Laverty.

Două pahare de Guinness fură aduse la masă şi imediat după aceea barmanul reapăru cu un castron. Se aplecă şi-l vârî sub masă.

— Şi lui Arthur îi place berea, zise O'Reilly, dar nu

bea decât Smithwick, amăruie.

Barry auzi de sub masă lipăiturile lui Arthur.

— Minunată, zise O'Reilly, înghiţind o jumătate de pahar dintr-o sorbitură. Hai, băiete, bea, că se trezeşte.

Barry bău din berea amară; simţi că stă cineva chiar lângă umărul lui. Se întoarse şi-l văzu pe Seamus Galvin, cu un zâmbet până la urechi.

— Deci e băiat, domnilor doctori? E băieţel?

O'Reilly încuviinţă.

— Mai adă un rând aci, Willy, răcni Galvin către barman. Fac cinste.

— Uşurel, Seamus, zise O'Reilly încetişor. O să ai nevoie de bani.

Seamus încercă să-şi lipească degetul de vârful nasului, dar nu reuşi decât să şi-l vâre într-o nari

— A, lasă că eu o să fac ce-a făcut şi Paddy Maginty. Am să fac avere, zise el, făcându-i complice cu ochiul lui O'Reilly.

— Serios, zise O'Reilly. Şi cum ai să faci averea asta, Seamus?

Seamus îşi scoase degetul din nas.

— Nu se spune dinainte!

Cum încă două beri fură aduse la masă, se urcă pe un scaun unde începu să se clatine ca o salcie în bătaia vântului. Fluieră. Se făcu linişte.

— Vreau să zic numa atâta! Ăştia doi sunt ce mai buni doctori din Ulster… din Irlanda!

— Rahat, strigă consilierul Bishop. O'Reilly nu e-n stare să vindece nici măcar o mâţă bolnavă.

Barry se uită la O'Reilly, care îşi ridicase paharul spre Bishop şi zâmbea. Era destulă gheaţă în zâmbetul lui, cât să faci o gaură în *Titanic,* gândi Barry.

— Nu zici nimic, Fingal?

O'Reilly clătină din cap.

— Răzbunarea, zise el, e mai bună la rece. Azi nu mai

zic nimic.

Barry se uită la consilierul cel corpolent şi se gândi că nu i-ar plăcea să fie în locul lui când O'Rei Uy se va ţine de promisiune.

— Mi-au făcut un băieţel, zău că da, continuă să urle Seamus Galvin. Toată lumea să bea pentru Farry… Bingal… Galvin.

Îşi dădu berea peste cap în uralele mulţimii.

Barry se simţi obligat să închine şi el în cinstea micuţului şi descoperi cu uimire că paharul lui era gol. Berea dispăruse rapid.

— Un băieţel, continuă Galvin, în uralele patronilor, cu ambele braţe deasupra capului şi pumnii încleştaţi ca ai unui boxer ce tocmai îşi făcuse oponentul knock-out. Apoi căzu pe spate, foarte demn.

— Dumnezeule, zise O'Reilly. Băutura asta e blestemul acestui pământ.

Se-ntoarse spre Barry.

— Dă-l peste cap.

Barry luă o înghiţitură zdravănă din al doilea pahar de bere, surprins să descopere că avea un gust mult mai bun decât prima.

— Willy! mai adu-mi una şi nu uita nici de Arthur, răcni O'Reilly.

Barry clătină din cap.

— Fingal, trebuie să…

— Te vezi cu o anumită doamnă în seara asta. Nu-i aşa?

— Da, zise Barry, râzând.

— Ei, lasă, că încă o bere n-o să te omoare.

Fusese o după-amiază încântătoare, îşi spuse Barry, ţinându-le companie lui O'Reilly şi lui Arthur în scurta plimbare spre casă. Minunată. Chicoti, văzându-l pe Arthur împleticindu-se pe lângă trotuar. Tu, Arthur Guinness, te-ai cam îmbătat, îşi zise în gând Barry. Măcar ţi-a mai tăiat din

avânt şi pantalonii mei sunt în siguranţă. Barry se împiedică şi se prinse de braţul lui O'Reilly, ceea ce-l făcu să realizeze că nici el nu era tocmai treaz. Era momentul să se adune. Nimic nu avea să strice seara asta.

— Mă-ntreb… zise O'Reilly, deschizând poarta din spate, cum o să facă avere Galvin. Sper că nu se referea la banii puşi deoparte de Maureen pentru emigrare.

Barry şi-ar fi pus şi el această întrebare, doar că Arthur Guiness îşi ridicase un picior şi, cu acurateţea unui trăgător de elită, făcea pipi pe pantalonii lui.

Barry o parcă pe Brunhilde, îşi netezi părul pe frunte şi se uită în jos. Era o adevărată apariţie. Afurisitul ăla de câine! Cu o pereche de pantaloni încă udă, abia spălată, şi ceilalţi puţind a urină de câine, trebuise să accepte oferta lui O'Reilly şi să împrumute o pereche de-a lui. îmbrăcat în pantaloni cadrilaţi, de o culoare vie, croiţi pe talia unui uriaş, chiar şi cu manşetele întoarse de câteva ori şi strânşi cu o curea, ştia că arată ca scăpat de la circ. Nu era convins nici că somnul scurt şi dozele uriaşe de cafea ale doamnei Kinkaid dimpreună cu ouăle ochi şi cârnaţii prăjiţi în grabă îl treziseră complet. Dacă ar fi fost complet treaz, probabil n-ar fi stat în Kinnegar, pe strada Esplanadei la numărul 9, impersonându-l cu succes pe Pantalone. Se uită la şirul de sonerii, fiecare cu eticheta ei, scrisă de mână. Patricia Spence, apartamentul 4. Sună la sonerie şi aşteptă.

Uşa se deschise şi Patricia ieşi.

— Bună seara, Barry Laverty.

Se-ntoarse şi închise uşa în urma ei. Părul prins în coadă îi dansa obraznic când se-ntoarse spre el. Avea ochii negri, mari şi, când zâmbea, făcea gropiţe. Purta o bluză albă de mătase şi o fustă verde, până la jumătatea genunchiului. Rămase fără suflare.

— Ce Dumnezeu ai pe tine? întrebă ea, privindu-i pantalonii.

— E o poveste lungă răspunse el şi simţi că obrajii îi iau foc. Îţi povestesc în maşină.

Îi ţinu portiera şi o aşteptă să se aşeze. Se grăbi apoi să se urce la volan, pomi motorul şi demară.

— Acum, zise ea, povesteşte-mi despre pantalonii ăştia, domnule Laverty. Domnule Laverty. Nu-i spusese cu o seară în urmă că este medic, nu voia să-i lase impresia că se laudă.

— Nu am decât două perechi de pantaloni. Pe amândouă am reuşit să le murdăresc azi, aşa că a trebuit să-i împrumut pe ăştia de la un prieten.

— Se ocupă cu acrobaţii pe frânghie?

Barry râse.

— Nu, dar e mare.

— Aşa e şi Atlanticul, iar tu pari să înoţi în ăştia. Dar nu-ţi face probleme. Unde mergem?

— Mă gândeam să mergem la Strickland’s Glen. Facem o plimbare pe ţărm.

— Inviţi o fată cu un picior mai scurt la o plimbare pe jos?

Oare îl lua peste picior? Era caustică? Nu-şi dădea seama din vocea ei.

— Patricia, zise el, dacă n-ai chef de plimbare, mai bine zi aşa.

Ea se aplecă uşor şi-l sărută pe obraz.

— Îmi place de tine, Barry Laverty.

Tot restul drumului pălăvrăgiră despre tenis şi despre muzica pop. Ei îi plăceau Beatles-ii, dar încă nu ştia ce să creadă despre noii apăruţi, Rolling Stones. Suntem ca doi câini ciudaţi, se gândi Barry, ne mirosim unul pe celălalt. Şi-ar fi dorit să treacă la discuţii ceva mai personale.

— Am ajuns, zise el. Hai, hopa jos.

O conduse pe o potecă presărată cu ace de brad, de la copacii ce mărgineau cărarea şi parfumau aerul cu

miros de pin. Raze de soare se filtrau printre crengile copacilor.

— Ascultă, zise ea. E un sturz. îi recunosc cântecul de la un kilometru. Îmi plac păsările. Tatăl meu este ornitolog. Ne-a învăţat o mulţime de lucruri despre păsări pe mine şi pe sora mea.

— Pe mine, tata m-a învăţat astronomie.

— Îţi place să te uiţi la stele?

— Da, zise el blând şi fără să-i pese de trecători se aplecă şi o sărută.

— Mmmm, ce plăcut, zise ea. Dar ar trebui s-o luăm din loc dacă vrei să ajungem la plajă.

Un băieţel de VTeo cinci sau şase ani trecu pe lângă ei în fugă, se opri, arătă cu degetul şi strigă: „Mami, uite, un bărbat în pantaloni de clovn”.

O auzi pe Patricia râzând cald.

— Hai, să mergem, Pagliaccio.

Se agăţă de mâna lui.

— Pally cine?

— Un clovn. Dintr-o operă. Nu ascult doar Beatles.

— Nu mă prea pasionează opera.

— Te-nvăţ eu. Am tone de discuri acasă. Fac şi nişte cursuri suplimentare la Universitatea Regală, vara asta. Vreau să termin şcoala cât mai repede.

— Înţeleg. Deci, eşti studentă şi îţi place opera. Îţi place să citeşti?

Ea se încruntă pentru o clipă.

— Am încercat să citesc Hemingway, dar e prea necioplit. îl prefer pe John Steinbeck.

— *Strada Sardelelor?*

— Şi-mi place şi *Joia Dulce.*

O luă de mână.

— Hai, să trecem podul ăsta, zise el şi o luă spre un podeţ de lemn ce se arcuia peste un râu.

— Cred că-s şi păstrăvi pe-aici.

— Sau vreun pitic ascuns sub pod. Tocmai am terminat de citit *Stăpânul inelelor*.

Îi cunoştea pe Steinbeck şi pe Tolkien.

— Deci, eşti studentă la Litere?

— Nu.

Patricia se opri din mers.

— De ce crezi asta?

— Nu ştiu. Ai cunoştinţe de literatură ceva mai vaste decât e de aşteptat de la un student la Arte.

— Şi femeile ar trebui să studieze Artele sau să se facă infirmiere, nu-i aşa? Şi-s destule locuri de muncă pentru secretarele bune? Am douăzeci şi unu de ani şi sunt cea mai tânără studentă din generaţia mea la construcţii civile, suntem doar şase în tot anul.

— Şase ce? Studenţi?

— Nu, sunt optzeci şi doi în an, dintre care doar şase sunt femei.

— Tot nu înţeleg. Noi am avut zece colege la universitate.

— Mai exact ce nu înţelegi? întrebă ea; îşi mijise ochii şi-l privea cu buzele strânse. De ce faci atâta caz? De ce n-ar trebui să studieze femeile ingineria sau medicina? Dacă vrei să fii inginer, ar trebui să ţi se acorde o şansă.

Lui Barry nu-i plăcea deloc în ce direcţie o luase discuţia.

Ea – şi ţuguie buzele şi vorbi, mai mult pentru ea.

— Să fii sigur că aşa ar fi normal. Dar sunt destul de mulţi oameni care nu ar fi de acord cu tine. E mult mai greu dacă eşti femeie. Femeile trebuie să se lupte pentru drepturile lor.

Barry se apropie.

— Aşa e, dar nu trebuie să te lupţi cu mine.

— Ai dreptate.

— Sigur că am dreptate, zise el, apoi îi zâmbi.

Ca o ploaie de vară, supărarea ei se risipi.

— N-ar fi trebuit să ţip la tine, dar… fir-ar. îl trase mai aproape şi-l sărută apăsat.

— Mă ierţi?

În clipa aceea i-ar fi iertat şi şapte păcate capitale, nu doar unul.

— Spre plajă, femeie! zise el, pe un ton voit aspru.

— Da, domnule.

Ea-l luă de mână.

— Povesteşte-mi despre Barry Laverty.

— Păi în afară de credinţa mea de neclintit că femeilor ar trebui să li se interzică accesul în facultăţile de inginerie…

— Termină, zise ea zâmbind. Îmi pare rău că m-am zburlit la tine.

— Am douăzeci şi patru de ani, n-am nici fraţi, n-am nici surori, îmi place să citesc şi să pescuiesc. Am şi navigat într-o vreme, dar acum sunt puţin ocupat.

Făcu o pauză înainte s-o privească drept în ochi şi apoi spuse:

— Tatăl meu este inginer de mine.

— Şi cu ce se ocupă fiul unui inginer de mine?

— Sunt medic generalist. Sunt asistentul doctorului O’Reilly din Ballybucklebo.

Ea arătă spre pantalonii lui uriaşi şi chicoti.

— Doctore, sper că niciunul din pacienţii tăi n-o să te vadă în seara asta. Barry trase cu ochiul prin crăpătura uşii camerei de zi, de la etaj. îl văzu pe

O’Reilly răsturnat în scaunul său, cu capul lăsat spre stânga. Lady Macbeth stătea ghemuită pe umărul lui drept, cu năsucul lipit de gâtul uriaşului.

O’Reilly deschise un ochi.

— Ai ajuns.

— Scuze, Fingal, n-am vrut să te deranjez.

— Te-ai distrat?

Barry savură amintirea plimbării liniştite înapoi,

printre roiuri de fluturi. Opririle pentru câte un sărut pe buze sau pe păr. Drumul spre casa Patriciei şi invitaţia ei de a urca, refuzul lui politicos. Ştiuse din prima clipă în care o văzuse că era altfel decât celelalte fete, specială, şi simţise că dacă se grăbea, ar fi dat-o în bară. Mai bine să lase lucrurile să curgă.

— Presupun, după tăcerea ta plină de subînţelesuri, că răspunsul este da.

O'Reilly se scărpină pe burtă. Pisica se dădu jos de pe umărul lui şi i se cuibări în poală.

— A fost minunat.

— Hm, femei…

Barry îi aruncă o privire uriaşului, aşteptându-se, după tonul pe care îl folosise, să vadă un dispreţ uriaş zugrăvit pe faţa lui, dar pe chip i se citea mai degrabă tristeţea.

— Nu cred că vorbeşti serios, Fingal.

— Ei, nu.

O'Reilly se ridică şi Lady Macbeth alunecă pe covor. Doctorul se duse la fereastră şi rămase acolo, cu ochii afară.

— Femeile? N-aduc decât durere.

Se întoarse şi pentru o clipă, Barry văzu că avea ochii umezi.

— Doamne, dar încetează!

O'Reilly o înjură pe Lady Macbeth care se reapucase să facă mobila franjuri.

Barry era uşurat că animalul schimbase cursul discuţiei. Orice îl supăra pe O'Reilly, nu era treaba lui.

— Poate Kinky are dreptate. Ar trebui s-o întrebăm pe Maggie ce să ne facem cu Maiestatea Sa.

— Nu de Maggie avem noi nevoie. Ne trebuie un exorcist. Cred că mâţa asta e posedată

O'Reilly căscă.

— Mă duc la culcare. O să avem multă treabă în

următoarele zile.

— Cum aşa?

— Joi e 12 iulie, „zi glorioasă de comemorare”. Numai muribunzii or să lipsească de la paradă. Aşa că toţi cei care au vreun urcior sau bube, bătături, vânătăi sau inflamaţii vor fi în sala de aşteptare de mâine la prima oră şi marţi şi miercuri. N-o să-ţi mai vezi drăguţa vreo câteva zile.

— Păi, eu…

— Lasă, nu-ţi face griji, zise O’Reilly ieşind pe uşă, îţi dau liber vineri seară.

— Mulţumesc, Fingal, spuse Barry.

Se aşeză. Era prea devreme să se bage în pat. Avea prea multe la care să se gândească. Patricia. Moale, caldă, delicioasă şi spirituală. O s-o sune mâine şi spera din tot sufletul chiar să fie liber vineri.

— Scuză-mă, doctore Laverty, dar am o pereche de pantaloni spălaţi şi călcaţi pentru dumneata, zău.

N-o auzise pe doamna Kinkaid intrând.

— Poţi să dai jos pantalonii dânsului acuma. Nu prea îţi vin bine.

— Ştiu… Doamnă Kinkaid, vă supăraţi dacă vă întreb ceva? E despre doctorul O’Reilly. Sunt puţin îngrijorat din pricina lui.

O văzu că se încordează şi-şi subţiază buzele.

— Cum aşa?

— Se supără de fiecare dată când aduc vorba de tânăra cu care mă întâlnesc. Şi puţin mai devreme, te rog să nu râzi, am avut impresia că i-au dat lacrimile.

— Serios? zise ea, iar ochii i se îmblânziră. Uneori, mă rog la Dumnezeu să poată plânge.

Se aşeză pe un fotoliu, cu ochii la uşa închisă şi începu să vorbească pe un ton aproape şoptit.

— O să păstrezi pentru dumneata ceea ce am să-ţi spun?

— Desigur.

— El nu ştie că eu ştiu. E un om foarte discret, zău. Bătrânul doctor Flanagan mi-a spus. În 1941, în aprilie, în ziua de Paşte, nemţii au bombardat Belfastul, da, şi Bangorul. O tânără asistentă medicală a murit atunci. Erau căsătoriţi de şase luni. O adora pe fata aia, zău.

— Dumnezeule!

— Dânsul era pe nava aia mare. Nu i-au spus până în iunie că ea a murit. I-a frânt inima, doctore Laverty.

— Cred că încă îl doare, şopti Barry.

— Da, zău.

Se ridică şi, privindu-l drept în ochi, îi spuse:

— Cred că-şi face griji să nu suferi şi mătăluţă la fel de tare. A prins drag de dumneata, doctore, l-am văzut eu.

— Doamnă Kinkaid, vă mulţumesc că mi-aţi spus asta.

— Dar să nu sufli o vorbă! îi zise ea zâmbind. Nu ne are decât pe noi nătărăul.

— Înţeleg.

Doamna Kinkaid stătea dreaptă ca un scutier, cu cele trei rânduri de bărbie scoase înainte şi cu ochi scăpărători.

— Sper că înţelegi, pentru că n-aş vrea să fie dezamăgit iar. Nu e treaba mea să spun asta, doctore Laverty, dar dacă intenţionezi să rămâi, m-aş bucura. E un om bun şi are nevoie de dumneata.

Căsătoria e o chestiune foarte serioasă

Deşi luni dimineaţă, sala de aşteptare nu era foarte aglomerată, cu vreo trei pacienţi veniţi pentru tonice, după plecarea lor, se dezlănţui potopul. Lui Barry i se păru că toţi cei din Ballybucklebo care aveau dureri de spate, nasul înfundat, tuşeau, făcuseră alergii sau sufereau de mahmureală după petrecerea de bun venit a lui Barry Fingal Galvin îşi dăduseră întâlnire la cabinet. Câţiva dintre cei mahmuri necesitaseră şi îngrijire pentru ochi vineţi şi pumni zdreliţi.

Când şi ultimul plecă, O'Reilly spuse zâmbind:

— Sper că n-o să fie la fel şi pe 12. Mai sunt mulţi pe ziua de azi? întrebă, întinzându-se.

— Doi copii şi o femeie. Cred că ei sunt ultimii pacienţi din dimineaţa asta.

— Adu-i tu, te rog.

Barry îi aduse pe cei doi copii din sala de aşteptare. Presupusese, dar se înşelase, că femeia era mama lor. Băiatul avea vreo cinci-şase ani, după câte îşi dădea seama Barry. Fetiţa cea blondă părea mai mare cu vreun an.

— Bună dimineaţa, Colin Brown. Bună dimineaţa, Susan Macăfee. Cu ce vă pot ajuta? întrebă O'Reilly şi îi privi pe deasupra ochelarilor.

— Domnul Brown şi cu mine vrem să ne căsătorim.

— Nu mai spune, zise O'Reilly, fără să-i tresară un singur muşchi. Vreţi să vă căsătoriţi? Şi dumneata ce părere ai, domnule Brown?

Băieţelul privi în pământ şi-şi răsuci buzunarele de la pantaloni.

— Înţeleg, zise O'Reilly. Ei bine, căsătoria e o chestiune serioasă, care nu trebuie tratată cu superficialitate.

— Da, doctore O'Reilly, zise fetiţa, ştim asta.

Mă întreb ce-o să le spună O'Reilly când o să ajungă la aspectele legate de relaţiile trupeşti, îşi zise Barry.

— Am pus bani deoparte, spuse fetiţa. Un şiling întreg.

— Ştii, zise O'Reilly, poate că totuşi sunteţi puţin cam prea tineri pentru asta. Domnul Brown o luă pe fetiţă de mână şi îi şopti ceva la ureche.

— Trebuie să ai răbdare, zise ea.

— Treceţi mai întâi pe la preot? întrebă O'Reilly cu o urmă de zâmbet. Domnul Brown o trase aşa de tare de mână, că fetiţa trebui să facă un pas spre el, ca să nu cadă.

— Ţi-am zis că trebuie să aştepţi. Ce zici?

Se aplecă spre el.

— A, zise ea. Doctore O’Reilly, trebuie s-o luăm din loc.

— Bine, spuse O’Reilly. Deci o să aveţi răbdare?

— Nu, răspunse ea, punându-şi o mână în şold şi îmbrâncindu-l pe băieţel. Domnul Brown tocmai a făcut pe el.

— A, înţeleg, zise O’Reilly. Cred că doamna Kinkaid poate să vă ajute. Haideţi cu mine.

Se ridică şi o luă pe fetiţă de mână.

— Cred că o găsim la bucătărie.

O’Reilly se întoarse spre Barry.

— Cheam-o şi pe ultima şi ia-i tu datele.

— Sigur.

Barry aşteptă până când doctorul O’Reilly şi pacienţii săi ieşiră, înainte să izbucnească în râs. Încă mai chicotea când ajunse în sala de aşteptare.

— Vreţi să veniţi cu mine, vă rog? o invită el pe tânăra femeie care stătea singură într-un colţ. Părul ei de un auriu-cenuşiu ca mătasea porumbului era strâns de o bentiţă şi ochii îi erau roşii, privirea apatică. După cearcănele pe care le avea, se vedea că nu prea dormise în ultima vreme. Orice ar fi fost ceea ce o supăra, nu părea să fie momentul de glume.

Se ridică.

— Doctorul O’Reilly?

Nimeni din Ballybucklebo nu l-ar fi confundat cu Fingal.

— Nu, zise el, eu sunt Laverty. Dar doctorul O’Reilly vine imediat.

Femeia nu zise nimic, nici chiar când luă loc pe scaunul rezervat pacienţilor.

— Aşa, zise Barry, scoţând un dosar nou, trebuie să notez câteva detalii. Nu sunteţi din zonă, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Sunt din Rasharkin.

— County Antrim? Sunteţi tare departe de casă.

Îi privi mâna stângă. Nu purta verighetă.

— Domnişoara…?

— Macăteer. Julie Macăteer.

Notă numele.

— Câţi ani aveţi?

— Douăzeci… împlinesc douăzeci săptămâna ce vine.

— Şi ce vă aduce la noi?

O singură lacrimă i se scurse pe obrazul stâng. Îşi deschise geanta şi scoase o batistă.

— Mi-a întârziat ciclul, şopti ea. Trei săptămâni. Şi mie niciodată nu îmi întârzie ciclul.

Barry înghiţi în sec.

— Şi credeţi că e posibil să fiţi…

— Ştiu că sunt, spuse ea, iar ochii ei fulgerară. Vomit în fiecare dimineaţă, de o săptămână. Şi mă doare foarte tare aici, preciză, arătând spre sâni.

Barry îl auzi pe O'Reilly intrând în cameră. Se uită peste umăr şi-l văzu pe uriaş lipindu-şi arătătorul de buze.

— Aţi mai spus cuiva despre asta? o întrebă Barry.

— Cui aş putea să-i spun? Mă omoară tata dacă află, zău aşa.

— Julie, e posibil să te şi înşeli. Hormonii dau stări ciudate. Nu e neobişnuit ca unei tinere femei să nu-i vină ciclul dacă, de exemplu, e îngrijorată de ceva.

— Nu mă înşel, ştiu că sunt… însărcinată şi nu ştiu ce să fac.

— Cred c-ar fi mai bine să aflăm sigur. Ai adus o mostră de urină?

Femeia scoase o sticluţă din geantă.

— Poftiţi.

Barry luă sticluţa.

— Trebuie s-o trimit la Belfast, la analize.

Îl văzu pe O'Reilly ridicându-şi degetul mare.

— Şi-o să aflăm sigur, probabil că…

— Vineri, zise O'Reilly.

Julie se întoarse şi-l privi îndelung.

— Dânsa este Julie Macăteer, spuse Barry.

— Stai liniştită, Julie, eu sunt doctorul O'Reilly.

Se întoarse din nou spre Barry şi încercă să-i zâmbească.

— Va trebui să aştept, atunci.

— Te întorci la Rasharkin azi? o întrebă Barry.

— Nu. Mă opresc aici.

— Unde?

Barry realiză că uitase să-i ceară adresa.

Ea îşi mototoli batista.

— Nu vă zic.

— Dar…

— N-are importanţă, zise O'Reilly, punându-i o mână pe umăr. Doctorul Laverty voia doar să ştie ce să treacă la dosar. Barry, scrie şi tu „localnică" pe fişă.

— Doctore O'Reilly? zise ea, îndreptându-şi umerii şi privindu-l în ochi. Dacă sunt… ştiţi dumneavoastră… Nu pot să-l păstrez.

— N-o să trebuiască să-l păstrezi, zise O'Reilly. Îţi promit.

Barry sări în picioare. Înţelegea el că o femeie nemăritată nu doreşte să consulte un doctor din satul ei şi presupusese că acesta era motivul pentru care călătorise până la Ballybucklebo. Dar era oare O'Reilly un adept al avortului?

— Vorbiţi serios? întrebă ea.

— Da, zise O'Reilly. Doar ţi-am promis.

Dumnezeule mare. Lui Barry nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avorturile erau ilegale.

— Doctore O'Reilly, eu n-am să…

— Stai calm, Barry, nu e ce crezi tu.

Barry, incapabil să se abţină de la a spune ceva ce ar

fi putut regreta mai târziu, ieşi din cameră. Cum Dumnezeu putea O'Reilly să-i spună femeii că totul va fi roz, când şansele erau foarte mari ca ea chiar să fie însărcinată şi ei nu puteau face nimic în privinţa asta?

Aproape că se izbi de doamna Kinkaid care-i conducea pe cei doi copii la uşă.

— Scuze, se răsti el.

Uşa cabinetului se deschise şi O'Reilly, ţinând-o pe Julie de braţ, o duse până la ieşire. Barry o văzu pe doamna Kinkaid uitându-se lung la faţa tinerei femei şi observă expresia uimită pe care o făcu. Apoi îl auzi pe O'Reilly spunând:

— Te aştept vineri. Încearcă să nu te îngrijorezi prea tare. O să ne ocupăm noi de toate, îţi promit.

Uşa se închise.

— Kinky. Prânzul, zise O'Reilly. Avem o mulţime de vizite de făcut în după-amiaza asta.

Barry intră în sufragerie. O'Reilly veni şi el şi se aşeză la masă.

— Promiţi, ai, Fingal?

Barry abia îşi putea stăpâni tremurul mâinilor.

— Cum poţi să-i promiţi? Te ocupi şi cu avorturile aici? De-aia a bătut atâta drum din Rasharkin?

O'Reilly îşi încrucişa braţele şi se uită de sus la Barry, care continua să vorbească.

— Eşti unul dintre şarlatanii ăia care le iau banii femeilor de lume şi se asigură că pot să scape de micile lor indiscreţii?

— Măcar ăia care se ocupă cu aşa ceva se folosesc de instrumente sterile, zise O'Reilly pe un ton scăzut.

— Şi crezi că asta e o justificare pentru ceea ce fac?

— E mai bine aşa, decât să avorteze pe masa din bucătărie.

— Dumnezeule!

Barry se ridică în picioare.

— Nu vreau să particip la aşa ceva.

— Nici nu trebuie.

Barry înghiţi în sec. îi era clar că, deşi ajunsese să-i placă să lucreze în Ballybucklebo, nu avea cum, nu putea să rămână. Se întorsese pe jumătate, hotărât să plece, când îl auzi pe O'Reilly rostind răspicat:

— Nu mă ocup cu avorturile.

Barry se răsuci înapoi.

— Poftim?

— Am spus că nu mă ocup cu avorturile. Deşi, sincer să fiu, nu-s convins că trebuie să fie ilegale. Nici mie nu mi-ar plăcea să am un copil din flori. Ţie ţi-ar plăcea?

— Nu, zise Barry, încruntat. Dar dacă nu te ocupi de avorturi, atunci cum poţi să-i promiţi lui Julie că nu va trebui să păstreze copilul?

— N-am zis că nu va trebui să aducă pe lume copilul.

— Haide, Fingal. Cum poate o femeie nemăritată, cu un copil, să continue să trăiască într-un loc cum e Rasharkin-ul sau chiar aici în Ballybucklebo? Ar muri de ruşine.

— Ce-ar fi să respiri adânc, să numeri până la zece şi să iei un loc?

Tonul lui O'Reilly devenise uşor poruncitor şi Barry se aşeză încet.

— Dacă e însărcinată, am să-i aranjez să se ducă la Liverpool. Acolo este o misiune de caritate. O casă pentru GDI.

— GDI?

— GDI. Gravide din Irlanda GDI. Oamenii de acolo au grijă de ele până când nasc şi apoi aranjează o adopţie. Cei din Rasharkin probabil că vor bănui ei ceva, dar nu vor putea să pună mâna în foc că Julie a adus pe lume un copil din flori.

— Înţeleg.

Barry nici nu mai îndrăznea să-l privească pe O'Reilly

în ochi.

— Îmi cer scuze, Fingal. N-ar fi trebuit să trag asemenea concluzii.

— Nu, n-ai de ce să te scuzi. Dar am să-ţi spun ceva. Admir oamenii care au curajul să spună ce gândesc.

Barry îşi ridică privirile şi văzu un zâmbet blând pe faţa lui O'Reilly.

— Aşa că n-o să mai discutăm despre asta. Deşi ar fi mult mai simplu dacă tăticul acestui copil ar lua-o de nevastă.

— Mă-ntreb de ce a venit aici, la Ballybucklebo.

— Habar n-am.

O'Reilly privi peste capul lui Barry spre doamna Kinkaid care stătea în spatele lui, ţinând în mână două farfurii cu mâncare, aburinde.

— Tu ce crezi, Kinky? De ce o tânără însărcinată ar veni să o consult tocmai din Rasharkin?

— Deci, are necazuri tinerica? întrebă ea, punând farfuriile pe masă.

— Mă tem că da, zise O'Reilly, cu cuţitul şi furculiţa în mâini, gata de atac.

— Trebuie să mă mai interesez, zise doamna Kinkaid. Am mai văzut-o pe fata aia undeva.

— Aşa să faci, Kinky. Aş vrea să ştiu până vineri.

— La cine mergem astăzi, Fingal? întrebă Barry urcându-se în maşină.

O'Reilly se uită pe listă.

— Artrita îi face iar probleme bătrânului Archie Campbell, bronşita lui Katy Corrigan s-a agravat, doamna Mallon crede că micul ei Jimmy şi-a sucit glezna… mă cam îndoiesc eu, dar e la îndemână.

— Ce anume?

— Familia Mallon locuieşte aproape de casa lui Maggie. Ultima vizită va fi la ea, poate are vreo idee ce să facem cu Lady Macbeth.

Consultaţiile în sine nu le luară mult. Dar pierdură foarte mult timp pe drum, de la o casă la alta, şi Barry înţelese curând de ce era aşa de important să cunoşti locurile. La prima oprire, O'Reilly examină mâinile deformate ale lui Archie Campbell şi încheieturile roşii şi inflamate. îl sfătui pe bătrân să-şi ţină mâinile cufundate în apă caldă cu sare şi-i dublă doza de aspirină.

Katy Corrigan, stând întinsă-n pat şi şuierând ca o locomotivă bătrână, fu de acord să facă inhalaţii cu balsamurile Friar de trei ori pe zi, dar îl asigură pe O'Reilly că nu avea nici cea mai mică intenţie să renunţe la fumat.

Glezna lui Jimmy Mallon se recuperase miraculos. Când O'Reilly ceruse să vadă pacientul, mama spuse că trebuie să-l cheme pe Jimmy de-afară, de la fotbal. Barry se aştepta ca lui O'Reilly să-i sară muştarul, dar uriaşul ridică din umeri, pur şi simplu.

— Trebuie să mai laşi şi de la tine, zise el, plecând de la familia Mallon. Femeia are opt copii şi un soţ care stă şi mai mult la Răţuşcanămolită decât Seamus Galvin. Ce ne trebuie nouă cu adevărat e o metodă contraceptivă decentă… Cum e pilula asta despre care am auzit.

— În Anglia se găseşte în farmacii încă de anul trecut, dar se dă doar pe reţetă.

— Aici nu se găseşte, deşi chiar ar fi cazul. Mă rog, avem lucruri mai importante la care să ne gândim acum. Să sperăm că Maggie o să ne înveţe ce să facem cu Lady Macbeth.

O'Reilly parcă în dreptul casei lui Maggie MacCorkle.

— Haide.

— Ziua bună, domnilor doctori, zise Maggie, întorcându-se de la o jardinieră, cu o lopăţică în mână.

Barry observă că muşcatele de la pălăria ei fuseseră înlocuite cu flori de gălbenele.

— Ce zi minunată.

Chiar era. Dincolo de căsuţa ei, departe, pe oglinda

lacului, Barry văzu o mică flotă de iahturi, alergând cu vântul în pânze. În lumina soarelui, pânzele lor colorate străluceau ca nişte aripi de zâne.

— Cum te mai simţi, Maggie? întrebă O'Reilly.

— Grozav, zău că da. Mă bucur că aţi trecut pe la mine, aş vrea să vă cer o favoare.

— Toate la timpul lor, Maggie. Noi am venit să-ţi cerem sfatul.

— Da? Despre ce?

— Despre pisici, zise O'Reilly. Tocmai ce m-am pricopsit cu una.

— Foarte bine. O să vă fie mai bună tovarăşă decât nătărăul ăla de Arthur Guinness, zise Maggie privindu-l cu simpatie pe uriaş.

Barry se întrebă dacă nu cumva doamna Kinkaid se înşelase când spusese că doar ei doi ştiau de pierderea suferită de O'Reilly.

— Nu reuşesc să o educ deloc.

Maggie râse.

— Sigur că nu, pisicile nu pot fi educate.

— A, nu? zise O'Reilly abătut. Deci trebuie să-mi iau adio de la mobila mea de sufragerie? Că o zgârie ca un tigru turbat.

Maggie se încruntă.

— Aţi putea încerca metoda pe care am folosit-o eu cu Generalul. Intraţi şi am să vă arăt

O luă înainte şi deschise uşa de la intrare. Generalul stătea pe un fotoliu, lângă şemineul stins. Maggie intră în alta cameră şi se întoarse aducând cu ea o scândură învelită într-un covor vechi, proptită pe un picior de placaj.

— De aşa ceva aveţi nevoie, zise ea. E o scândură pe care să-şi ascută ghearele, zău.

Generalul deschise ochiul, se uită la scândură şi scoase un mârâit. Apoi se aruncă la podea şi se vârî sub masă.

— Şi Generalul se apucase să-mi zgârie mobilele, nu-i aşa, haimana ce eşti?

Flutură scândura spre motanul care-şi puse o labă peste ochi şi se retrase.

— Am priceput, zise O'Reilly, şi de fiecare dată când zgâria mobila, îi arătai scândura şi aşa s-a învăţat să-şi ascută ghearele pe ea. Genial.

— Ba nicidecum, zise Maggie. Când îl apuca gheruitul, luam scândura… şi-i trăgeam una după ceafa. Nu-i aşa, Generale?

Barry observă cu coada ochiului o fulgerare portocalie ce trecu în grabă mare pe lângă el şi se strecură pe uşa deschisă.

— Poate totuşi un ziar făcut sul ar funcţiona la fel de bine, nu? zise O'Reilly, când în sfârşit îşi recăpătă suflarea de atâta râs.

— O fi, zise Maggie cu un aer gânditor. Altă metodă nu cunosc.

— Mulţumesc, Maggie.

O'Reilly o luă spre uşă, se opri din drum, se-ntoarse şi întrebă:

— Era cât pe ce să uit. Ce favoare voiai să-mi ceri?

Maggie se foi niţel, îşi lăsă capul pe o parte şi zise:

— Câteodată mai trec pe lângă casa lui Sonny. Nu se întâmplă des, dar se-ntâmplă, înţelegeţi?

— Desigur, spuse O'Reilly.

— Dar azi-dimineaţă am trecut pe acolo şi mi se pare că ţapul bătrân nu e tocmai în regulă. De obicei se ascunde în maşină dacă mă vede. Azi a rămas aşezat pe scaun. „'neaţa, Maggie", zice şi se pune pe tuşit. Şi tuşeşte, şi tuşeşte… Era tare vânăt la faţă, zău aşa. Poate-i faceţi o inspecţie?

— Desigur. Ne ducem direct acolo.

Nu era nici urmă de Sonny pe nicăieri. Nici nu apăru când O'Reilly îl strigă pe nume. Patru sau cinci câini

alergară lătrând prin curtea presărată cu fier vechi şi se opriră la poartă. Cockerul stătea lângă caroseria unei maşini, cu labele din faţă proptite pe una din portierele din spate.

— Acolo trebuie să fie, zise O'Reilly, deschizând poarta.

Dădu câinii la o parte şi-şi croi drum, cu Barry pe urmele lui, pe o cărare bătătorită printre bălării şi fiare ruginite. Se aplecă deasupra uşii deschise a maşinii.

— Eşti acolo, Sonny?

Barry auzi o tuse groaznică şi un foarte slab:

— Pleacă.

— Sunt dr. O'Reilly.

O'Reilly se căţără în maşină.

— Iisuse, doctore, lasă-mă în pace!

Şi tuşi din nou.

O'Reilly ieşi cu spatele din maşină, trăgându-l după el şi pe Sonny.

— Ar fi mult mai simplu dacă ai coopera, zise O'Reilly, respirând sacadat. Eşti bolnav mort.

Se ridică în picioare. îl ţinea pe Sonny în braţe, cu picioarele atârnându-i într-o parte, şi cu capul lipit de piept. Barry văzu că obrajii lui Sonny erau gri-petrol. Nările îi fornăiau ca ale unui cal speriat şi muşchii gâtului i se încordau la maximum, de fiecare dată când încerca să respire. Nu mai era nevoie de stetoscop ca să auzi ralurile fiecărei guri de aer inhalate.

— Haide, zise O'Reilly, trebuie să-l ducem la cabinet.

O'Reilly îl puse pe Sonny pe patul de examinare. Barry îl ajută să-i scoată hainele. Le luă câteva minute să scoată toate ziarele pe care Sonny şi le vârâse sub cămaşă. Cu fiecare respiraţie, muşchii intercostali ai lui Sonny erau traşi şi mai înăuntru şi se sufoca.

— Te doare când respiri, nu-i aşa, Sonny? îl întrebă O'Reilly în vreme ce-i lua pulsul.

— I-hî, zise Sonny şi-şi duse o mână la coaste.

— De când te doare?

— De când… cu furtuna… m-a făcut ciuciulete.

— Ajută-mă să-l ridic.

Barry îşi puse un braţ pe după umerii lui Sonny. îi văzu jugulara umflată până aproape de falcă, semn că sângele începuse să se adune în spatele unei inimi ce nu mai avea destulă putere să-l pompeze mai departe. O'Reilly ciocăni spatele lui Sonny.

Barry auzi zgomote înfundate acolo unde ar fi trebuit să fie rezonante. Fie plămânii, fie pleura îi erau pline cu lichid. O'Reilly îşi puse stetoscopul la urechi şi ascultă.

— Ticălos bătrân ce eşti. De ce n-ai trimis după mine?

Sonny se înecă.

Barry îl ajută să se întindă înapoi pe pernă.

— Criză de inimă?

— Şi pneumonie şi pleurezie. Pe ambele părţi, clătină O'Reilly din cap. Presupun că n-ai vrut să deranjezi pe nimeni. Trebuie să te internezi, Sonny.

Ochii i se umplură de groază.

— Şi de câinii mei… cine o să aibă grijă?

— Câinilor tăi o să le fie mult mai bine dacă o să îi îngrijeşti tu, zise O'Reilly, şi n-ai să mai apuci dacă nu te ducem la spital cât mai repede.

Se întoarse spre Barry.

— Du-te şi cheamă o ambulanţă. Numărul e lângă telefon. Ne trebuie o mască de oxigen, cât mai repede posibil.

— Ia şi bea, zise O'Reilly.

Îi întinse lui Barry un pahar de sherry, îşi puse whisky-ul pe măsuţa de cafea, o uşui pe Lady Macbeth de pe fotoliul lui şi se aşeză.

— Doamne, ce zi! Sunt tare îngrijorat de Sonny şi de gospodăria lui.

— Crezi că nu mai scapă?

— Situaţia e critică. Are pneumonie, pleurezie şi inima slabă. Totuşi, e încă în putere şi cei de la spital or să facă pentru el tot ce le stă în putinţă. Nu de asta mi-e mie.

Barry învăţase pe pielea lui că doctorii nu trebuie să se ataşeze prea tare de niciun pacient – ar fi prea afectaţi. Nu-l putea blama pe O'Reilly pentru aparenta lui lipsă de grijă faţă de situaţia clinică a pacientului său, dar de ce adusese vorba despre gospodăria lui Sonny? Barry o privi pe Lady Macbeth. Lui O'Reilly îi erau dragi animalele.

— N-o să te duci să vezi ce mai fac câinii lui Sonny? întrebă el.

O'Reilly clătină din cap.

— Nu. Se ocupă Maggie de ei, dacă o rugăm. Dar nu de câini era Sonny aşa de îngrijorat.

— Nu?

— Nu, ci de Bishop, rosti O'Reilly, cu dispreţ. Sonny mi-a zis când te-ai dus tu să suni la ambulanţă. E o lege a consiliului local care spune că dacă o proprietate este părăsită şi proprietarul ei se mută, consiliul o poate confisca. Şi apoi o vând la licitaţie celui ce oferă mai mult. Cine crezi că va fi ăla?

— A, nu!

— Ba da. Nemernicul de Bishop a pus ochii pe proprietatea lui Sonny de ani de zile.

O'Reilly scrâşni din dinţi.

— Zău dacă văd vreo cale de scăpare, dar Bishop sigur n-o să afle o zi, două, şi birourile consiliului vor fi închise, că e sărbătoare. Poate găsim o soluţie.

— Sper. Şi sper că şi Sonny o să-şi revină.

— Despre asta nici nu mai încape vorbă, zise O'Reilly; respiră adânc înainte de a continua. Am zis că îţi dau liber vineri. N-ar trebui s-o suni pe fata aia a ta?

— Ba mi-ar plăcea s-o pot suna.

— Dă-i drumul atunci.

Barry alergă jos, formă numărul şi aşteptă.

— Alo? Kinnegar 657334.

— Patricia? Barry e la telefon. Sunt liber vineri. Vrei să mâncăm ceva împreună?

— Mi-ar plăcea, dar am un seminar seara.

— Păcat. E singura mea seară liberă.

— A, aş putea să rog pe cineva să-mi împrumute cursurile.

— Fă aşa. Pot să te duc la clubul meu de iahting din Bangor.

Membrii clubului au reducere, gândi el.

— Super. Abia aştept. Acum trebuie să închid.

Marţea şi miercurea trecură ca gândul. O'Reilly telefonase la spital şi aflase că Sonny se ţinea tare. Maggie fusese de acord să aibă grijă de câinii lui. Undeva în sat, Julie Macăteer încerca să nu-şi mai facă gânduri negre în privinţa rezultatului testului de sarcină. Degetul consilierului Bishop necesitase atenţie. Şi, în ciuda zilelor încărcate, Barry începu să se simtă cu adevărat bine în privinţa alegerii sale profesionale şi să se considere acasă.

Seamus Galvin venise la cabinet marţi dimineaţă. Se aşezase pe scaunul pacientului şi îşi scosese şapca de pânză de pe capul în formă de pari

— 'neaţa, Seamus. Ce mai face Barry Fingal? îl întrebă Barry.

— Minunat. Doamne, bine că bărbaţii nu pot să-şi hrănească bebeluşii. O ţine pe Maureen trează jumătate de noapte, zău că da.

— Aha, zise O'Reilly, şi presupun că tu nici nu te gândeşti să-i dai bebeluşului un biberon măcar din când în când.

— Deloc. Dacă-ţi cumperi câine, nu trebuie să şi latri. E treaba lui Maureen, zău.

O'Reilly se uită la Barry şi clătină din cap.

— Să nu te zdrobeşti, Seamus… Dar nu de asta ai venit azi, nu?

— A, nu, domnule, am venit la control cu glezna.

— A, zise O'Reilly, şi presupun că vrei şi-o hârtiuţă.

— Da, domnule, chiar da. Trebuie să mă duc mâine la biuro.

Barry înţelesese. Seamus voia un certificat medical ca să ceară bani de la serviciul de şomaj – biroul, cum îi spunea el.

— O să vedem noi, spuse O'Reilly. Ia arată-mi glezna.

Glezna în discuţie arăta perfect normal. Nu era umflată deloc.

— Poţi să îndoi piciorul? întrebă O'Reilly.

Galvin se dădu în spectacol, îndoind şi dezdoindu-şi piciorul.

— Au, vai.

— Aha. Bine. Ia să te văd cum mergi.

Galvin se ridică şi şchiopătă prin cameră, târându-şi presupusul picior rănit şi văitându-se.

— Aoleu, aaau.

— Eşti un caz demn de istoria medicinei, Seamus, zise O'Reilly. Mi-ai arătat o gleznă de la un picior prima oară şi acum te plângi de cealaltă.

Galvin lăsă capul în pământ.

— *Ecce Gakinus. Homo plumbum oscillandat,* îi zise O'Reilly lui Barry, care înţelese imediat: „Fii atent la el, încearcă să ne tragă în piept".

— E grav plumbum-ul ăsta, dom' doctor? întrebă Galvin şchiopătând înapoi spre scaunul lui.

— Depinde, zise O'Reilly. Şi zici că vrei certificat?

Galvin se lumină la faţă.

— Da, vă rog frumos, domnule. Pentru două săptămâni, dacă se poate.

— Aş putea, zise O'Reilly, dar mai întâi trebuie să aflu cum ai de gând să faci averea aia de care ziceai.

Galvin se aşează pe scaunul şchiop.

— Ba, ere că nu, dom' doctor. Cre' că nu.

— O, ba da, cre’ că da, Seamus, altfel nu-ţi dau niciun certificat Galvin inspiră adânc.

— Maureen mi-a dat nişte bani.

Vârful nasului lui O’Reilly se albi.

— Ce-a făcut? Banii de California?

Galvin îşi plecă spăsit capul.

— Nemernic ce eşti. Scursură. Să-i dai femeii banii înapoi, ai auzit?

— Nu pot, domnule, i-am cheltuit. Pe raţe. Raţe balansoar.

Sprâncenele stufoase ale lui O’Reilly se arcuiră.

— Despre ce Dumnezeu tot vorbeşti?

— Am să fac nişte balansoare în formă de raţe. Cum sunt alea în formă de cal. Am cumpărat deja lemnul şi vopseaua. Pot să le vând cu preţ dublu faţă de cât am băgat în materiale. De-aia vreau două săptămâni de concediu, ca să le termin şi să le vând.

— Câte o să faci?

— Vreo sută, domnule.

— Şi câţi copii care ar vrea să se dea pe un balansoar în formă de raţă crezi că trăiesc în Ballybucklebo?

— Nu ştiu, domnule.

— Păi să tot fie vreo patruzeci, hai cincizeci. Crezi că or să-şi cumpere câte o pereche de raţe?

— Nu m-am gândit la asta, domnule. Dar o să meargă, o să vedeţi. Deci, îmi daţi certificatul, dom’ doctor?

Barry fu surprins când îl auzi pe O’Reilly spunând:

— Promisiunea e promisiune.

Doctorul se aşeză la birou şi începu să mâzgălească pe o hârtie tipizată. Se presupunea că doctorii sunt oneşti când recomandă despăgubirile financiare pe caz de boală.

— Poftim, zise O’Reilly, înmânându-i hârtia lui Galvin. Ai două săptămâni. Dar să faci raţele alea. E posibil să ştiu pe cineva la Belfast, interesat să le cumpere pe toate. Şi

Seamus, adăugă O'Reilly blând, dă-te naibii jos din pat şi ajută-ţi nevasta. Se-aude?

— Da, domnule, aşa o să fac.

Galvin plecă.

— Om de nimic, zise O'Reilly. Ţi-am zis eu că e un escroc?

— Şi-atunci de ce i-ai dat certificatul?

O'Reilly se aşeză pe scaunul rotitor.

— Aveam prea multe discuţii cu pacienţii când refuzam să le semnez certificatele.

— Dar asta e responsabilitatea ta.

— Aiurea. Responsabilitatea ta e să ai grijă de sănătatea lor, nu să te ocupi de hârţoage. Ce ştii tu despre arbitrul de asigurări medicale?

— Nu prea multe.

— Acum câţiva ani, politicienilor le-a venit minunata idee să pună un doctor independent, angajat al ministerului, să-i reexamineze pe cei pe care medicii de familie îi bănuiau că vor să şunteze sistemul. Din când în când, arbitrul ăsta lua la întâmplare câte un certificat medical şi-l invita pe pacient să-i facă o vizită. Asta i-a făcut pe mulţi să stea în banca lor. Lasă să fie medicul de la minister personajul negativ.

— Da, are logică.

— N-a ţinut. Tot tu erai personajul negativ, câtă vreme le spuneai că-i trimiţi la arbitru.

— Şi-atunci cum rezolvi dilema?

O'Reilly chicoti.

— Arbitrul ăsta e un fost coleg de-al meu de facultate. Am căzut de comun acord să folosim un cod.

Îi întinse lui Barry un certificat în alb.

— Vezi unde scrie semnătura medicului de familie? Dacă semnez F.F. O'Reilly, prietenul meu ştie că n-am nicio suspiciune în privinţa acelei cereri. Dar, chicoti el iar, dacă semnez F.F. O'Reilly, M.B., B. Ch., B.A.O., escrocul ajunge

în cabinetul doctorului de la minister înainte să apuce să se usuce cerneala pe certificat.

— Ticălos mic!

— Pacientul nu ştie că eu l-am dat în vileag. Şi-am scăpat şi de discuţii.

— Şi pot să te întreb cum ai semnat pe certificatul lui Galvin?

— A, zise O'Reilly, să spunem că recomandările mele necesită o a doua opinie de data asta.

— S-ar putea să n-avem unde parca pe strada principală, se pregătesc pentru parada de joi, zise O'Reilly, terminându-şi prânzul. Trebuie să trecem pe la Declan Finnegan. Stă deasupra aprozarului. Mergem pe jos.

— Bine.

Pe Barry nu-l deranja puţină mişcare. Se gândea cu jind la undiţa lui, proptită în pod şi nefolosită.

— E frumos pe-acolo? întrebă O'Reilly.

— Unde?

— Ştiu şi eu unde ţi-o fi zburat mintea? Nu e primăvară, dar bănuiesc că moftul ăsta al tău cu domnişoara se preschimbă încet, încet în poveste de amor.

— Nu e chiar cum zice Tennyson şi dacă vrei neapărat să ştii, mă gândeam la pescuit.

— Serios? Am observat că ai o undiţi Am să vorbesc cu Înălţimea Sa, marchizul de Ballybucklebo. E un bătrân de treabă. Are-n proprietate o bucăţică din râul Bucklebo. Dacă vorbesc eu cu el, o să te lase să pescuieşti.

— Ai face asta? Tare mi-ar plăcea să dau la păstrăv într-o dimineaţă.

— Mă ocup eu, zise O'Reilly ridicându-se. Haide.

Cel puţin, îşi zise Barry, închizând uşa din faţă, dac-o iau pe aici nu mai trebuie să trec prin faţa coteţului lui Casanova.

Centrul era aglomerat. Pe străduţele înguste se vânturau cei ieşiţi la cumpărături şi copiii aflaţi în vacanţă.

Un grup de bărbaţi vopseau bordurile în nuanţe vii de roşu, alb şi albastru.

Stâlpul de Arminden fusese retuşat în aceleaşi culori loialiste şi în vârful lui flutura un steag uriaş pe care era mâna roşie a lui Ulster pusă peste crucea roşie a Sfântului Gheorghe, pe un fond alb. Steagurile Regatului Unit fluturau de la ferestre.

Alţi oameni se chinuiau să ridice o arcadă pe deasupra străzii. În centrul ei era imaginea unui călăreţ pe un cal alb, ridicat în două picioare. Într-o mână ţinea hăţurile, în cealaltă, o sabie ridicată deasupra capului.

— Păcat că bidiviu] lui Wilhelm de Orania e saşiu, zise O'Reilly.

Barry se uită de mai de aproape şi văzu că O'Reilly nu se înşelase.

— Derry, Aughrim, Enniskillen şi Boyne, recită O'Reilly numele bătăliilor scrise pe pergamente pictate, de-o parte şi de alta a călăreţului. Pe la 1690. Bătălii vechi care ar trebui să fie uitate.

— Ai zis că protestanţii şi catolicii sunt numai lapte şi miere în Ballybucklebo.

— Nu e nimic pe faţă. Nu se şicanează şi nici nu se hârâie unii pe alţii, ca-n Belfast. Dar tot nu-mi place, zise O'Reilly. Eram mic copil în timpul luptelor de stradă din 1920. Tare mi-ar displăcea să retrăiesc vremurile alea, iar când tot fluturi steaguri şi faci parade chiar sub nasul oamenilor…

— Nu cred că o să se mai întâmple vreodată ce s-a întâmplat în 1920. Nu aici.

— Sper să nu te înşeli, zise O'Reilly, dar memoria bună este blestemul Irlandei. 12 iulie este doar o zi liberă pentru cei mai mulţi dintre oameni, dar sunt câţiva bigoţi care păstrează râca. De exemplu, mândrul nostru consilier. Dacă n-ar fi ocupat să scoată un om de treabă de pe proprietatea lui, ar fi aici, atârnând steagurile Fenianului

de stâlpii de iluminat, oftă doctorul. Nu ştiu ce faci tu, dar eu n-am nici cea mai vagă idee cum să-l ajut pe Sonny şi acum mai trebuie să găsesc şi o cale de a-i recupera banii lui Maureen Galvin.

— Parcă ziceai că ştii o companie din Belfast care ar putea fi interesată să cumpere raţele?

— Aş putea să-l sun pe un tip cu care jucam rugby pe vremuri, dar ţie îţi place să vinzi lucruri la telefon? Lasă că o să apară ceva, zise el. Dar ce Dumnezeu o mai fi şi asta?

Barry îl văzu pe roşcatul Donai Donnelly făcându-le cu mâna, în vreme ce se străduia să-i ajungă din urmă. Era însoţit de un câine gri.

— Dom' doctor O'Reilly, am să vă spun o vorbuliţă.

Dinţii de cal ai lui Donai erau înfipţi adânc în buza de jos.

— Sigur, spune.

— Aceasta este Bluebird.

Câinele îşi ridică nasul.

— A fost botezată cu numele bărcii de viteză a prietenului Donald Campbell.

— Şi aleargă la curse? întrebă O'Reilly, examinând atent coastele animalului.

— Da, domnule, dar până acum n-a câştigat niciodată.

— Şi dacă e înceată, de ce-i spuneţi Bluebird?

— Fiindcă fuge pe apă, zise Donai, făcând discret cu ochiul. La cursa de vineri de la Dunmore Park o să alerge pe uscat.

— Chiar aşa? făcu O'Reilly ochii mari.

Barry era uimit. Ah nu. Vineri era seara lui liberă.

— O să intre în cursă, zise Donai. Trebuie să fii în formă, fetiţo.

— Fingal, zise Barry. Ziceai că pot să-mi iau liber vineri.

— Nu-ţi face griji, ne luăm amândoi liber. Rămâi de

gardă până se face ora de întâlnire. Nu se-ntâmplă prea des, dar dacă nu dă să nască nicio gravidă şi nu e prea aglomerată sala de aşteptare, se ocupă Kinky de telefoane. Fie roagă pacienţii să aştepte până dimineaţă, sau dacă e urgent, cheamă o ambulanţă să ducă pacientul la spital. Aşa că poţi să-ţi vezi şi tu lumina ochilor şi pot şi eu să mă distrez puţin, chicoti O'Reilly.

— M-ai băgat de tot în ceaţă.

— Da, mi s-a mai spus asta, zise O'Reilly, dar acum nu am timp să-ţi explic. Deja suntem în întârziere. Hai să vedem ce e cu Declan Finnegan.

Declan Finnegan, un bărbat la vreo cincizeci de ani, suferea de boala Parkinson. Diagnosticul îi fu clar lui Barry din secunda în care intră în micul apartament de deasupra aprozarului. Expresia de pe faţa lui era o mască albă, imobilă. Părea să nu mai spere să se vindece vreodată. Soţia lui, o femeie cu o mină îngrijorată, care se purta ca o doamnă de la curtea regală, îl salută pe O'Reilly.

— *Bonjour, monsieur le docteur.*

— *Bonjour, Madame Finnegan. Comment va-t-il aujourd'hui?* n răspunse O'Reilly într-o franceză aproape lipsită de accent.

Barry ascultă. Franceza lui de baltă îi era suficientă pentru a putea să urmărească mica lor conversaţie. Părea că starea bărbatului se înrăutăţise de la ultima vizită a lui O'Reilly. Doctorul o consolă atât cât putea.

— Nu ştiam că vorbeşti franceza, zise Barry când ieşiră din casă şi o luară spre maşină.

— Da, zise O'Reilly, am învăţat-o când eram medic pe nava *Warspite.* E utilă din când în când. Da' să ştii că e singura franţuzoaică din Ballybucklebo. Declan a întâlnit-o undeva în Normandia, prin 1944. Făcu o scurtă pauză şi adăugă: tare aş vrea să putem face mai multe pentru cei ca Declan.

O'Reilly termină vizitele de marţi după-amiază şi

examinarea pacienţilor care veniră la cabinet miercuri dimineaţă cât ai zice peşte, cum se spune în limba localnicilor. Barry abia putu ţine pasul cu el.

Fu fericit să-şi tragă sufletul când doamna Kinkaid îi puse o farfurie cu mâncare în faţă.

— Iată şi lista, doctore. Nu-i foarte lungă, zise ea, înmânându-i hârtia.

— Mulţumesc, Kinky.

O'Reilly o privi scurt.

— Ai mai aflat ceva despre Julie Macăteer?

— Nu prea multe. Fătuca locuieşte undeva pe-aici, dar nimeni nu ştie unde. Eu…

Răspunsul ei fu întrerupt de soneria de la intrare.

— Mă duc eu să văd cine e, zău.

Plecă şi se întoarse foarte îmbujorată la faţă.

— E micul Hitler. Exaltata sa Excelenţă, consilierul Bishop. Vrea să-l vedeţi acum. Să-i zic să aştepte?

— Nu, zise O'Reilly, împingându-şi farfuria. Haide, Barry.

Consilierul Bishop aştepta în hol.

— Da' ştiu că nu te-ai grăbit.

— Ei, zise O'Reilly blând, eram la masă. Nu puteai veni în orele de program?

— Şi să aştept o mie de ani cu nespălaţii ăia? Nu fi prost.

Barry zări o scăpărare scurtă în ochii căprui ai lui O'Reilly.

— Hai în cabinet, zise O'Reilly, traversând holul şi deschizând uşa.

Când consilierul se aşeză, spuse:

— Cu ce îţi pot fi de folos?

Consilierul Bishop îşi înfipse degetul bandajat sub nasul lui O'Reilly:

— Aş wea să mă vindec până mâine.

— Bine, zise O'Reilly, mergând la tăviţa de

instrumente şi luând o pereche de foarfeci şi un forceps ascuţit.

Bishop îi întinse mâna lui O'Reilly care apucă bandajul cu forcepsul, strecură lama foarfecii sub tifon şi începu să taie. Când bandajul fu înlăturat de la baza unghiei la vârful degetului, O'Reilly începu să răzuiască fără milă sângele uscat. Barry era convins că ar fi auzit cum se desprinde de came crusta uscată, dacă nu l-ar fi asurzit văicăreala pacientului.

— Îmi pare rău, domnule consilier, zise O'Reilly, aş fi putut să-ţi înmoi puţin degetul în apă să se desprindă mai uşor sângele închegat, dar ştiam că te grăbeşti. Acum, clătiţi-vă degetul la chiuvetă.

Consilierul se supuse fără să crâcnească.

— E totul gata pentru sărbătoarea de mâine? întrebă O'Reilly.

— Ce-mi pasă mie de sărbătorile voastre? Am eu treburi mai importante. Sonny e-n spital şi bucata aia de teren e…

Barry nici nu mai vru să audă.

— Cred că asta e cea mai mare dovadă de răutate pe care…

— Nu te-a întrebat nimeni ce crezi, se răsti O'Reilly, clătinând din cap.

Bany îşi înghiţi vorbele. Simţea că obrajii i-au luat foc.

Consilierul Bishop închise robinetul şi suflă peste deget.

— N-arată prea rău, zise el. Bun. Acum o să plec. Am treabă.

— Bine, zise O'Reilly conducându-l până la uşa cabinetului. Şi doamna Bishop ce mai face?

— E nebună furioasă. Menajera noastră cea nouă, o fetişcană din Antrim, tocmai ne-a anunţat că îşi dă demisia. Unde mai găseşti un ajutor de nădejde în zilele noastre?

— Habar nu am, zise O'Reilly zâmbindu-i doamnei Kinkaid, care trecea grăbită spre sufragerie.

Doctorul deschise uşa şi-l lăsă pe Bishop să iasă.

Barry se aşează umăr la umăr cu O'Reilly, privindu-l pe grăsanul ce se îndepărta pe cărare.

— Ai fost prea politicos cu omul ăla, mormăi el. Şi credeam că o să îl luăm la întrebări despre terenul lui Sonny. De ce-ai sărit la mine când am încercat să zic ceva?

— N-are rost să te cerţi cu oameni ca Bishop. Nu faci decât să le dai nas. Dacă e să-i stricăm jocurile, ne trebuie un argument de necombătut.

— Şi ce argument ar fi de necombătut în cazul lui? întrebă Barry nemulţumit.

— Mă gândesc şi eu, parcă încep să întrezăresc unul. Habar nu aveam că menajera lui e din Antrim.

O'Reilly se uită în sus spre cer, cerând parcă ajutorul divinităţii.

— Iisuse, ia uită-te pe cer.

Barry ridică ochii. Armate întregi de nori cumulonimbus mărşăluiau ca nişte nave de război spre micul Ballybucklebo.

— Cred că vine furtuna, zise Barry.

— Într-adevăr, zise O'Reilly cu ochii la silueta îndepărtată a consilierului Bishop. S-ar putea să ai dreptate.

Nu mi strici bucuria

O'Rei Uy deschise una dintre ferestrele camerei de zi de la etaj şi spuse:

— O să privim defilarea de-aici.

Strada Principală era plină de cetăţeni. Mulţi aveau steguleţe în mâini. Copiii erau purtaţi pe umerii taţilor. Câinii vagabonzi lătrau. Purtate de vânt prin aerul umed, sunetele tobelor şi ale cimpoaielor se strecurau în cameră.

— Ăştia-s scoţienii din Ballybucklebo care-şi fac repetiţia la catarg, remarcă O'Reilly. Cei mai viteji eroi ai

muzicii care au suflat vreodată într-un cimpoi. Maiorul Donai Donnelly la cimpoi, Seamus Galvin la tobă şi restul, râse O'Reilly. S-ar putea să avem de lucru după defilare, când toată trupa o să se ducă să asculte discursurile, să cânte imnuri şi să se mai ia niţel de Papa. Suflatul în cimpoi îţi cam usucă gura.

— Ştiu, zise Barry, am lucrat la cortul de prim ajutor anul trecut, pe câmpia Bangorului. Am pus mai multe copci în ziua aia decât o fabrică întreagă de cămăşi.

— Şi pun pariu că cei mai violenţi erau membrii lojilor temperate, zise O'Reilly. Dar poate avem noroc azi şi începe furtuna înainte să li se urce la cap.

Se uită la ceas.

— E unsprezece, trebuie să înceapă în curând.

Ta-ra-ta-ta. Ta-ra-ta-ta. Tobele din depărtare începură să bată în ritmul care dădea tonul marşului din deschiderea defilării.

— Uite-i, zise O'Reilly. Iată-l pe marele maestru Bertie Bishop, călare pe calul alb, în fruntea paradei.

Barry văzu un bărbat călare pe un cal alb. În spatele lui erau membrii unei Loji Oranj, cu steagul în frunte. Urma un tambur major, mărşăluind în faţa unei fanfare de cimpoaie, costumată în kilturi.

— Mândria satului, zise O'Reilly. Scoţienii.

Acum, Barry îl recunoscu pe consilierul Bishop în capul procesiunii. Din câte îşi dădea seama, deşi era un cal puternic, tot părea să-l ducă pe consilier cu greutate. La un capăt şi la altul al străzii erau doi băieţei de şase-şapte ani, care se ţineau şi ei după fanfară. Amândoi purtau eşarfe portocalii la gât. îl recunoscu pe domnul Brown, cel care-şi udase pantalonii. Strângea cu putere o frânghie împletită ce ţinea dreaptă o bucată uriaşă de pânză bordată, purtată de doi bărbaţi cu mănuşi albe, eşarfe portocalii şi pălării cu melon. Steagul avea ciucuri aurii şi era bordat cu portocaliu. Pe un fond bleu erau brodaţi

veşnicul cal alb şi al său nobil călăreţ. Imediat sub imagine erau înscrise cuvintele: *Fiii fideli ai lui William din Loja 141, Ballybucklebo.* Pe stânga era un slogan: *Amintiţi-vă de 1690. Nu ne predăm,* iar pe dreapta scria: *Libertate civilă şi religioasă pentru toţi.*

— Cam ironic spus „pentru toţi", nu ţi se pare? îl întrebă O'Reilly.

Barry încuviinţă.

— Şi uită-te la feţele lor, clătină O'Reilly din cap. Au chipuri hotărâte, puternice, de Ulster. Rumene. Cu piele aspră. Şi tuturor li s-au lăsat colţurile gurii.

— Par aşa de duri, zise Barry.

— Ar trebui să vezi… începu O'Reilly, dar fu întrerupt de un nechezat puternic. Barry se uită la şeful paradei şi văzu calul consilierului Bishop ridicându-se pe picioarele din spate. Animalul se scutură, îşi dărâmă călăreţul din şa şi-o luă la goană. O'Reilly se prăpădi de râs, ţinându-se cu ambele mâini de burta uriaşă.

— Asta a fost mai bună decât o piesă de pantomimă, zise el, râzând în continuare ca un nebun.

Barry îi văzu pe membrii Lojii din Ballybucklebo strânşi ciorchine în jurul maestrului lor, căzut la pământ.

— Sper că nu s-a rănit.

— N-are nimic. Văd că se ridică.

— Doamne, Fingal. Fii atent.

Căderea consilierului îi împiedica să înainteze pe cei care mărşăluiau, oprindu-i pe loc pe cei din fanfară care acum băteau pasul pe loc.

— Ăla-i Donai Donnelly, zise Barry.

— Solist. Îţi place uniforma lui? hohoti O'Reilly.

Lui Donai îi cam atârna kiltul pe şoldurile uscăţive. Deşi ar fi trebuit să îi ajungă doar până la genunchi, îi atingea jumătatea gambei.

— Fii atent, Donai, răcni inutil O'Reilly.

Barry privi cu gura căscată cum cimpoierul roşu la

faţă care cânta cu ochii închişi şi mărşăluia chiar în spatele lui se lovi de Donai. Kiltul îi alunecă pe glezne.

Acesta îşi aruncă iute cimpoiul cât colo, se aplecă şi-şi adună în mare grabă partea de jos a echipamentului.

— Văd că Donai nu respectă costumul tradiţional scoţian, icni O'Reilly. Mă-ntreb de ce şi-o fi pus totuşi chiloţii cu spatele în faţă.

Cimpoaiele în cădere se văitară îndelung. Toboşarii avură vreme să evite dezastrul. Seamus Galvin, abia mai văzându-se de după toba uriaşă pe care o purta atârnată de gât, continua să bată ritmul. Măciuliile acoperite cu lână ale beţelor sale i se roteau în cercuri pe deasupra capului. Nu rata nicio bătaie, acum bătând în tobă, de-o parte şi de alta, apoi încrucişându-şi mâinile deasupra circumferinţei tobei, ca să tragă o lovitură zdravănă în partea stângă cu băţul drept şi în dreapta cu băţul stâng.

— Ce impresionant, zise O'Reilly, nu te lăsa, Seamus.

O'Reilly fredonă şi el câteva măsuri.

Apoi, cureaua ce ţinea unul din beţe legat de mâna lui Seamus se desfăcu. Zgomotul geamului spart ar fi putut veni chiar de la fereastra sufrageriei lui O'Reilly.

— Rahat, zise O'Reilly, fără să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă.

Ca dintr-o solidaritate celestă cu scandalul de pe stradă, începu să toarne cu găleata. Ploaia îi udă până la piele pe spectatori şi pe participanţii la paradă.

— Straşnic a fost, zise O'Reilly închizând geamul. N-are sens să bată ploaia şi în camera asta.

— Dar jos?

— Seamus Galvin e tâmplar de meserie. O să…

Soneria de la intrare sună.

— El trebuie să fie. O să repare fereastra imediat.

O'Reilly se duse la bufet.

— Ce zici de un sherry? îl întrebă el, turnându-şi un pahar de whisky. Nu cred c-o să mai avem prea multă

treabă azi.

O’Reilly nu se înşelase foarte tare. Dar primul rănit apăru la cabinet pe la ora patru, iar la cinci, deja plecase şi ultimul pacient.

Până vineri, 13, furtuna se potolise şi razele soarelui pătrundeau iar în încăpere prin fereastra sufrageriei. Cu o zi în urmă, Seamus Galvin venise cu coada între picioare şi pusese o bucată de placaj în locul geamului spart.

— Azi e o zi mare pentru amândoi, zise O’Reilly, terminându-şi micul dejun.

— Aşa e, zise Barry, încercând să nu se mai gândească la după-amiaza cu Patricia. Te duci la câini.

— N-aş zice chiar aşa, dar, da, vreau să văd cum aleargă Bluebird a lui Donai. Şi mă mai şi întâlnesc cu un vechi prieten.

— Nu cumva, din întâmplare, e chiar cel care ar putea cumpăra raţele lui Seamus Galvin?

— El însuşi, zise O’Reilly, ridicându-se. Dar să nu punem căruţa înaintea boilor. Ce-ai zice să fii tu şeful peste cabinet în dimineaţa asta?

— Eu? Vorbeşti serios?

— Am stat cu ochii pe tine, fiule. Te-ai descurcat foarte bine cu naşterea lui Maureen şi seara trecută ai pus nişte copci la fel de bine cum le-aş fi pus şi eu.

— Serios?

Barry simţi că începe să roşească.

— E momentul să-ţi iei zborul. Ei, o să fiu şi eu prin zonă la început. O să-ţi ţin companie, dar tu faci toată treaba, eu nu mă bag.

Barry îşi îndreptă cravata, îşi netezi părul şi spuse:

— Atunci, hai să ne apucăm de treabă.

Şi o luă spre sala de aşteptare. O’Reilly îl întoarse din drum.

— Aduc eu pacienţii. Le explic cu ocazia asta şi că azi te ocupi tu. Iar tu, zise el apucând-o de ceafa pe Lady

Macbeth, care încerca să se strecoare în cabinet, şterge-o de-aici. Doctorul Laverty n-are nevoie de sfaturile tale astăzi. Noi doi o să mergem să stăm de vorbă cu Kinky. Rămăsese că află ce e cujulie Macăteer. Azi o să treacă şi ea pe aici ceva mai târziu, să afle rezultatul.

O luă spre bucătărie, îndesându-şi-o la subraţ pe Lady Macbeth ca pe o minge de rugby, în ciuda protestelor ei.

— O să mă întorc cu primul pacient.

După fiecare consultaţie, Barry era din ce în ce mai încrezător. Ţinându-şi cuvântul, O'Reilly nu se băgă în discuţie fără să fie întrebat, stând cuminte pe patul de examinare.

Chiar înainte de masa de prânz, O'Reilly o conduse în cabinet pe Maureen Galvin, ce-şi ţinea bebeluşul înfăşat într-un şal albastru.

— Bună dimineaţa, Maureen, zise Barry. Ce s-a întâmplat?

— Doctore Laverty, sunt îngrijorată de puţica lui Barry Fingal.

Maureen puse copilul pe masă şi îl desfaşă.

— Ce anume te îngrijorează? întrebă Barry.

— Aici, jos, zise ea, retrăgând uşor prepuţul. Nu arată cum trebuie.

Barry se aplecă să vadă mai bine penisul mic al băieţelului.

— A, zise el, zâmbind. N-ai de ce să fii îngrijorată.

După expresia de pe faţa ei, îşi dădea seama că Maureen nu-l crede pe cuvânt

— Asta se cheamă Hypospadias. Sunt destul de multe cazuri.

Maureen se încruntă.

— Hypo…?

— … spadias. Vezi tu, meatusul uretral, adică găurica aia prin care iese urina este vârâtă puţin sub gland, în loc

să fie în mijloc. N-o să conteze când mai creşte.

Barry îl privi pe O'Reilly. Uriaşul puse o mână pe umărul ei.

— Eşti îngrijorată, Maureen?

Ea-l privi în ochi şi făcu semn din cap că da.

— Cred că mai îngrijorată o să fii peste vreo şaisprezece ani când o să alerge după toate fustele din California. Or să stea fetele la coadă pentru el, o să fie cel mai mare fustangiu din câţi cunoşti, o să rupă tot.

Barry tresări. Nu era neapărată nevoie să fi fost aşa de necioplit.

— Mulţumesc, doctore O'Reilly, zise Maureen, cu un zâmbet larg.

Îl ridică pe Barry Fingal.

— Ai să fii un ţap mic, nu-i aşa?

— Să ştii că da, spuse O'Reilly. O să dea din fund ca iepurii.

Fingal! strigă Barry în gând, dar apoi văzu figura satisfăcută a lui Maureen. Se enervă că nu înţelesese adevărata ei îngrijorare: cum o să poată băiatul funcţiona normal din punct de vedere sexual, la maturitate. Fusese prea jenată ca să spună lucrurilor pe nume. Dar O'Reilly pusese iar punctul pe „i" şi încă în cuvinte pe care ea le înţelegea. Maureen râse.

— Atâta voiam să ştiu.

— Bun, zise O'Reilly, îmi pare rău că n-am observat din ziua în care s-a născut.

— Nimeni nu-i perfect, zise Maureen. Nu face nimic.

— Mulţumesc, zise O'Reilly. Apreciez că înţelegi.

Şi eu, îşi zise Barry. Doar un om cinstit îşi recunoaşte astfel greşelile.

— Eu şi cu Barry Fingal o s-o luăm din loc, doctore, zise Maureen.

— Aşa. Ce mai face Seamus, apropo?

— A zis că trece pe-aici mai târziu, să vă-nlocuiască

geamul, şi că îi pare tare rău că l-a spart. E foarte ocupat cu raţele alea ale lui. A zis că i-aţi aranjat să le vândă pe toate unei companii din Belfast. Şi că o să facem o avere, adăugă ea, iar ochii ei verzi scăpărară o clipă

— Sper, zise O'Reilly, conducând-o până la uşă.

Şi pe când se îndepărta, Barry o auzi cântând: „California, pornim spre tine…"

O'Reilly închise uşa cabinetului.

— Sper din tot sufletul că nu se înşală. Va trebui să-i pun piciorul în prag prietenului meu în seara asta, sau să găsesc altă soluţie. Şi trebuie să ne ocupăm de Julie Macăteer. Ea urmează.

— Testul cum e?

O'Reilly se încruntă.

— Ca de obicei.

Scoase un plic abia primit cu poşta de dimineaţă, din buzunarul hainei.

— Poftim, citeşte.

Barry citi rezultatele testului de sarcină Aschheim-Zondek, în care urina femeii este injectată unei femele de şoarece. „Urină toxică, şoarecele a murit".

— Grozav.

— Aşa, şi doamna Kinkaid n-a mai aflat nimic despre misterioasa femeie din Ballybucklebo. Mă duc s-o iau.

Se întoarse după doar câteva clipe şi-i oferi un scaun lui Julie Macăteer. Ea se aşează, cu genunchii strânşi şi mâinile în poală.

— Sunt? întrebă ea cu o voce calmă.

— Nu ştim. Testul nu a fost concludent. Îmi pare foarte rău, zise Barry.

— Nu mi-a venit ciclul. Ştiu că-s însărcinată, zise ea, pe un ton hotărât.

— E posibil să ai dreptate, spuse Barry. Dar hai să ne asigurăm.

O'Reilly vorbi foarte încet.

— O să repetăm testul. Dar până atunci, am aranjat să mergi la Liverpool, aşa, ca să fim asiguraţi.

— La Liverpool? zise Julie, lăsându-se pe spate. În Anglia?

— Or să aibă grijă de tine acolo. Nu trebuie să afle nimeni aici.

— Trebuie să nasc copilul. Şi să-l părăsesc?

Lacrimile îi inundară obrajii.

— Da, o să-ţi fie greu, zise O'Reilly, ştiu asta.

Ea inspiră adânc de două ori.

— N-am de ales, nu?

— Îmi pare rău, zise O'Reilly, cu blândeţe. Sau poate ne spui cine e tatăl? Julie clătină din cap, mişcându-şi pletele aurii-cenuşii.

— Nu. Pot să mai aduc o mostră de urină în după-amiaza asta?

— Da, spuse O'Reilly. I-o dai doamnei Kinkaid când vii.

— Bine, zise Julie. Liverpool! Sfântă Fecioară! Ştiam eu că va trebui să plec. Mi-am şi dat demisia.

— Serios? zise O'Reilly. Şi cine e şeful tău?

— Nu spun. Trebuie să plec, zise, şi se ridică în picioare.

— Am să-i spun doamnei Kinkaid să te aştepte, zise O'Reilly, deschizând larg uşa.

— E patru. Trebuie să plec, zise O'Reilly. O să-i iau pe Donai şi pe Bluebird, că-i duc eu la Dunmore Park. Pe urmă o să trec pe la Spitalul Regal, să văd ce mai face Sonny. Tu mai stai pe-aici până se face ora să pleci la întâlnire.

— Am să fac tot ce pot.

— Ştiu asta, zise O'Reilly, privindu-l pe Barry în ochi. Ţi-am zis că te-am urmărit. Ai tot ce-ţi trebuie ca să devii un foarte bun medic generalist. Să te distrezi în seara asta. Meriţi.

— Mulţumesc, Fingal.

Barry ştia că zâmbeşte puţin cam prea larg, dar de ce nu? Laudele lui O'Reilly chiar erau laude adevărate.

Barry se aşează pe scaun. O'Reilly avusese dreptate. Aveai multe satisfacţii chiar şi la un cabinet de medicină generală aglomerat, cum era ăsta. Totuşi, să rămână singur era destul de înspăimântător. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, exact la timp s-o vadă pe Julie Macăteer pe alee. Probabil, adusese mostra de urină. Biata fată! De ce nu i-o fi spus medicului ei pentru cine lucra? Ceva îi suna vag cunoscut lui Barry. Parcă spusese cineva că o menajeră şi-a dat demisia. O fată din Antrim.

N-o auzise pe doamna Kinkaid intrând în cameră şi tresări când ea-l întrebă:

— Vrei un ceai, doctore Laverty? Puse tava pe bufet. L-am făcut pentru drăguţa aia de Julie Macăteer, mielușica de ea.

— Cum se simte, doamnă Kinkaid?

— Face pe grozava, zău. E foarte discretă. Dânsu m-a rugat să aflu ce-i cu ea. îi întinse o ceaşcă. E cu lapte, aşa cum îţi place matale.

— Mulţumesc, zise Barry luând ceaşca. Şi ce-ai descoperit?

— Nu prea multe. N-o cunoaşte nimeni din sat. Dar lucrează pe-aici pe undeva, sau într-unul din satele din apropiere. Are mâinile moi, deci nu cred că lucrează la pământ. Poate că e fată-n casă pe undeva.

Şi atunci, Barry îşi aminti că Bishop, consilierul, fusese cel ce le zisese că nevastă-sa face crize de nervi că pleacă menajera.

— Doamnă Kinkaid?

— Doctore Laverty, m-aş bucura să-mi ziceţi Kinky, ca dânsu.

Barry se simţi flatat.

— Bine. Kinky. Crezi că e posibil ca Julie Macăteer să

lucreze pentru familia Bishop?

Ochii negri ai lui Kinky se făcură mici.

— Poate că da, zău. Luni mă duc la Asociaţia Femeilor. Doamna Bishop e membră a Asociaţiei. Am s-o-ntreb, zău.

— Bine, zise Barry, terminându-şi ceaiul.

Auzi soneria de la intrare. Ar putea fi primul meu pacient, îşi zise.

— Mă duc eu.

O femeie masivă, cu o figură familiară, stătea în prag. Purta o rochie înflorată de dimensiunile unui cort mic. Barry îi observă şi ghetele albe peste ale căror margini i se revărsa carnea piciorului.

— Doctore Laverty? Aş avea o vorbuliţă cu dumneavoastră.

— Sigur, doamnă…

— Sloan. Cissie Sloan. Sunt una dintre cei cu injecţiile tonice.

Avea o voce aspră.

— Poftiţi în cabinet.

Barry se dădu într-o parte şi-o lăsă să se strecoare pe lângă el. Era cea care purtase corset în ziua în care O'Reilly încercase să-i facă o injecţie cu vitamina B_{12}.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el închizând uşa şi aşezându-se pe scaunul rotativ.

Ea se lăsă cu greu în scaunul pacientului.

— E rece aici, zise ea.

Barry fu surprins că i se părea frig, pentru că în cameră era chiar prea cald.

— Mi-e tot timpul frig.

— Da? De-aia aţi venit?

Ea clătină din cap.

— Mă tratez la doctorul O'Reilly de şase luni şi nu mi-a făcut niciun bine. Am venit să cer o a doua părere. E plecat, nu-i aşa?

— Da.

Veştile circulă repede în Ballybucklebo, îşi zise el în gând.

— Donai Donnelly e nepotul meu. El, câinele lui şi dr. O'Reilly sunt pe drum spre Belfast. Deci aş vrea ca dumneavoastră să-mi spuneţi ce am.

— Am să încerc. Mai spuneţi-mi câte ceva despre dumneavoastră.

Barry, cu multă răbdare şi din ce în ce mai îngrijorat că va întârzia la întâlnirea cu Patricia din pricina acestei consultaţii, reuşi să scoată de la pacientă câteva informaţii clinice relevante, dintre amintirile extrem de detaliate ale lui Cissie. Amintiri pe care le depăna monoton şi sacadat.

— Prima dată mi s-a făcut rău într-o joi. Nu, nu. Mă-nşel. Era în miercurea aia în care i-a murit primul câine lui Donai. Cel cu coada scurtă… Aşa că i-am zis lui Aggie… Aggie, fostă Arbuckle… actualmente Mehaffey. S-a măritat cu Hughie, ăla care e văr de-al doilea cu Maggie MacCorkle… Mă rog, şi zice dr. O'Reilly către mine… ştiţi cum e el… ai zice că e Dumnezeu dându-i poruncile lui Moise… zice către mine… „eşti obosită, Cissie. Îţi trebuie un tonic". Şi uite-mă pe mine făcând tonice, din şase în şase săptămâni, de şase luni şi tot nu mă simt mai bine.

— Bine, doamnă Sloan…

Barry abia reuşi s-o oprească din vorbit.

— Haideţi să vedem dacă am înţeles bine. Vă simţiţi obosită de şase luni şi e din ce în ce mai rău?

— Da.

— Aveţi cârcei?

— Groaznici. La picioare. Şi n-o să vă vină să credeţi, domnule doctor, dar m-am îngrăşat.

— Nu s-ar zice, spuse Barry, felicitându-se în sinea lui că nu-l pufnise râsul. Vă cade cumva părul?

— Dar cum v-aţi dat seama?

Barry îi ignoră întrebarea, dar continuă

interogatoriul.

— Sunteţi constipată?

— Constipată? Sunt ca o găină care nu poate să facă ouă, de luni de zile.

Barry se uită cu atenţie la faţa ei. Avea tenul de un gălbui păstos şi pungi umflate sub ambii ochi.

— Aş vrea să mă uit puţin la gâtul dumneavoastră.

Îi palpă uşor gâtul. Sub grăsime simţi o masă solidă, granuloasă. Barry se dădu înapoi. Femeia avusese dreptate. Nu era pur şi simplu obosită. Avea toate simptomele clasice de hipoactivitate a glandei tiroide.

— Ce părere aveţi, domnule doctor?

Barry tuşi. Nu ştia cum să răspundă onest la această întrebare, fără a-i strica reputaţia doctorului O'Reilly.

— Nu sunt sigur. Ar trebui să facem nişte analize la spital.

— Am cancer?

Era posibil, dar tiroida ei era moale, nu era întărită şi tăioasă.

— Nu cred. Mi se pare că tiroida dumneavoastră nu prea mai lucrează cum trebuie.

— Şi dr. O'Reilly de ce nu m-a trimis la analize?

— Păi…

Dumnezeule. Adevărul era că probabil se grăbise şi greşise diagnosticul.

— E ceva nou. Abia am aflat şi eu anul ăsta de această afecţiune. Dar dacă analizele ies aşa cum cred eu, îl vom ruga pe doctorul O'Reilly să vă prescrie un tratament. E mult mai experimentat decât mine. Aşa, acum am să mă duc să dau un telefon.

Laboratorul de analize era încă deschis. Da, erau de acord s-o programeze la o analiză cu iod radioactiv.

— Poftiţi, spuse el, dându-i o trimitere. Luni dimineaţă, la ora zece, la Spitalul Regal. Mergeţi la informaţii şi or să vă conducă ei la laborator.

— Mulţumesc, domnule doctor Laverty.

Se ridică şi plecă.

— Plăcerea e de partea mea, zise el, şi chiar aşa şi gândea.

Se îngrijorase când se trezise de unul singur, dar, dacă nu se mai întâmpla nimic dramatic, până la şase şi jumătate când trebuia să plece spre Patricia, îşi permitea să se înfoaie puţin în pene.

Barry mai aruncă o privire în oglindă. Îşi pieptănă părul, ştiind că gestul era oricum inutil. Şuviţa avea să se ridice imediat ca borul unei pălării rupte. Se uită în jos. Pantofii îi fuseseră lustruiţi, iar pantalonii de stofa călcaţi. îi mulţumi în gând doamnei Kin… nu, lui Kinky.

Alergă la parter. Telefonul începu să sune exact când cobora de pe ultima treaptă. Ezită. O'Reilly îi spusese s-o lase pe Kinky să răspundă la telefon. Ridică receptorul.

— Alo?

— Aş dori să vorbesc cu doctorul O'Reilly.

— Îmi pare rău, e plecat la Belfast. Sunt doctorul Laverty. Cu cine vorbesc?

— Sunt doamna Fotheringham E foarte urgent. Aş dori să veniţi la noi imediat. Maiorul este din nou bolnav. Foarte bolnav.

— Dar ce anume îl supără? întrebă el uitându-se la ceas.

Era şase şi un sfert.

— Gâtul. îl doare gâtul îngrozitor.

— Nu poate aştepta până mâine dimineaţă?

— Aş dori să fie consultat acum.

Barry ştia că nu are cum să cheme o ambulanţă doar pentru un om cu gâtul înţepenit.

— Foarte bine, spuse el, am să vin imediat.

— Grăbiţi-vă, zise ea şi trânti telefonul.

Barry îşi ridică privirile spre cer, dar dădu cu ochii de Kinky, care apăruse din bucătărie.

— Maiorul Fotheringham are gâtul înţepenit. Trebuie să trec pe-acolo.

— Am s-o sun eu pe fetişcana matale. Să-i zic că întârzii. Ce număr are?

— Kinnegar 657334.

— Fugi, doctore, şi nu-ţi face probleme, mă ocup eu de tot pe-aici.

Doamna Fotheringham deschise uşa.

— Intră, Laverty. Maiorul e în camera de desen.

Avea un ton arogant. Barry o urmă, amuzat de atitudinea ei cea nouă. La ultima vizită, îl linguşise pe O'Reilly, acum îl trata pe Barry ca pe un lacheu.

— Domnule maior Fotheringham, i se adresă Barry pacientului, întins pe o canapea lungă, între două fotolii acoperite cu huse. Cum vă simţiţi?

Maiorul îşi duse stânga moale la gât.

— Mă doare gâtul, zise el. E groaznic de înţepenit. De azi-dimineaţă.

— Făceaţi ceva anume când aţi înţepenit? întrebă el.

— Căra o scară, spuse doamna Fotheringham.

— Probabil v-aţi răsucit vreun muşchi.

Barry puse mâna dreaptă pe fruntea maiorului. Meningita era una dintre cauzele cele mai grave în care îţi putea înţepeni gâtul, dar ar fi trebuit să aibă şi febră, iar pielea maiorului era rece şi uscată. Pulsul era normal.

— Priviţi-mă în ochi, îi zise el maiorului.

Ambele pupile aveau aceeaşi dimensiune. Nu era niciun indiciu de presiune intracraniană. Barry îi puse o mână pe gât maiorului. Simţea tensiunea în sternocleidomastoidian, muşchiul ce porneşte din claviculă până la baza craniului. Era probabil torticolis, un spasm al muşchiului, una dintre manifestările isteriei. Se uită la ceas. Şapte fără douăzeci.

— Aveţi gâtul strâmb, domnule maior Fotheringham.

Văzu umerii doamnei Fotheringham încordându-se şi

buzele ţuguindu-se.

— Denumirea ştiinţifică este torticolis, zise el, şi-o văzu cum se relaxează.

Ce interesant. Termenii medicali o nelinişteau pe Maureen Galvin, dar în cazul doamnei Fotheringham, părea că vechiul adagiu era corect: nu-ţi bate capul cu explicaţiile, zăpăceşte-i.

— Se repară imediat.

Îşi deschise geanta şi scoase un spray cu clorură de etil.

— E destul de rece, să ştiţi.

Apăsă pe butonul roşu şi un nor de vapori se aşeză pe piele.

— Bum.

Maiorul tresări când simţi răceala peliculei ce i se formă imediat pe ceafă.

— Îmi pare rău, dar asta o să vă ajute să vă relaxaţi muşchiul.

Barry îşi puse spray-ul la loc în geantă.

— Dacă nu se simte mai bine mâine dimineaţă, sau e chiar mai rău, daţi-ne un telefon.

Faptul că, atunci când îşi luară la revedere, doamna Fotheringham îi spusese „doctore11 nu-i scăpă lui Barry.

Barry bătea darabana pe volan. Era aproape şapte. Nu-i rămăsese decât să spere că Patricia va înţelege nu numai că un doctor nu are niciodată timp pentru el însuşi, ci şi că se mai întâmplă ca oamenii să rămână blocaţi în spatele unui tractor, pe un drum de ţară. În vreme ce maşina i se târa pe şosea, se gândi la consultaţia pe care tocmai o încheiase. Singurul lucru care îl supăra era că probabil se grăbise puţin. Nu îl evaluase complet din punct de vedere neurologic, nu testase reflexele şi nici sensibilitatea pielii, dar asta i-ar fi luat cel puţin o jumătate de oră şi cu siguranţă nu ar fi demonstrat nimic.

Gâturile ţepene puteau avea o mulţime de cauze

sinistre, dar cele mai multe erau boli la fel de rare ca o găină cu dinţi. Şi nenorocitul ăsta de tractor din faţă mergea cu viteza unui melc invalid în ultimul grad. La naiba. îl văzu pe şoferul tractorului scoţându-şi braţul pe fereastră. Barry frână. Tractorul făcu uşor dreapta şi apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, se întoarse la 120 de grade şi o luă pe câmp, pe partea stângă a şoselei.

Barry călcă pe acceleraţie. Motorul Brunhildei pufni, trosni şi îşi dădu duhul. Blestem. Ştia că toate cunoştinţele lui despre motoarele cu combustie internă ar fi putut încăpea pe un timbru. Întoarse cheia şi motorul dădu semne de viaţă, dar din ce în ce mai slabe, până când bateria muri de tot.

Cu buzele strânse, se dădu jos din maşină. Tractorul tocmai reintra pe şosea.

— Bună ziua! strigă Barry, bucuros să vadă că tractorul se opreşte şi că şoferul îi era cunoscut, venise în cursul săptămânii să i se prescrie o alifie pentru durerile de genunchi.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule O'Hara, vă pricepeţi cumva la motoare?

— Da.

— Puteţi să vă uitaţi puţin şi la al meu?

— Da.

Se aplecă în maşină şi Barry auzi zgomotul unei catarame desfăcute. O'Hara veni în faţa maşinii şi deschise capota. Sări cât colo.

— Măiculiţă, Doamne!

Făcu ochii mari şi căscă gura, apoi se dădu un pas în spate şi se uită în lungul şoselei.

— Ţi-a căzut motoru', dom' doctor!

Barry nu se putu abţine să nu zâmbească.

— La Volkswagenuri motorul e în spate. Staţi să vă arăt.

Se duse în spatele maşinii şi ridică încet capacul de

deasupra motorului.

— Da, ciudat model ai şi matale, zise O'Hara. O să văd ce pot face.

Se duse spre uşa şoferului şi se uită înăuntru.

— Scuză-mă, doctore, dar ia aruncă matale un ochi la indicator. Motoarele merg mai bine dacă le pui niţică benzină în rezervor.

— Vai, nu… Şi-s deja în întârziere.

— Pot să te duc eu până la garajul lui Paddy Farrelly.

— Ai putea să faci asta pentru mine?

— Da.

O luă înainte şi Barry se luă după el. Ceasul lui Barry arăta şapte şi zece. Acum avea să întârzie şi mai mult. Oare va înţelege Patricia?

Opt şi jumătate. Pantalonii lui Barry se murdăriseră când se urcase în tractor, iar mâinile îi miroseau a benzină. Uşa se deschise.

— Iartă-mă că am întârziat.

Ea râse.

— Stai liniştit, a sunat doamna Kinkaid.

Îl sărută scurt pe buze, un sărut cast ca între frate şi soră, dar el îşi închise ochii şi-i savură gustul parfumat.

— Deci, ai salvat o viaţă?

— O viaţă? O singură viaţă? Am eradicat ciuma bubonică de pe teritoriul satului Ballybucklebo şi am înviat din morţi un muribund prefăcut.

— Termină, zise ea, ai întârziat foarte mult. Probabil a fost ceva foarte important.

— Nu chiar. Un ipohondru cu gâtul înţepenit. Nu mi-a luat mult să-l rezolv. Pe urmă am rămas fără benzină. M-am dus cu un tractor până la o benzinărie. De-aia arăt în halul ăsta, zise el arătând spre pantalonii murdari. Hai, s-o luăm din loc. La nouă se închide bucătăria clubului.

— Nu-i nevoie să ne grăbim. I-am sunat şi am anulat rezervarea. Am pregătit eu ceva. Du-te să te speli puţin.

Ce fată bună, îşi zise el, în timp ce se spăla pe mâini. Frumoasă, stăpână pe sine şi capabilă să înţeleagă şi să se adapteze din mers la schimbări. Când se întoarse, Patricia era în bucătărie.

— Chiar nu te deranjează?

— Îmi place să gătesc. Nu e vina ta că a trebuit să îţi faci meseria. Şi e prima oară când aud că rămâne cineva în pană de benzină, pe drumul spre o întâlnire.

— Ştiu. De obicei aranjez lucrurile în aşa fel încât să rămân fără benzină pe drumul de întoarcere acasă.

— Ei, figura asta n-o să-ţi iasă în seara asta.

— Eu? Să fac figuri cu tine? Niciodată.

Întinse mâna după ea, dar ea se retrase. Nu insistă. Intră în camera de zi. Cărţile erau frumos aranjate pe rafturi improvizate din scânduri puse pe grămezi de cărămizi. Multe dintre ele erau manuale de inginerie, dar văzu şi operele lui Steinbeck, Tolkien şi un volum ciudat intitulat – *Misterul feminin,* de o anume Betty Friedan. Pe masa de lângă fereastra ce dădea spre lacul Belfast erau aranjate două tacâmuri.

Patricia intră în cameră cu două farfurii şi un castron.

— E frumos la tine aici, zise el.

— Mulţumesc.

Puse un disc la gramofon.

Barry ascultă vocea sopranei care cânta într-o limbă ce nu putea fi decât italiană. Notele alunecau, se ridicau şi cădeau în cadenţe ce-i atingeau sufletul.

— Ce e asta? E foarte frumos.

Şi frumoasă era şi ea, cum stătea acolo, înconjurată de lumina reflectată de undele calme ale lacului.

— Mozart, zise ea. E *Voi che sapele* din *Nunta lui Figaro.*

— E uimitoare.

— Sper că-ţi place lasagna, zise ea.

— Am avut şi-o de-asta, dar i-au căzut roţile.

— Prostule, chicoti ea. E un fel de mâncare tipic italian.

— A!

— Muzică italiană. Mâncare italiană. Vin italian.

Îi întinse un tirbuşon.

— Scoate-i tu dopul, vrei?

Îi arătă o sticlă de Chianti.

— Nu ne mai trebuie decât vreo doi cântăreţi la mandolină, ca să fie chiar o Bella Notte.

— Vorbeşti limba italiană?

— Deloc, dar am văzut *Doamna ţi vagabondul*

— Nătărăule.

Râsul ei umplu camera.

— Femeile ar trebui să se ferească de bărbaţii care le fac să râdă. O să fiu cu ochii pe tine, Barry Laverty.

Şi eu o să fiu cu ochii pe tine, Patricia, zise el, mângâindu-i cu privirea linia sânilor şi talia, fără să-i mai observe şchiopătatul.

— Foarte gustos, zise el, punându-şi cuţitul şi furculiţa pe farfuria mânjită cu sos de roşii.

Sorbi din vinul negru, cu gust de soare de Toscana.

— Absolut minunat.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Ea luă farfuriile.

— Vin imediat, stai unde eşti, nu te mişca. O să pun astea la înmuiat în chiuvetă.

Sătul, Bany îşi întinse picioarele. Patricia reveni în cameră şi se aplecă deasupra gramofonului.

— Asta este piesa mea preferată, zise ea. Ascultă.

Era un duet. Două soprane cu vocile ca argintul viu şi aurul topit, acum curgând împreună, acum despărţindu-se, întotdeauna în armonie.

— Este *Duetul florilor* din *Lakme,* de Delibes.

Se ridică şi o apucă de talie, iar ea se lipi de el. îi

dădu la o parte părul şi o sărută pe gât. îi auzi respiraţia accelerându-se când îi întoarse faţa spre el, o simţi moale şi caldă. O sărută încet, adânc, şi cu mâna îi găsi sânul, întărit sub mătasea cămăşii. Ea suspină. Barry încercă să-i deschidă primul nasture de la bluză. îi simţi mâna prinzându-i încheietura, chiar înainte să se dezlipească de el.

— Încă nu, Barry, te rog. Nu strica totul.

Spusese asta aproape şoptit. Barry înghiţi în sec.

— Bine.

Oare o speriase? Se mişcase prea repede?

— Îmi pare rău, Barry, şi eu te doresc, dar… încă nu. Nu în seara asta.

O mângâie pe păr.

— Înţeleg.

Pe dracu', înţelegea. Ştia că şi ea îl doreşte la fel de mult cum o dorea şi el.

— Mulţumesc.

Îl conduse spre o canapea mică.

— Barry…

Ezită.

— Barry, cred că m-aş putea îndrăgosti de tine, dar nu-s sigură că sunt pregătită pentru asta. Nu are legătură cu sexul. Vreau să devin inginer. Nu am timp să mă îndrăgostesc.

— Am eu.

Ştia că deja era îndrăgostit până în adâncul sufletului lui.

— Nu înţelegi, zise ea. Vreau să fac o meserie de bărbat într-o lume a bărbaţilor, aşa că trebuie să muncesc de două ori mai mult. Ţi-aminteşti ce greu ţi-a fost să faci medicina.

— Da, dar tot am găsit timp şi pentru puţină distracţie. Am avut timp pentru o iubită.

— Eu nu am. Pentru un iubit, adică. Nu pentru unul

cu adevărat serios. Nu-mi permit să rămân în urmă.

Se ridică şi-şi încrucişă braţele. Doar privindu-i încleştarea fălcilor, îşi dădu seama că era inutil să îi mai ofere alte argumente.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Cuvintele îi ieşiseră din gură pe un ton mult mai aspru decât intenţionase.

— Te rog… te rog nu fi supărat.

Se ridică în picioare.

— Ai ascultat vreodată cuvintele cântecului ăluia vechi? „Dansează, balerino, dansează… şi nici nu te gândi că e un scaun gol pe rândul doi”.

— Ce vrei să spui?

Vocea i se asprise.

— Balerina a renunţat la bărbatul pe care îl iubea de dragul carierei. Apoi a regretat.

— Şi crezi că şi eu am să regret?

Se îndepărtă de el.

— Nu ştiu, Patricia, pe cuvânt. Dar eu sigur am să regret.

Aşteptă ca ea să mai spună ceva, orice, dar ea se întorsese pe jumătate cu spatele la el şi se uita undeva în întuneric.

— Bine.

O luă spre uşă.

— Îţi mulţumesc pentru minunata cină.

Cuvintele lui erau politicoase şi reci.

— Barry… aş vrea să te mai văd, zise ea, apropiindu-se de el.

Ca să ce? Să-mi spui iar că mai importantă e cariera ta? Să-mi dai speranţe şi pe urmă să mi le iei înapoi?

— Nu mai am nicio zi liberă în următoarele săptămâni.

— Măcar îmi dai un telefon?

El ezită. Nu. N-avea niciun rost să mai spere.

— Te rog?

Patricia îl sărută şi el o strânse în braţe.

— Am să te sun, zise el, înghiţind în sec, spunându-şi că e un prost. Dar Patricia era unică. Cel puţin pentru el.

Şi imami se [range

— Ai o faţă lungă ca o spadă de Lurgan, zise O'Reilly, referindu-se la o armă ciudată, mai mult lungă decât lată, foarte ascuţită, creată numai în oraşul cu acelaşi nume din ţinutul Armagh. N-ai dormit bine?

— Nu prea.

Barry sorbi din ceai şi se uită prin geamul de abia montat de Seamus Galvin la fereastra sufrageriei. Da, nu prea dormise cu o noapte în urmă, dar nu vedea de ce i-ar fi făcut confidenţe lui O'Reilly.

— Mi-a zis Kinky c-ai avut de lucru.

— Am consultat-o pe Cissie Sloan, zise Barry, ezitând. Şi cred că te înşeli în privinţa ei.

— Nu mai spune.

— Sunt convins că suferă de hipotiroidită.

Barry trecu rapid în revistă simptomele femeii.

— S-ar putea să ai dreptate, zise O'Reilly, îndreptându-se spre bufet şi luând o scrumbie. Bravo ţie.

Încurajat, Barry continuă:

— Am trimis-o să îşi facă o analiză cu iod radioactiv, luni.

— Din ce în ce mai bine, zise O'Reilly îndesându-şi în gură încă o scrumbie scăldată în unt. Dacă ai dreptate, o să facă minuni pentru reputaţia ta.

— Dar pentru a ta?

O'Reilly mârâi.

— Sunt destul de urât şi de mare să-mi port singur de grijă. Kinky mi-a zis că ai trecut şi pe la maiorul Fotheringham.

— Altă alarmă falsă. A făcut torticolis. L-am dat cu clorură de etil şi i-am zis să ne sune dacă nu se simte mai

bine.

— Iisuse! zise O'Reilly. Într-o bună zi, omul ăla chiar o să aibă probleme şi n-o să ne dăm seama. Nu numai că strigă lupul. De când îl cunosc eu, de fiecare dată ai zice că-l atacă o haită întreagă.

O'Reilly râse.

— Întotdeauna mi-au plăcut lupii. *Canis Lupus,* ca să folosim terminologia latină.

— Ştiu. îl ai în ogradă pe unul dintre descendenţii lupilor, *Canis familiaris.*

Mult prea familiar, îşi zise Barry în gând.

— Dragul de Arthur, zise O'Reilly, cu căldură în glas. Şi pe Dumnezeul meu, aseară m-am distrat foarte tare cu alt câine.

— Bluebird, a lui Donai?

— Drăgălaşa aia s-a întrecut pe sine. A câştigat a treia cursă, la o cotă de douăzeci la unu.

Barry rămase cu furculiţa în aer.

— Şi presupun că ai pariat pe ea.

— Tu n-ai fi pariat dacă ai fi avut informaţii din surse sigure?

Barry savură o bucăţică de scrumbie, înghiţi şi apoi spuse:

— Povestea aia cu „fuge cu apă pe uscat11 îmi explici şi mie, Fingal?

— Uite. La cursele astea, câţiva câini se îngrămădesc pe o pistă ovală şi fugăresc un iepure cu baterii. După câteva curse, agenţii se prind ce şanse are fiecare câine să câştige şi, pornind de la aceste estimări, extrapolează posibilele rezultate. Când sunt bani la mijloc, oamenii încearcă întotdeauna să şunteze sistemul. Şi nu e deloc ceva ruşinos pentru comunitatea iubitorilor de câini să încerce să-şi ajute puţin jucătorii.

— Cum?

— Cu stimulente. De aceea, toţi câinii care ies pe un

loc bun sunt testaţi imediat. Dar nu testează şi câinii care pierd. Ce şanse de câştig are un câine după ce a ieşit ultimul în vreo şase curse?

— Destul de bune.

— Vezi, începi să pricepi.

— Da' de unde.

— Apă, zise O'Reilly, conspirativ. Când Donai mi-a zis că acel câine merge cu apă, a vrut de fapt să spună că nu-i dădea să bea până înainte de cursele pe care le-a ratat. Ei, chiar înainte de cursă, o lăsa să bea după pofta inimii. Şi niciun câine nu e-n stare să alerge când e umflat cu apă.

— Aşa că şansele îi scad.

— Exact. Ei, când Donai a zis că în seara trecută câinele urma să alerge pe uscat… mi-a spus de fapt că n-o să-i mai dea apă. Deci nu va mai avea un handicap. Şansele de câştig erau mult mai mari şi n-aveau ce să găsească dacă o testau pentru droguri.

— Dar asta nu înseamnă să trişezi?

— Ba sigur că înseamnă să trişezi, da-n felul ăsta le-o mai dai peste nas agenţilor de pariuri.

— Cât ai pariat?

— Douăzeci de lire.

Barry fluieră. Asta însemna aproape tot salariul lui pe-o săptămână. Apoi făcu calculele.

— Dar asta înseamnă că ai câştigat patru sute de lire.

— Într-adevăr. Dar am să-i folosesc într-un scop nobil.

Da, la Fondul de caritate Fingal Flahertie O'Reilly, se gândi Barry.

— Şi presupun că pe deasupra, Sonny se simte mai bine, iar prietenul tău o să cumpere toate balansoarele în formă de raţă ale lui Seamus Galvin. Ai zis că treci să-l vezi pe Sonny.

— Şi m-am dus. L-au scos de la oxigen. Temperatura este normală. Din păcate, prietenul meu care se ocupă cu afacerile nu este interesat de raţele lui Galvin. Probabil,

încă se amuză pe tema asta. Nici nu pot să zic că n-are de ce. Dar sunt sigur că o să iasă ceva pentru Seamus.

Îi făcu cu ochiul lui Barry.

— L-am întrebat pe Înălţimea Sa dacă te lasă să pescuieşti în apele lui o zi-două. A zis că poţi să te duci oricând.

— Mulţumesc, Fingal.

— Presupun că ai să te tot învârţi pe aici o vreme.

— De ce spui asta?

O'Reilly îşi împinse farfuria din faţă.

— Păi, după ce un tânăr se-ntâlneşte cu o frumoasă doamnă, a doua zi dimineaţă are aşa, un fel de strălucire. Tu nu străluceşti mai deloc. Presupun că nu te-ai înţeles cu Patricia.

Barry era cât pe ce să-i spună lui O'Reilly să-şi vadă de treburile lui, dar când se uită la uriaş nu-i citi pe faţă decât bunătate.

— Da, se poate spune şi aşa, zise el încet.

— Tocmai am spus. O să-ţi treacă. Dar o să dureze ceva. Eu ştiu.

Ştiu că ştii, gândi Barry. Exact când se gândea ce să răspundă, auzi telefonul sunând în hol.

— Trebuie să fie vreun pacient. Mă duc eu, Barry.

— Mulţumesc, Fingal, eu…

Doamna Kinkaid năvăli în încăpere.

— E doamna Fotheringham. A zis să veniţi imediat, că soţul ei şi-a pierdut cunoştinţa.

O'Reilly gonea cu Roverul pe străduţa îngustă. Barry încerca să-i răspundă la întrebări, fără să-şi ia ochii de la şosea. Când maşina ieşi dintr-un unghi mort pe o porţiune cu vizibilitate, Barry observă la distanţă un biciclist.

— Mai spune-mi o dată. Exact ce ai aflat când l-ai examinat.

Pumnii lui O'Reilly erau încleştaţi pe volan, iar privirea îi era aţintită înainte.

— Nu prea multe. Avea un spasm uşor în muşchii din partea stângă a gâtului. Pupilele erau de aceeaşi mărime, nu erau nici dilatate, nici contractate.

— Dar reflexele?

Barry fu distras preţ de o secundă.

Cum maşina se apropia din ce în ce mai mult de biciclist – Barry recunoscuse chica roşcată a lui Donai Donnelly – îl văzu căscând gura şi aruncându-se în şanţ, cu tot cu bicicleta lui ruginită.

— Fingal, era cât pe ce să-l loveşti pe Donai Donnelly.

— Cât pe ce nu se pune. Cum e cu reflexele lui Fotheringham?

— Nu i le-am testat. M-am gândit că maiorul are iarăşi o criză de ipohondrie.

— Da, probabil că şi eu aş fi crezut acelaşi lucru.

— Serios?

— Probabil.

O'Reilly călcă frâna.

— Dă-te jos şi deschide poarta.

Barry se supuse, aşteptă să treacă maşina pe lângă el şi o luă la fugă pe de-acum cunoscuta alee pietruită ce ducea spre casa familiei Fotheringham. îl văzu pe O'Reilly intrând în dormitorul de la etaj şi alergă şi el în sus pe scări.

O'Reilly stătea pe o margine a patului cu baldachin, luându-i pulsul maiorului Fotheringham, vizibil leşinat, şi punându-i întrebări răstite soţiei acestuia.

— Dr. Laverty i-a dat cu spray pe gât şi durerea a dispărut?

— Exact. Basil a zis că spray-ul îşi face efectul, dar îl luase o durere de cap, aşa că s-a gândit să se bage în pat. Încă dormea când m-am trezit eu. M-am dus să-i aduc micul dejun, dar l-am auzit strigându-mă.

— Când a vomitat?

Barry era conştient de mirosul acru de vomă. Gât

înţepenit, durere de cap, vomă, comă. Imposibil.

— Când m-am întors, a zis că are senzaţia că i-a dat cineva una în cap, zise ea trăgându-şi nasul. I-am spus să termine cu prostiile… Şi-atunci a dat la boboci.

Barry vedea rândurile din manual, cuvânt cu cuvânt, cele pe care le învăţase înainte de ultimul examen: „Durerile pot fi atât de intense, încât îi pot da pacientului senzaţia că a fost lovit în cap”. Dumnezeule Atotputernic! O’Reilly scoase o lanternă mică de buzunar şi examină ochii maiorului.

— Pupila dreaptă este imobilă, zise el.

Barry răsuflă. Maiorul Fotheringham suferise o hemoragie intracraniană. Gâtul ţeapăn de cu o seară în urmă fusese primul simptom care prevestea atacul.

— Mă tem că soţul dumneavoastră a suferit un fel de atac cerebral.

Doamna Fotheringham îşi încrucişă braţele şi începu să se legene, suspinând uşor. Şi dacă nu aş fi fost pe fugă… gândurile lui Barry fură întrerupte când îl auzi pe O’Reilly spunând:

— Îmi pare foarte rău că doctorul Laverty nu şi-a dat seama aseară.

Barry înţepeni.

— Dar mă îndoiesc că oricine altcineva şi-ar fi putut da seama ce se întâmplă.

— Ştiu. A fost foarte drăguţ, zise ea forţându-se să zâmbească.

Barry îl binecuvântă în gând pe bătrân pentru că-l susţinuse.

Ceea ce spusese O’Reilly ar fi fost adevărat dacă aseară ar fi făcut un consult riguros, dacă ar fi testat reflexele pacientului şi le-ar fi găsit normale. Dar nu făcuse asta.

— Aşa, zise O’Reilly. Trebuie să-l ducem la spital.

— O să moară? întrebă doamna Fotheringham.

O’Reilly clătină din capul său uriaş.

— N-am să vă mint. E posibil să moară.

Doamna Fotheringham făcu ochii mari şi îşi muşcă pumnul.

— E posibil şi să supravieţuiască, dar să rămână paralizat. Până când nu îi fac specialiştii o analiză numită puncţie lombară şi probabil nişte radiografii speciale, n-o să ştim de la ce i se trage.

Poate e doar un anevrism care a cedat, gândi Barry, şi-l auzi pe O’Reilly spunând acelaşi lucru.

— Dacă e doar o sângerare de la un vas mic ai cărui pereţi s-au subţiat, de obicei poate fi operat. Unii pacienţi îşi revin complet.

— Chiar?

Barry îi citi speranţa în priviri.

— Da. Dar nu pot să promit nimic. Doctore Laverty, vrei, te rog, să chemi o ambulanţă?

— Oaie pe unde o fi Lady Macbeth, zise O’Reilly, mergând direct spre bufetul din camera de zi de la etaj.

Barry nici nu ştia, nici că-i păsa. O’Reilly îi întinse un pahar de whisky.

— Toarnă-l pe gât.

— Aş bea un sherry mai degrabă.

Sau nişte cucută, poate, gândi Barry.

Trecuse deja mai mult de o oră de când maiorul Fotheringham şi soţia lui fuseseră trimişi la Spitalul Regal. O’Reilly condusese pe drumul spre casă. Schimbaseră foarte puţine cuvinte.

— E whisky medicinal. Stai jos, bea şi taci.

Barry se aşeză. Whisky-ul mirosea a muşchi şi îl înţepa la limbă.

O’Reilly îşi aprinse pipa şi se lăsă în fotoliu. Se uită în ochii lui Barry şi-i spuse:

— Sunt dezamăgit.

Barry tresări.

— N-are sens să-mi caut scuze aşa că nici n-o să încerc.

— Scuze? Pentru ce?

— M-am grăbit. N-am făcut o examinare completă din punct de vedere neurologic.

— Şi presupunând că ai fi făcut, ce crezi că ar fi arătat?

— Destule cât să-l fi trimis la spital înainte să i se înrăutăţească hemoragia.

— Probabil, dar ce-a spus nevastă-sa? întrebă O'Reilly, sorbind din pahar.

— Ce vrei să spui?

— Totul s-a întâmplat în dimineaţa asta. La ore bune după ce ai fost tu acolo. Dacă ar fi început să sângereze de aseară, nu crezi că ar fi fost limpede ca lumina zilei? Dar nu sângera şi de aia n-a fost limpede.

— Am greşit aseară.

— Şi de aia sunt eu dezamăgit.

— Pentru că nu mi-am făcut treaba cum se cuvine?

O'Reilly se ridică în picioare şi se aplecă deasupra lui Barry.

— Nu, nătărăule. Ştiai doar că e un pacient care suferă de ipohondrie. Te-ai dus să-l vezi, deşi nu erai obligat. Puteai să întârzii la întâlnirea ta cea mare. Fotheringham n-ar fi fost într-o stare mai gravă astăzi nici dacă tu n-ai fi fost aşa de conştiincios să te duci acolo aseară şi nu l-am fi văzut decât azi-dimineaţă.

— Asta nu este o scuză.

— Cristoase, omule. Cine dracu' te crezi? Hipocrate? Ia ascultă, ce te face să crezi că eşti singurul medic care greşeşte? Crezi că faptul că nu am văzut tiroida defectă a lui Cissie Sloan şi nici hipospadiasul bebeluşului lui Galvin sunt singurele rahaturi pe care le-am făcut în viaţa mea?

— Păi, eu…

— Sigur că nu! Şi faptul că nu te-ai ridicat la

înălţimea propriilor tale standarde ieri-seară, ţie ţi se pare un capăt de lume. Nu e. O să mai faci greşeli. Nu te mai omorî atâta numai pentru că ţi se pare că nu ai voie să greşeşti. De asta sunt dezamăgit. Ar trebui să-ţi bagi minţile-n cap. Ia-o mai uşor.

Barry se uită în sus la uriaş. O urmă de zâmbet îi înflori la colţul buzelor când spuse:

— De cât timp eşti aici?

— De două săptămâni.

— Eşti de destul de mult timp aici ca să pot trage o concluzie. Ţi-am mai spus că ai tot ce-ţi trebuie ca să fii un bun medic generalist. Dar n-ai să rezişti mult dacă le pui pe toate la inimă.

— Eu tot cred că aş fi putut face treabă mai bună.

— Da, zise O'Reilly, dar recunoşti asta şi e spre cinstea ta. Ceea ce s-a întâmplat nu ai cum să îndrepţi. Învaţă din greşeala ta şi dă-o la spate.

Barry nu putea spune că i se luase o greutate de pe suflet, dar cumva vinovăţia nu-l mai apăsa atât de tare.

Un zâmbet uriaş îi înflori lui O'Reilly pe faţă şi se simţi dator să-i răspundă tot cu un zâmbet.

— Eşti om bun, Barry.

O'Reilly îşi termină paharul de whisky şi se uită la ceas.

— E de-abia două. Ce-ar fi să-ţi iei undiţa şi să te duci la Înălţimea Sa? Nimic nu se compară cu câteva ore în aer liber, departe de ceea ce faci ca să-ţi câştigi pâinea zilnică. Îţi mai pui gândurile în ordine.

— Da, cred că mi-ar plăcea să fac asta, Fingal.

— Hai, dă-i drumul. O să-ţi facă nişte sandviciuri Kinky. Uită de Fotheringham. Uită şi de problemele de inimă. Am eu grijă de prăvălie. Şi Barry, îmi faci, te rog, o favoare?

— Desigur.

— Ia-l şi pe Arthur Guinness cu tine. îi place să

zburde pe lângă râu.

Cu undiţa în mână şi cizmele lungi până la brâu, Barry ieşi pe uşa din spate. Cel puţin, dacă mai sărea câinele pe piciorul lui, de data asta era îmbrăcat cum se cuvine pentru aşa o ocazie.

— Vin-aici, Arthur.

Câinele uriaş se rostogoli din cuşca lui, se pregăti să sară pe piciorul lui Barry, ezită, mirosi cizmele de cauciuc şi se întoarse cu o privire dezamăgită.

— La picior.

Arthur se uită la Barry şi se aşează în fund.

— N-am zis „şezi”. Am zis „la picior”. La picior, prostule.

Spre surpriza lui Barry, labradorul uriaş se ridică şi se poziţionă lângă piciorul lui stâng. Rămase cu nasul lipit de cizma lui, cât traversară grădina spre alee.

Barry deschise portiera din spate a Brunhildei.

— Treci înăuntru.

— Ham! zise Arthur, supunându-se imediat.

Barry închise uşa, se urcă la volan şi ieşi din Ballybucklebo. O luă pe drumul ce ducea spre ţărm. Era gata să treacă de căsuţa lui Maggie MacCorkle, când o văzu stând pe verandă, înconjurată de câinii lui Sonny. Frână şi lăsă geamul de la maşină în jos.

— Ce mai faceţi, domnişoară MacCorkle? Dr. O’Reilly a trecut pe la Sonny aseară. E pe cale de vindecare.

Maggie zise:

— Ar face bine să se vindece, să vină odată şi să-şi ia bestiile astea puricoase de pe capul meu.

Dar în timp ce vorbea, mângâia un câine pe cap şi-i zâmbea cu gura-i ştirbă.

— Mă-ntreb dacă pneumonia asta l-o fi vindecat şi de încăpăţânare.

— Asta nu ştiu să vă spun, domnişoară MacCorkle.

— Ar fi un miracol. Mulţumesc că aţi trecut pe-aici.

— Cu plăcere, zise Barry şi băgă Volkswagenul în viteză.

Trecu pe lângă o căsuţă de portar, ridicată din cărămidă roşie dincolo de două porţi mari din fier forjat, fiecare purtând blazonul marchizului de Ballybucklebo. O alee lungă ducea spre casa cea mare. O'Reilly spusese că dacă o lua pe prima stradă la dreapta, ajungea la râu. Era o şosea denivelată, ce dispărea între nişte ulmi uriaşi.

Maşina îşi continuă drumul până când, lăsând în urmă o pădurice, Barry se trezi pe o pajişte în care şoseaua se înfunda.

Parcă şi-şi luă echipamentul din maşină. Arthur sări afară şi începu să amuşine pământul, căutând urme. Barry se luă după câine prin iarba înaltă până la genunchi, până văzu în depărtare apele râului Bucklebo. Mări pasul, stângaci în cizmele sale înalte.

— La picior, Arthur.

Barry nu voia ca labradorul să tulbure apele. Păstrăvii se speriau uşor, ştia asta. Spre surpriza lui, Arthur îl ascultă. Barry rămase pe loc şi studie apele. În depărtare văzu apele întunecate ale unei bălţi înconjurate de sălcii. Păstrăvii mişunau pe-acolo, cu siguranţă.

— Hai, Arthur.

Barry începu să meargă încet în susul râului. Liniştea de pe malurile apei are un efect liniştitor. Poate datorită susurului, sau a mugetelor distante ale unei turme din Aberdeen Angus, ce păştea mai sus pe mal, sau a adierii brizei printre crengile plecate ale sălciilor? Orice ar fi fost, malul râului chiar era un loc bun pentru reflecţie, un port liniştit în care Barry putea să-şi analizeze sentimentele şi să se hotărască dacă O'Reilly avea dreptate când spunea că trebuie să înveţe din greşeli şi să meargă mai departe. Sau dacă nenorocirea cu maiorul Fotheringham, cum o considera Barry, era un semn că medicina generală fusese o alegere greşită, că o specializare care implica mai puţin

contact cu pacienţii sau chiar deloc, i s-ar fi potrivit mai bine.

Se opri, simţind o mişcare la suprafaţa apei. O serie de cercuri concentrice se formară exact deasupra locului în care Barry anticipa că se află un peşte. Dacă avea de gând să prindă vreun păstrăv, acum era momentul. Dificultăţile lui mai puteau să aştepte. Puii de musculiţe începuseră să iasă din ouă.

— Ei, cum a fost? îl întrebă O'Reilly.

Barry rânji, îşi sprijini undiţa, deschise juvelnicul şi scoase doi păstrăvi cenuşii pe care-i aruncă în chiuvetă.

— Nu-i rău, zise O'Reilly.

Deschise un sertar, scoase un cuţit şi i-l înmână lui Barry.

— Tu i-ai prins, tu să-i cureţi.

— Mi se pare corect, zise Barry, dând drumul la apă rece să curgă peste peşti.

Luă primul peşte şi cu o mişcare expertă îi deschise burta, trăgând afară măruntaiele cu degetele de la o mână.

— Foarte dibaci, zise O'Reilly. Nu te-ai gândit să te apuci de chirurgie?

Barry clătină din cap.

— Nu, dar m-am gândit la ce am discutat mai devreme.

Barry puse jos peştele curăţat şi întinse mâna să-l ia pe celălalt.

— N-am făcut tot ce aş fi putut face pentru Fotheringham, dar ai dreptate. Am să încerc să trec peste asta.

— Bravo, eşti un băiat cuminte. A greşi e omeneşte.

— A ierta este divin.

Barry spintecă şi celălalt peşte.

— Alexander Pope.

— Şi cred c-o să te bucuri să afli că Divinitatea te are în pază. Fotheringham a avut un mic anevrism. Chirurgul

zice că a reuşit să-l elimine şi că maiorul ar trebui să-şi revină.

Degetele lui Barry nu se mai mişcară. Se întoarse şi-l văzu pe O'Reilly zâmbind.

— Serios?

— Serios.

O'Reilly îşi flutură mâna spre bufetul pe care Lady Macbeth stătea cu ochii pe cei doi păstrăvi.

— Acum, zise el, mâine e duminică. E-nchis cabinetul. Aş vrea să trag o fugă până la Belfast să văd cum scăpăm de nenorocitele alea de raţe. Crezi că te descurci singur?

Barry ezită.

— Asta e cea mai bună chestie pe care o poţi face. E ca şi cum ai cădea de pe cal. Cei mai mulţi călăreţi consideră că e cel mai bine să te urci înapoi în şa, cât mai curând. Plec sus. Vino la un pahar după ce te schimbi.

Barry rămase cu peştele în mână, recunoscător lui O'Reilly pentru felul în care îl înţelegea. Deschise uşa frigiderului, respiră adânc, se uită la tavan şi mormăi un „mulţumesc11, nu foarte sigur dacă mulţumirile erau pentru norocul maiorului Fotheringham sau pentru faptul că i se oferise o a doua şansă.

A doua zi dimineaţă, Barry se odihnea la fereastră. Ploaia cădea, înnegrind ţiglele de pe turla de vizavi şi udându-i până la piele pe membrii parohiei, care se grăbeau să ajungă la casele lor. O văzu pe Kinky traversând strada şi simţi uşa trântindu-se când ea intră în casă.

Auzi telefonul sunând. Apoi se opri. Kinky răspunsese probabil. Dacă pe el îl căuta, spera că va fi un caz simplu. O'Reilly plecase de o oră.

— Doctore Laverty?

Se duse la uşă.

— E un domn străin care zice că vrea să vorbească cu dumneata, zău.

— Bine.

Coborî scările. Luă receptorul.

— Doctorul Laverty.

— Alo! Vorbesc cu marele sahib vindecător?

Vocea înăbuşită a omului avea cadenţa cântată a ceea ce era cunoscut drept galeza de Bombay.

— Mi-aş dori foarte mult să pot să mă consult cu omul de medicină, dr. Lavatory.

Barry râse.

— Termină cu prostiile, Mills, nu eşti Peter Sellers.

— Dar credeam că reuşesc să-l imit foarte bine în rolul lui Banerjee, nu? Ce mai faci, amice? Ce program ai azi?

— Sunt de gardă.

— Eu nu! Pentru prima oară. Mă gândeam să-ţi fac o vizită.

— Ar fi grozav. Stai aşa.

Se-ntoarse.

— Kinky, poţi să pregăteşti masa de prânz pentru două persoane?

— Da, sigur.

— Mills, te-aştept la masă.

Barry îi spuse pe unde s-o ia.

— Grozav. Ne vedem cam într-o oră.

Telefonul amuţi. Barry îi spuse lui Kinky:

— Jack Mills e un vechi prieten de-al meu. O să ajungă aici cam într-o oră. Dacă eu trebuie să plec, te ocupi dumneata de el, Kinky?

— Sigur că da, zău.

Şi-o luă spre bucătărie, dar se întoarse din drum cât să întrebe:

— Să pregătesc peştii ăia pentru prânz?

— Da, mulţumesc.

Barry urcă din nou la etaj. Luă *Sunday Telegraph* de pe măsuţa de cafea, găsi cuvintele încrucişate şi se aşeză

pe fotoliu, cu Lady Macbeth în poală.

Puse ziarul deoparte. Cu excepţia lui şase vertical, reuşise să rezolve tot rebusul.

— Jos, pisico.

Se ridică în picioare şi o puse pe Lady Macbeth pe podea. Afară ploaia se transformase în burniţă şi Ballybucklebo era acum gri şi întunecat sub linţoliul ud.

Scotoci prin colecţia de discuri a lui O'Reilly. Beethoven, Beatles, Glenn Miller, *Nunta lui Figaro* – parcă asta era opera pe care o pusese Patricia vinerea trecută? Se uită pe lista cu piesele de pe disc, căutând una care să înceapă cu *Voi che.* Iat-o. Puse discul pe pick-up şi lăsă acul uşor pe prima pistă. Notele umplură camera, dulci-amărui, ca şi starea lui sufletească. Poate c-o s-o sune în seara asta.

— Vai, zici că e o pisică pe care o calcă pe coadă cineva şi de-aia se jeluieşte.

Barry se întoarse şi-l văzu pe Jack Mills în pragul uşii.

— Menajera ta m-a lăsat să intru. Doamne, ce vreme mizerabilă.

Jack îşi scutură capul, împrăştiind stropi de apă din părul lui brunet.

— Mă bucur să te văd, amice.

— Şi eu mă bucur să te văd.

— Opreşte, te rog, porcăria aia. Mie-mi sună ca o mâţă bolnavă.

Barry râse.

— N-ai pic de cultură, Mills.

— Ba am, dar se cheamă agricultură.

Jack trase cu ochiul spre bufet.

— Capăt şi eu un pahar? John Jameson ăla arată bine.

Barry îi turnă un pahar.

— Poftim.

— Tu nu bei?

— Clienţii cam mijesc ochii dacă apari la ei mirosind

a băutură.

Jack îşi roti privirile prin cameră, sorbind din pahar.

— Se pare că şeful tău ştie cum să se îngrijească.

— E un om de treabă. Şi un doctor foarte bun.

— Aşa se spune despre el şi la Spitalul Regal. Au zis că a fost tare c-a diagnosticat anevrismul ăla ieri-dimineaţă. Încă vreo câteva ore şi…

Jack îşi trecu un deget peste beregată.

Barry strânse din buze.

— De fapt a fost greşeala mea. Eu nu i-am pus diagnosticul corect maiorului Fotheringham. Tipul cu anevrismul.

— Nu fi cretin.

— Nu, serios. Cu o seară înainte m-am dus să-l consult, că-i înţepenise gâtul. Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea avea o hemoragie intracraniană. Putea să moară.

— Eu nu mi-aş face atâtea probleme. Nu poţi s-o nimereşti de fiecare dată. De fapt era cât pe ce s-o dau în bară în cazul ăla cu apendicita trimis tot de voi.

— Jeannie Kennedy? Şi nu te-ar fi deranjat?

— Dacă murea?

Jack învârti whisky-ul în pahar.

— Pe cinstite?

— Pe cinstite.

— Cred că nu. M-aş fi enervat că n-a mers operaţia cum trebuie, dar când sunt anesteziaţi şi acoperiţi de câmpuri sterile, nu prea îi mai vezi ca pe nişte oameni. Nu poţi.

— De ce nu?

— Ar fi prea dificil să bagi cuţitul şi să scormoneşti în măruntaiele lor, ca şi cum ai curăţa peşte.

Barry văzu cu ochii minţii imaginea de seara trecută, cu intestinele peştilor dispărând pe conductă.

— Nu cred că-s croit pentru chirurgie.

Jack oftă.

— Asta e groaznic. Croit pentru chirurgie.

Faţa i se destinse într-un zâmbet uriaş şi Barry nu putu să nu se molipsească.

— Cinstiţii păstrăvi au fost grozavi, zău că da, zise Jack, imitând accentul de Belfast. Nemaipomeniţi, de să-ţi lingi degetele.

— Să-nţeleg că ţi-au picat bine? zâmbi Bany.

Jack Mills nu se schimbase deloc, de unsprezece ani, de când îl cunoştea. Puternic. Te puteai baza pe el. Incapabil să rămână serios pentru mult timp.

— Păi nu asta am zis?

— Ieri i-am prins.

— Deci ai şi timp liber?

— Câte puţin.

— Te-ai mai văzut cu porumbiţa aia despre care-mi povesteai?

Zâmbetul lui Barry păli.

— Cu Patricia? Nu cred că s-ar bucura să te-audă că-i zici „porumbiţă”. E studentă la inginerie.

— Dumnezeule mare. Ce se-alege de lumea asta? Mâine-poimâine o s-auzim că femeile joacă şi rugby.

— Mă-ndoiesc. Dar să ştii că e foarte hotărâtă asupra chestiei ăsteia cu ingineria. Vineri mi-a zis că nu vrea o relaţie serioasă. Cariera ei cică e mai importantă.

Barry îi aruncă o privire lui Jack.

— Iar tu voiai? O relaţie serioasă?

Barry încuviinţă.

— Ah, Dumnezeule! Te-ai îndrăgostit de ea?

— Puţin.

— Amărâtul de tine. Şi, ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Mi-a zis s-o sun. Mă gândeam să-i dau un telefon în seara asta.

— Eu n-aş suna-o. Ţi-aminteşti când m-ai învăţat să dau la peşte? Ai zis că păstrăvul se sperie dacă mă reped

înspre mal, că trebuie să pândim, să ne mişcăm fără zgomot şi să nu ne grăbim.

— Să nu mă grăbesc cu Patricia?

— Nu e cazul. Dacă vorbeşte serios şi nu vrea să te mai vadă, n-o să te caute nici ea. Dacă vrea să te mai vadă, o să te sune.

— Chiar crezi?

— La mine a funcţionat cu asistenta aia blondă. Ţi-aminteşti?

Jack se ridică şi-i întinse lui Barry paharul gol.

— Şi-acum, crezi că poţi să-i găseşti perechea ăstuia? Nicio pasăre nu poate să zboare cu o singură aripă.

O'Reilly închise uşa când văzu sala de aşteptare plină.

— Trebuie să facem ceva. Nu mă simt în stare să dau piept cu toate durerile pământului în dimineaţa asta.

Barry nu se miră. Se dusese la culcare cu o seară în urmă, după o zi neaşteptat de liniştită, înainte să se întoarcă O'Reilly acasă. Nici la micul dejun nu-l onorase uriaşul cu prezenţa. Fără-ndoială că vinişoarele roşii din ochii lui şi pungile umflate de sub pleoape depuneau mărturie tăcută despre motivele pentru care nu-şi făcuse apariţia până cu câteva minute înainte de ora de deschidere a cabinetului.

— Ce putem face? Să-i rugăm pe vreo câţiva să plece-acasă?

O'Reilly mormăi, deschise larg uşa şi întrebă:

— Cine-i primul?

— Eu, dom' doctor.

Un bărbat scund cu capul acoperit cu-n fes se ridică în picioare. Purta o eşarfa roşie în jurul gâtului şi tuşea sec, în rafale.

— Intră atunci, Francis Xavier. E rândul tău, îi precizã O'Reilly, masându-şi tâmpla cu o mână. Azi mă simt cam slăbit.

Barry se aşeză pe scaunul rotativ.

— Cu ce te pot ajuta, domnule…

— Francis Xavier MacMhuireadhaigh.

Barry se uită neajutorat spre O'Reilly.

— Francis Xavier Murdoch, îi traduse acesta.

— Mi se spune Frankie, domnule, zise mărunţelul, dezvelindu-şi chelia. Frankie, aşa mi se zice.

— Şi ce te-a adus azi aici? întrebă Barry.

— Am venit pe jos. Mi s-a stricat bicicleta, zău că da.

— De ce ai venit la cabinet?

Oamenii ăştia din Ulster prea luau totul ad literam.

— Am un hârâit în gâtlej, tuşi Frankie.

— Vă doare gâtul?

Deşi Barry nu vorbea irlandeza, înţelegea destul de bine dialectul local.

— Da. De fro şepte nopţi.

— De-o săptămână? Şi, altceva te mai supără?

— Numa tărtăcuţa. Am încercat eu să mă frec cu sare, da' tot degeaba.

— Mă tem că nu vă putem ajuta cu nimic în privinţa căderii părului.

— Da, dar când bate vântu mă cam trage curentu şi mă ia de gâtlej.

Cu-o mână se ţinea de cap, cu cealaltă de gât.

— Hai să vedem.

Barry scoase o spatulă.

— Gura mare! Spuneţi aaa!

Gâtul omului era roşu cu punctişoare galbene.

— Gâtul e infectat, Frankie.

Barry mâzgăli ceva pe o reţetă.

— Penicilină. De patru ori pe zi, timp de şapte zile. Mai treci pe-aici săptămâna viitoare, dacă nu te simţi mai bine.

— Aşa o să fac, domnule, zise Frankie, ridicându-se.

O'Reilly îl conduse pe Frankie afară din cabinet.

Barry nu auzi uşa de la intrare închizându-se şi când O'Reilly se întoarse, închise încet uşa de la cabinet. Îşi duse un deget la buze şi rânji spre Barry.

Perişorii fini de pe gâtul lui Barry se ridicară când O'Reilly începu să urle, un vaiet care începea pe un ton foarte jos şi urca două octave. Urletele fură întrerupte de ţipete distincte:

— Iisuse, dom' doctor, dă-mi drumu'. Ai milă! Ai milă!

O'Reilly ieşi cu zgomot din cabinet. Trânti uşa de la intrare şi nici pe cea de la cabinet n-o închise mai finuţ când se întoarse.

— Ce Dumnezeu…?

— O s-aşteptăm cinci minute, şopti O'Reilly. Pe urmă, când ai să te duci în sala de aşteptare, jumătate dintre bolnavii închipuiţi îşi vor fi luat călcâiele la spinare, îşi frecă fruntea. Ţi-am zis că nu fac faţă la asemenea mulţime astăzi.

Se duse la uşă.

— Acum o să ai o dimineaţă ceva mai liniştită. Eu o să lipsesc puţin.

Barry îl privi pe uriaş plecând. Fingal Flahertie O'Reilly, îşi zise el, nu încape îndoială că eşti un medic neobişnuit, dar e drept că nici să te plictiseşti nu prea ai timp pe-aici.

Când deschise uşa sălii de aşteptare, doar o mână de pacienţi rămăseseră pe scaune şi îl priveau cu ochi îngroziţi. Era clar că niciunul dintre ei, nici măcar unul nu avea nici cea mai mică şansă să-l încalece.

Starea de spirit a lui O'Reilly se mai îmbunătăţise puţin până veni ora vizitelor la domiciliu. Trebuiau să ajungă foarte departe, pe dealurile din Ballybucklebo, să îi facă o vizită unui fermier care se recupera după ce se dăduse peste cap cu tractorul şi fusese strivit, în urmă cu câteva săptămâni. Apoi o luară pe lângă Six Road Ends. Recoltele încă verzi în ziua în care Barry îl întrebase pe

Donai Donnelly pe unde s-o ia spre Ballybucklebo erau acum aurii. Spicele de orz străluceau în lumina soarelui de după-amiază.

O'Reilly încetini maşina când trecură pe lângă curtea de vechituri a lui Sonny. Casa fără acoperiş părea părăsită şi buruieni înalte crescuseră printre rable şi fiare vechi.

— Ce trebuie noi să facem, zise el, e să găsim o metodă de-al determina pe ticălosul ăla de consilier Bertie Bishop să se înţeleagă cu Sonny. În câteva zile o să iasă din spital.

O'Reilly acceleră din nou.

— Fingal! Biciclistul!

O'Reilly trase de volan. Când Roverul reveni pe şosea, Barry se hotărî să nu mai scoată nicio vorbă până la destinaţie.

Ceva mai jos, O'Reilly intră într-un cartier de locuinţe sociale, în care casele cu două etaje stăteau înghesuite una într-alta de ambele părţi ale străzii, atât de aproape încât la ora trei ai fi zis că soarele deja a apus. Frână.

— Ei, şi-acu o să vezi ce n-ai mai văzut. Haide.

O femeie îmbrăcată într-o fustă lungă până în pământ şi cu papuci pufoşi le deschise uşa. Barry observă că pe gleznele goale ale femeii se vedeau multe dunguliţe maro, semn sigur de sărăcie. Neavând nicio sursă de căldură în magherniţele în care trăiau, săracii se încălzeau la focuri de cărbune din cauza cărora căpătau, în mod misterios, dungi maronii pe picioare.

— Cum se simte azi Hughey? întrebă O'Reilly.

— E pe-afară prin curte, doctore. Încă mai e puţin soare, şi-i place să stea la căldură, zău că da.

Când trecură prin bucătărie, Barry se întrebă de ce luase femeia o tavă de metal şi o lingură. Curtea din spate era tipică: o bucăţică de beton plin de crăpături, înconjurată din toate părţile de ziduri joase de cărămidă roşie. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă roasă şi pantaloni

de bumbac stătea lângă gard, aplecat deasupra unei jardiniere de lemn plină cu zorele roşii, albe şi mov. Nu se întoarse când se apropiaia de el, ceea ce îl surprinse pe Barry, mai ales că pe beton, cizmele lui O'Reilly făceau un zgomot îngrozitor.

Femeia se duse lângă el şi îl atinse uşor pe umăr. Se întoarse şi îl privi pe O'Reilly.

— Ce mai faceţi, dom' doctor?

Faţa omului era cenuşie, cu excepţia câtorva cicatrice albe purulente. Zâmbi.

— Ce mai faci, Hughey?

Omul îşi duse o mână la ureche.

— Ce?

Hughey se încruntă şi clătină din cap.

— Bate-n tava aia afurisită, Doreen.

Barry tresări când Doreen începu să dea cu lingura în tavă.

— Te-am întrebat ce mai faci, Hughey. Cum te împaci cu medicamentele? urlă O'Reilly către pacient.

— Mă ţin tare. Dar picăturile alea de urechi sunt apă de ploaie.

Barry abia putea desluşi ce spunea omul, din cauza zgomotelor.

— Îmi pare rău, strigă O'Reilly. Atunci nu le mai lua. Îmi pare rău că n-au avut efect.

— Ei, trebuie să-nveţi să trăieşti cu ce nu poţi să vindeci.

Hughey o privi pieziş pe Doreen.

— Măcar nu mai trebuie să fiu atent şi la ce cârâie asta.

— Fugi de-aci, cap sec, zise ea, ciupindu-l de obraz. N-o să mai stau să bat în tingirea asta pentru tine.

Şi, har Domnului, se opri.

— Deci, nu se mai poate face nimic, dr. O'Reilly?

— Mă tem că nu, Doreen. Am întrebat orelistul din

Belfast şi-a zis că el a făcut tot ce-a putut. E mare păcat că nu mai are ce să-i facă.

— Aşa e. Dar măcar n-am rămas văduvă, ţapul ăsta bătrân încă mai e lângă mine.

Începu iar să bată în tavă.

— Doctorul zice că nu mai are ce să facă, Hughey. Hai, vezi-ţi de florile tale.

El încuviinţă şi se întoarse spre floricele, în vreme ce zgomotele tăvii şi ultima rază de soare se stinseră dimpreună.

— Tare-i sunt dragi floricelele, zău că da, zise femeia, şi Barry văzu că i se umeziseră ochii.

— Aşa ceva n-am mai văzut în viaţa mea, zise Barry, închizând uşa Roverului.

— Şantierele navale, zise O'Reilly, conducând mai departe. Hughey a lucrat pe maşina de nituit. I-ai văzut cicatricile de pe faţă? Nu poţi să lucrezi toată viaţa cu fier încins şi să nu te alegi cu câteva arsuri.

— Dar cu tava aia ce era?

— Ai auzit vreodată nituitori lucrând?

— Nu.

— Eu, da. În portul Valetta din Malta, în timpul războiului. Reparau un portavion după ce fusese bombardat. O mie de oameni cu ciocane de nituit, bocănind. Era un adevărat iad acolo.

O'Reilly parcă pe Strada Principală

— Hughey suferă de surzenie profesională.

— Dar poate să audă dacă bate cineva într-o tavă?

— Exact. Nu mă întreba de ce, dar aşa e. Acum, că am terminat vizitele pe ziua de azi, trebuie să mă dreg. Cui pe cui se scoate. Dau o bere.

— Bine.

— Dar numai una. Amândoi trebuie să fim în stare bună pentru mâine. Jumătate din cei pe care i-am gonit azi-dimineaţă or să se întoarcă şi trebuie să stăm de vorbă şi

cu Cissie Sloan despre tiroida ei. Ar trebui să primim rezultatele. Şi-o să aflăm cu siguranţă şi dacă fetişcana aia, Macăteer, e însărcinată sau nu.

— E posibil să aflăm chiar mai mult decât atât, Fingal. Kinky crede că e posibil ca Julie să fie fată în casă la familia Bishop. O să încerce să afle de la doamna Bishop, la întâlnirea Asociaţiei Femeilor din seara asta.

— Interesant, zise O'Reilly. Hai că-mi povesteşti mai multe la crâşmă.

Toţi profesioniştii comploieazaipotriva oamenilor de rând

Barry era dezamăgit că nu apucase să stea de vorbă cu Kinky cu o seară în urmă, după ce se întorsese de la întâlnirea Asociaţiei Femeilor, pentru că el şi O'Reilly fuseseră chemaţi să asiste o altă naştere. Nu avea de gând să se plângă. Face bine la moral să vezi un bebeluş adus pe lume de o mamă recunoscătoare şi sănătoasă. Nu se compară cu o operaţie pe creier, dar tot te simţi bine. Se îndreptă spre sufragerie.

— 'neaţa, Fingal.

— Arăţi ca o pisică după ce a prins canarul, zise O'Reilly, ocupat cu farfuria plină de rinichi picanţi de miel. Eşti mulţumit de tine însuţi?

— Eu…

— Aşa şi trebuie. Ai mână bună la moşit. Ştiu, ai venit aici să vezi cum e cu medicina generală. Dar parcă nu te-aş forţa să rămâi. Poate c-ar fi mai bine să te specializezi în obstetrică şi ginecologie.

Privirea lui O'Reilly nu lăsa să se citească nimic. Barry nu prea ştia ce să răspundă. Îşi pusese şi el aceeaşi întrebare noaptea trecută.

— Trebuie să faci ce ţi se potriveşte, fiule, conchise O'Reilly.

— Asta e o dovadă de generozitate din partea ta, Fingal.

— Aiurea. Eu aş fi vrut să fiu obstetrician. Dar a început nenorocitul de război, aşa că m-am oferit voluntar, ca un nătărău ce sunt. Şi după ce s-a terminat, eram prea bătrân să mai fac patru ani de şcoală. Trebuia să îmi câştig cumva existenţa, îţi spun toate astea doar ca să nu crezi că-s… cum ai zis? Generos?

Moş prostănac, gândi Barry, mori dacă laşi pe cineva să vadă că ai şi o latură mai moale.

— Poate că n-am folosit un termen prea potrivit. Trebuia să spun că ai o atitudine de fair play.

O'Reilly se înmuie.

— Depinde numai de tine. Acum taci şi mănâncă. Am o mulţime de chestii la care trebuie să mă gândesc.

Se aplecă deasupra farfuriei, îşi umplu gura şi începu să mestece cu putere.

Barry se aşează. Şi el avea o mulţime de lucruri la care trebuia să se gândească. Obstetrica şi ginecologia era o specializare cu multe atuuri. Cu siguranţă, obstetrica i-ar fi plăcut. Problema era cu ginecologia. Zi de zi în clinică, să ai de-a face cu femei cu scurgeri vaginale şi cicluri prea abundente. Sau să fii obligat să le rupi inima şi să le spui că nu pot avea copii… Şi mai erau şi cazurile de cancer… Se scutură.

— Ţi se răceşte mâncarea, zise O'Reilly. Te omoară Kinky. Pune alea la loc în castron dacă nu le mănânci, poate nu se prinde.

— Aşa o să fac.

Barry se ridică şi tocmai îşi curăţa farfuria când intră pe uşă Kinky. îi aruncă o singură privire şi pufni.

— N-au fost buni rinichii picanţi, deci? întrebă ea, încrucişându-şi braţele şi cu toate cele trei guşi tremurându-i.

— Ba, da, foarte buni, încercă s-o dreagă Barry. Nu prea mi-a fost foame. N-am putut să mănânc tot. Auzi, Kinky, ai apucat să vorbeşti cu doamna Bishop aseară?

Kinky se lumină la faţă.

— Da, ai avut dreptate. Fetişcana aia din Rasharkin e fată în casă la familia Bishop. E doar o slujnicuţă.

— De câtă vreme lucrează la ei? întrebă O'Reilly.

— De trei luni.

O'Reilly clătină din cap.

— Interesant... Şi cum se înţelege cu patronii?

— Doamna Bishop e tare necăjită că Julie şi-a dat demisia. Fătuca nici nu vrea să spună de ce pleacă. Acum le-a zis că are o soră bolnavă în Liverpool. Doamna Bishop nu crede o iotă din povestea asta.

— Dar ce crede doamna Bishop?

— Bertie Bishop ăla a fost toată viaţa lui un fustangiu. Doamna Bishop crede că e posibil s-o fi ciupit prea des de fund pe biata fată.

Ochii lui O'Reilly se măriră.

— Ei, asta e o chestie şi mai interesantă.

Barry nu înţelegea exact la ce făcea aluzie O'Reilly. I se părea mai important să-ncerce să afle cine era tatăl copilului, totuşi.

— Kinky, ştii cumva dacă Julie avea vreun iubit?

Kinky se încruntă.

— Am întrebat şi asta. Doamna Bishop nu ştia, dar a văzut un roşcat de vreo două ori pe lângă casa servitorilor, noaptea. N-a apucat să-l vadă prea bine.

— Fir-ar să fie!

— Nu te mai necăji, Barry.

O'Reilly îşi freca mâinile cu entuziasmul lui Ebenezer Scrooge la vederea unei grămezi de bijuterii din aur, îşi zise Barry.

— Mulţumesc foarte mult, Kinky. Eşti mai bună ca James Bond. Şi ăla nici nu ştie să gătească.

— Şi dumneata eşti cam prea vesel pentru un om ocupat.

— Cât de ocupat?

— Ei, nu foarte. Jumătate din obişnuiţii casei.

Sprâncenele lui Kinky se ridicară.

— Şi Cissie Sloan a venit, deşi nu e azi ziua de injecţie cu tonice.

Kinky avea dreptate. Sala de aşteptare era pe jumătate goală. Barry şopti:

— Probabil că ieri ai făcut o impresie mai puternică decât ţi-ai închipuit, Fingal. Nu s-au întors toţi.

— Las că se-ntorc ei, zise O'Reilly, deschizând brusc uşa. Cine-i primul?

Barry se luă după O'Reilly, care conducea primul pacient spre cabinet Era un bărbat înalt, cu o figură sumbră, de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum negru la trei rânduri. Părul brunet îi era pieptănat cu grijă, cu cărare la mijloc şi dat cu ulei. Obrajii supţi şi oasele proeminente ale feţei l-ar fi făcut să semene cu un cadavru dacă n-ar fi avut şi nas. Ultimii doi centimetri îi înfloreau ca o pădăgică. Barry recunoscu afecţiunea – rhinofimoza din cauza unui blocaj al glandelor sebacee.

— Ia loc, domnule Coffin, zise O'Reilly, aşezându-se pe scaunul rotativ. Ce problemă ai?

— Parcă nu-s eu.

Vocea îi era la fel de sumbră ca şi înfăţişarea. Barry se prinse că domnul Coffin voise de fapt să spună că nu se simţea prea bine, în general.

— Şi ai fost la cei doi medici specialişti la care te-am trimis? întrebă O'Reilly.

— Mda.

Cuvântul fusese rostit lent şi numai după ce fusese adânc cântărit.

— Şi niciunul n-a găsit nimic în neregulă?

— Mdaaa.

Pe măsură ce rostea „a"-ul, vocea i se ascuţea.

O'Reilly mai puse câteva întrebări. La toate i se răspunse cu da-uri, din ce în ce mai lungi. În cele din

urmă, O’Reilly zise:

— Păi nu ştiu ce-am mai putea face, domnule Coffin. Te-ai gândit să-ţi iei o vacanţă?

Pacientul se încruntă, se uită la tavan, inspiră adânc, apoi, spre amuzamentul lui Barry, spuse un singur cuvânt. Dacă da-urile urcaseră întreaga scară de tonalităţi înalte, de această dată, coborî tonul într-un glissando sincronizat perfect cu alunecarea de pe scaunul şchiop.

— Mnuuu.

Barry abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

— Bine, zise O’Reilly ridicându-se, nu pot să-ţi recomand decât aer proaspăt, o dietă echilibrată şi multă odihnă.

— Mda? întrebă pacientul pe un ton plângăreţ.

O’Reilly oftă.

— Presupun că ai putea să încerci metoda pe care o folosea bunică-mea când avea de-a face cu oameni obosiţi. Iei câteva fire de iarba Sfântului Ion, le tai bucăţele şi-ţi faci o fiertură.

— Mda?

— Da, zise O’Reilly.

Hai, c-a ţinut de data asta, gândi Barry, în timp ce O’Reilly îl conducea la uşă.

— Amărâtul, zise O’Reilly după ce închise uşa. Pun pariu că nu poţi să ghiceşti cu ce se ocupă în viaţa de zi cu zi.

Barry clătină din cap.

— Domnul Coffin e cioclul satului.

— Nu pot să cred.

— Ba da. Şi ai văzut ce nas are? Asta cruce de dus pe umeri. Nimic nu-i poate convinge pe localnici că un nas mare şi roşu nu e semn de beţivăneală. Şi săracu’ dom Coffin, e şeful Pionierilor. Sunt o organizaţie temperată. Se feresc de demonul băuturii ca de ciumă.

O’Reilly se scutură.

— Ei, cine ştie, poate ceaiul bunică-mii o să-i facă bine.

— Mda, zise Barry.

— Dumnezeule, să nu-ncepi şi tu, zise O'Reilly. Ia du-te şi vezi dacă nu cumva a venit poşta. Dacă ai avut dreptate, vom putea să facem ceva pentru Cissie.

Două buletine de analiză erau în acelaşi plic: al lui Cissie şi al lui Julie Macăteer. Plăcerea pe care Barry o simţi când văzu că testul cu iod radioactiv îi confirmase bănuielile fu ruinată de un alt cuvânt de pe a doua foaie de hârtie: pozitiv, încercă să-i zâmbească lui Julie, care stătea pe un scaun în sala de aşteptare.

— Doar un minut, te rog, Julie. Intraţi, vă rog, doamnă Sloan.

Cissie îl urmă în cabinet, mergând după el ca un crucişător după un vaporaş.

— Bună dimineaţa, Cissie. Deci, doctore Laverty?

O'Reilly întinse mâna. Barry îi dădu formularul roz de laborator. O'Reilly se uită la hârtie, apoi i-o înapoie.

— Trebuie să mă lămureşti şi pe mine ce s-a mai inventat de data asta.

Vorbea serios?

— Doamnă Sloan, pe scurt, o glandă din gâtul dumneavoastră nu mai produce o cantitate suficientă dintr-o chestiuţă care se varsă în sânge.

Pe faţa lui O'Reilly nu se citea nimic.

— Chestiuţă asta ar trebui să vă facă să vă simţiţi în stare de orice, deci nici nu e de mirare că v-aţi simţit slăbită. Şi e acolo ca să vă ajute să folosiţi alimentele pe care le mâncaţi. Ştiţi cum e când faceţi focul în sobă, dar nu deschideţi coşul?

— Da, zise ea.

Barry o privi cu atenţie. Se aplecase înainte, atât cât îi permitea talia şi-l privea în ochi, sorbindu-i fiecare cuvinţel.

— Ei, când nu deschizi coşul, oricât cărbune ai pune, n-o să ardă prea repede. Dacă nu ai destulă tiroxină – aşa se numeşte chestiuţă – e ca şi cum ai ţine tot timpul coşul astupat.

Ea – şi puse mâinile pe burtă.

— Adică e ca şi cum aş vrea să fac focul cu surcele ude.

— Exact. Sau cu cărbune care nu se-aprinde foarte uşor.

— Fir-ar să fie. Stai numa să-i zic lu' bărbatu-meu că sunt aşa umflată pentru că am coşul astupat.

Vorbea foarte serios.

Barry îl privi pe O'Reilly care spuse:

— Şi crezi că nişte extract de tiroxină ar putea s-o ajute, doctore Laverty?

— Cred că da. îi scrii, te rog, o reţetă?

— Sigur, spuse O'Reilly, mâzgălind de zor.

— V-am spus, zise Barry, dr. O'Reilly este expertul în acest tratament.

— Ce noroc pe mine că vă am pe amândoi să mă trataţi.

— Ei, nu ştiu, începu Barry, plin de modestie.

— Asta o să-i închidă gura lui Aggie. A zis că aproape l-aţi băgat în mormânt pe-ngâmfatul ăla de maior Fotheringham.

Barry tresări.

— Eu i-am zis: „Nimeni nu-i perfect, Aggie".

Se uita drept la O'Reilly, când rostise această formulă de iertare.

El îşi înclină capul.

— Acuma, Cissie…

O'Reilly îi dădu indicaţii cum să folosească medicamentele prescrise.

— Bravo, zise O'Reilly, după ce pacienta ieşi. Ai pus un diagnostic corect şi ai început să te pricepi şi să explici

lucrurile. Şi-ţi mulţumesc pentru curtoazia profesională de care ai dat dovadă când ai făcut-o să creadă că eu ştiu mai multe despre tratament decât tine.

— Corb la corb nu-şi scoate ochii, zise Barry, zâmbind.

— Desigur. Toţi profesioniştii complotează împotriva oamenilor de rând. Barry se încruntă.

— Cine a zis asta?

— De data asta te-am prostit. George Bernard Shaw, „Dilema doctorului”.

— Ai unu-zero, FingaJ. Şi, că veni vorba de dileme, zise Barry, înmânându-i rezultatul analizelor lui Julie Macăteer – ea e la rând.

— Îmi pare rău, Julie, începu O’Reilly, mă tem că testul tău e pozitiv.

Julie se cocoşă la auzul veştii.

— Ştiam eu. Deci, trebuie să plec la Liverpool?

— Încă nu, dar până la urmă va trebui. Înainte să înceapă să se vadă sarcina. Asta dacă tatăl nu…

— Nu poate.

O’Reilly îşi scărpină barba.

— Te superi dacă te întreb de ce nu poate?

— Nu mă supăr, doctore… dar nici nu am de gând să-ţi spun.

— Ei, a trebuit să-ntreb, e dreptul tău să nu-mi răspunzi, zise O’Reilly. Ar trebui să începem analizele de sânge prenatale. Mă duc să iau nişte formulare de laborator.

Trecând pe lângă scaunul ei, îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor.

— Deci, doctore Laverty, zise ea.

Barry se hotărî să ia taurul de coame.

— Julie, îţi place să lucrezi la familia Bishop?

Julie aproape că sări de pe scaun.

— De unde ştiţi unde lucrez?

— E un sat mic. Consilierul Bishop e tatăl copilului?

— Poftim? Desfrânatul ăla?

Obrajii îi luaseră foc.

— Am gusturi ceva mai bune.

O'Reilly se întoarse în cabinet, dar Barry nu se lăsă.

— Dacă el este tatăl, măcar îl putem pune să plătească pentru…

— Nu-i el.

Buza de sus îi tremura.

— Cine-i el? întrebă O'Reilly.

— Consilierul Bishop. Am întrebat-o pe Julie dacă nu cumva el este tatăl.

— Şi i-am spus doctorului Laverty… suspină Julie, a încercat el să se dea la mine. Dar nu l-am lăsat nici să se apropie.

— E-n regulă, Julie, dr. Laverty încerca doar să te ajute.

— Ştiu asta.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Numai când mă gândesc la bărbatul ăla, mă ia cu frig.

Ochii ei verzi aruncară fulgere.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

O'Reilly aşteptă.

Julie îşi aranjă fusta şi apoi întinse mâna:

— Daţi-mi formularele alea. Unde trebuie să mă duc pentru analize? Nu le puteţi face aici?

O'Reilly îi dădu formularele.

— Dacă vrei să păstrezi discreţia, poate e mai bine să dai o fugă până la clinica din Bangor.

— Aşa o să fac, zise ea, ridicându-şi bărbia. Mâine e bine dacă mă duc?

— Desigur. O să avem rezultatele cam pe vineri, aşa.

— Nu mai pot să-mi iau liber săptămâna asta. N-aş putea veni iar luni?

— Desigur, o să-ţi pregătim şi toate informaţiile despre Liverpool.

Julie se strădui să zâmbească.

— Am auzit că sunt aşa de mulţi irlandezi pe-acolo, că aia e adevărata capitală a Irlandei. Poate că bietul meu copil din flori o să-şi găsească nişte părinţi buni.

Îi întinse mâna lui O'Reilly, care ezită să i-o strângă. Barry fu surprins. De obicei, femeile nu dădeau mâna cu bărbaţii.

O'Reilly zâmbi şi-i strânse mâna.

— O să fie totul bine, Julie Macăteer.

— A suportat bine vestea, Fingal, zise Barry după ce femeia ieşi. Sper că n-am supărat-o prea tare că am întrebat-o despre Bishop, dar chiar am crezut…

— Ştiu exact ce ai crezut, Barry, zise O'Reilly. Şi tocmai mi-ai dat o idee. O să am nevoie de ajutorul tău, probabil că va trebui să încălcăm câteva reguli, dar…

Ochii lui Barry se măriră când O'Reilly îi dezvălui planul său. Ar fi putut să meargă.

Imediat ce orele de consultaţie la cabinet se terminară, O'Reilly începu să dea telefoane.

— Alo? Spitalul Regal Victoria? La secţia 6 vă rog… Alo? Sora Gordon? Fingal O'Reilly la telefon… Fac bine. Ce-ţi mai face genunchiul?… Bun, mă bucur că e pe cale de vindecare. Sonny cum se mai simte? Pacientul meu cu pneumonie şi probleme de inimă?… înţeleg… Da… Da… încă o săptămână? Bine. Să ai grijă de tine.

Închise telefonul.

— Sonny e mai bine. Or să-i dea drumul din spital sâmbătă. Asistenta socială a trecut să-l vadă şi-a zis că nu-i mai dă voie să se întoarcă în maşină. I-a găsit un pat într-un sanatoriu de recuperare din Bangor şi o să stea acolo până rezolvăm noi treburile. Şi ca să rezolvăm…

Căută în cartea de telefon şi formă din nou un număr.

— Dr. O'Reilly la telefon. Vreau să vorbesc cu

consilierul Bishop.

Îi făcu cu ochiul lui Barry.

— Nu. Am fost cât se poate de clar. N-am spus că aş dori să vorbesc cu el. Am spus – şi vocea i se transformă în tunet – că vreau să vorbesc cu el. Asta înseamnă acum, în secunda asta.

Aşteptă.

— Domnu' consilier. Îmi cer scuze că vă deranjez.

Vocea lui O'Reilly era numai lapte şi miere.

— Nu vă reţin decât un minut. E vorba de terenul lui Sonny. Ştiu că vreţi să-l achiziţionaţi. Cred că v-aş putea ajuta – ridică o mână şi făcu semn că totul s-a rezolvat. Nu la telefon. N-aţi putea trece pe-aici pe la ora şase? Splendid.

O'Reilly puse receptorul în furcă.

— Sunt mândru de mine, răcni el. Doamne, ce mă bucur!

— *Stalky şi Compania* de Rudyard Kipling, zise Barry. Deci, a muşcat momeala?

— A sărit ca păstrăvul la musculiţă. Acum nu mai trebuie decât să-l ţinem puţin în suspans.

Soneria de la intrare sună. Barry se uită la O'Reilly care spuse:

— I-am zis lui Kinky să-l aducă sus. Tu nu trebuie decât să fii de acord cu tot ce spun eu.

Barry auzi paşi pe scări. Kinky îl conduse pe consilierul Bishop în camera de zi de la etaj.

— E domnul consilier, zău.

Avea pe faţă o expresie de parcă tocmai ar fi călcat în ceva moale.

— Intră, domnule consilier, zise O'Reilly, ridicându-se să-l întâmpine. Ia loc. Aţi dori un păhărel? spuse, înclinându-şi capul spre sticlele de pe bufet.

— N-am vreme pentru asta. Am venit cu treabă, zău că da.

Consilierul Bishop se aşează chiar pe scaunul de pe care se ridicase O'Reilly.

Barry stătea faţă în faţă cu el. O'Reilly se sprijini de marginea şemineului.

— Deci, cum e, zise consilierul, moare ticălosul ăla bătrân sau nu?

O'Reilly clătină din cap.

— Sonny? Nici vorbă, e pe cale de vindecare.

— Păcat.

Bishop se aşează picior peste picior.

— Ballybucklebo ar fi un loc mult mai plăcut dacă am scăpa de el şi de javrele lui.

— Probabil că ai dreptate, zise O'Reilly, dar cred că Sonny o să mai facă umbră pământului încă mult timp de-acum înainte.

— Bine. Cât mă costă terenul lui Sonny?

— Eu sunt un biet doctor de ţară. Habar nu am.

Ochii lui Bishop se îngustară. Îşi încrucişă degetele.

— Două mii de lire.

Barry nu prea ştia preţurile terenurilor, dar suma oferită părea mică. O'Reilly îşi aprinse pipa.

— Sunt convins că e un preţ bun, zise el, dar noi nu discutăm aici despre vânzarea terenului lui Sonny.

— Ai spus că mă poţi ajuta să pun mâna pe proprietatea lui.

— Nu chiar, zise O'Reilly. Am spus că ştiu că vrei să pui mâna pe proprietatea lui şi că e posibil să te pot ajuta. Adică să te ajut să nu care cumva să te apropii la mai mult de o azvârlitură de băţ de acea proprietate.

Faţa consilierului se făcu stacojie.

— Ia ascultă, vraci tâmpit, n-ai ce să-mi faci tu mie ca să mă opreşti. Am să pun mâna pe terenul lui Sonny, cu tot cu casă şi gard până la sfârşitul săptămânii viitoare, zău că da. Două mii de lire. îi iei sau nu mai facem nicio afacere. Puţin îmi pasă.

— Cred că totuşi n-o să acceptăm.

O'Reilly trimise un nor de fum spre tavan.

— Bine, zise Bishop ridicându-se în picioare. Mă duc acasă.

— Sper că doamna Bishop se va bucura să te vadă.

— Despre ce vorbeşti?

— Şi micuţa Julie Macăteer. A călcat pe bec, ştii…

Barry îşi încleştă dinţii. Această încălcare a regulii păstrării confidenţialităţii datelor pacienţilor îl deranja foarte tare.

— Şi ce am eu de-a face cu faptul că vagabonda aia e borţoasă?

O'Reilly zise încet

— Ea zice că tu eşti tatăl.

Faţa consilierului se făcu vânătă, din stacojie. Începu să bolborosească precum curcanul care tocmai a fost informat că mâine e Ajunul Crăciunului.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi adune minţile şi să se convingă că nu el este tatăl.

— Dacă ea are un copil pe drum, nu e treaba mea. Nu că nu i-aş fi tras-o şi eu o dată.

— Păi i-ai tras-o, Bertie. Testele noastre nu mint.

— Rahat. Ce teste?

Fruntea lui Bishop se încruntă.

— Ce teste?

— Zi-i tu, doctore Laverty.

— A rămas nişte puroi pe nişte tampoane de vată, în seara aia când ţi-a curăţat dr. O'Reilly degetul, intonă Barry. Dacă iei o mostră de sânge de la o femeie gravidă şi o amesteci cu puroi, fie el şi puroi vechi şi uscat, dar să provină de la tată, are loc o progresie anafilactoidă a granulocitelor acidofilice polilobate.

Barry ştia că spune tâmpenii, dar asta voia O'Reilly. „Zăpăceşte-l pe consilier cu termeni ştiinţifici" îi spusese.

— O ce?

— Fii atent, zise O’Reilly.

— O progresie anafilactoidă a granulocitelor acidofilice polilobate. E absolut… patognomonic.

Barry se împotmoli la ultimul cuvânt. îi era greu să mintă un pacient, sau despre un pacient unei a treia persoane.

— Patognomonic înseamnă că rezultatul este sigur, spuse O’Reilly săritor. Sigur tu eşti tatăl. N-aş fi crezut că un ticălos nemernic ca tine are tupeu să facă aşa ceva.

— Trebuie să fie o greşeală la mijloc. N-am atins-o nici c-un deget. Bishop se joacă cu nodul de la cravată. Testul vostru sigur e greşit şi pot să dovedesc asta.

— Cum? întrebă O’Reilly.

— E cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

— Nu chiar, zise Barry. E cuvântul tău împotriva cuvântului ei şi al doi doctori calificaţi… plus ceva ştiinţă sofisticată.

— O, Doamne!

Consilierul îşi ascunse faţa în palme.

— Desigur, Bertie, există o mică şansă… cam care ziceai că e procentul, doctore Laverty?

Barry ezită.

— Cam una la cinci sute.

— Ca testul chiar să fie greşit, zise O’Reilly.

— Deci se poate? întrebă consilierul Bishop, al cărui tupeu se topise cu totul. Chiar se poate?

O’Reilly îşi făcu de lucru, îşi aprinse pipa.

— Bănuiesc că da, dar nu o să putem afla decât în vreo două săptămâni. Până atunci îmi imaginez că preacinstiţii fraţi din loja portocalie ar avea şi ei ceva de spus în privinţa asta. Am auzit că sunt cam radicali cu membrii organizaţiei care se implică în relaţii extraconjugale. Cică au tendinţa să le ceară demisia. Cei din consiliul local cred că ar fi tare supăraţi.

Bishop făcu o ultimă încercare de intimidare.

— Mă păcăliţi, zău aşa.

— Şi mai e şi doamna Bishop, zise O'Reilly dulce. I-a zis lui Kinky că te-a văzut că te dădeai la Julie Macăteer.

— Jur pe Dumnezeu că numai am încercat s-o iau de ţâţe, o singură dată.

— Moş libidinos, zise O'Reilly, înăsprindu-şi vocea. Poate că te-aş crede, Bertie Bishop, dar o să-ţi ia mult să mă convingi.

Bishop îl privi pe O'Reilly cu interes.

— Ce trebuie să fac?

— Nu cine ştie ce. Fă-mi o mică favoare. Asta-i tot. Vreau să-i repari acoperişul lui Sonny şi restul casei… pe gratis.

— Ce? se tângui Bishop.

— O să-i dai lui Julie Macăteer cinci sute de lire. Asta înseamnă două sute cincizeci de fiecare… cum ai zis? Ţâţă. îi vei scrie o scrisoare de recomandare, destul de bună să-i deschidă până şi poarta Raiului… şi dacă sufli vreo vorbuliţă că e însărcinată…

— Nu scot un cuvânt, jur pe Dumnezeu.

— Bine, zise O'Reilly. Foarte bine. Şi încă un lucru. Seamus Galvin caută pe cineva care să-i cumpere nişte raţe-balansoar. Vreo patru sute de lire cred că-s de-ajuns.

Barry hohotea în sinea sa. Uitase complet de familia Galvin.

— Sunt terminat, mormăi Bishop. Ruinat.

— Cu-adevărat vei fi ruinat, Bertie, dacă nu faci ce ţi-am spus eu.

Bishop lăsă capul în pământ.

— Pot să plec? întrebă el.

— Dacă trebuie, zise O'Reilly. Şi sunt sigur că atunci când cei de la laborator vor testa din nou mostrele se va dovedi că n-a fost decât o greşeală teribilă. A, şi dacă tot eşti aici, Bertie. Vocea lui O'Reilly se făcu dură ca oţelul. Dacă mai îndrăzneşti vreodată să mă faci pe mine „vraci”,

dacă mai uiţi că atât eu, cât şi dr. Laverty am muncit pentru diplomele noastre, te spintec ca pe un hering.

Orele de cabinet de miercuri dimineaţă se terminaseră. Trecuse şi prânzul. O'Reilly îşi consultă lista.

— Minunat, anunţă el, nu e nimeni bolnav.

— Deci putem să tragem puţin pe dreapta? întrebă Barry ridicându-se de la masă. Tocmai voiam să mă apuc de careul de cuvinte încrucişate de astăzi.

— Te-apuci, pe dracu'! zise O'Reilly clătinând din cap. Trebuie să trecem pe la câteva persoane pe care le-am cam neglijat.

Barry oftă.

— Bine. Pe cine vrei să vizităm?

— Familia Galvin. Vreau să văd dacă s-a ţinut Bishop de cuvânt. Familia Kennedy. Să vedem cum se simte Jeannie. Pe urmă trecem pe la Maggie să vorbim cu ea despre Sonny.

— Asta n-ar trebui să ne ia prea mult.

Faţa lui O'Reilly se întunecă.

— Astea sunt cazurile uşoare. Pe urmă trebuie să trecem pe la doamna Fotheringham. Pun pariu că habar nu are ce se întâmplă. Specialiştii de la Spitalul Regal n-au timp de conversaţii cu rudele pacienţilor. Am să sun eu la secţie. Să văd ce face Fotheringham.

Barry se întări înainte să spună:

— N-aş putea să mă ocup eu de asta? Ar trebui să fiu eu cel care-i explică lucrurile astea doamnei Fotheringham.

O'Reilly îşi lăsă capul într-o parte.

— Să ştii că speram să-mi ceri asta.

Barry recunoscu satisfacţia în vocea colegului său cu mai multă experienţă. O'Reilly continuă:

— Roagă-i să-ţi facă legătura la secţia 21. Te aştept la maşină.

Barry vorbi cu cineva din echipa de gardă şi fu

mulţumit să audă că recuperarea maiorului Fotheringham progresa aşa cum se anticipase. Va rămâne cu un mic grad de invaliditate, dar probabil va putea duce o viaţă aproape normală. Aveau să-i scoată copcile vineri şi urma să fie externat şi să urmeze câteva şedinţe de fizioterapie săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, zise Barry.

Era gata să pună receptorul în furcă, dar se gândi… de ce nu?

— Puteţi, vă rog, să mă repuneţi în legătură cu centrala? întrebă el. Aţi putea vă rog să-l chemaţi la telefon pe dr. Mills?

Aşteptă.

— Mills la telefon.

Vocea lui Jack era seacă, oficială.

— Jack? Barry sunt.

— Eşti tu însuţi, nu-i aşa? Credeam că mă caută Sir Donald Cromie când mi-a sunat pagerul. Sunt cam pe fugă. Ce s-a întâmplat?

— Nu te ţin mult, am sunat la Regal şi m-am gândit să văd dacă eşti pe-acolo.

— Sunt în drum spre sala de operaţii. Toată după-amiaza asta suntem prinşi până peste cap şi avem doar cazuri minore: negi, chisturi seboreice şi unghii încarnate. E bună practică, după părerea lui Sir Donald. Tu? Eşti la fel de ocupat ca de obicei?

— Nu mă plâng.

— Porumbiţa aia ţi-a dat vreun semn?

— Patricia?

Barry clătină din cap. Criza cu maiorul Fotheringham, tiroida bolnavă a lui Cissie şi sarcina lui Julie Macăteer îl ajutaseră să şi-o scoată pe Patricia din minte, în marea majoritate a timpului.

— Nu, niciun semn.

— Ţi-a dat papucii vinerea trecută. Adică de-abia de

cinci zile. Mai las-o puţin.

— Şi dacă nu mă sună?

— Atunci, amice, te-ai ars.

— Presupun.

Barry ştia că prietenul lui are dreptate. Chiar părea că Patricia încercase pur şi simplu să-l îndepărteze încet.

— Timpul le vindecă pe toate, zise Jack. Ca şi produsele firmei deţinute de domnul Arthur Guinness şi fiii. Ne mai vedem şi noi?

— Te sun eu mai spre sfârşitul săptămânii, dacă-s liber.

— Aşa să faci. Acum trebuie să fug.

Jack închise. Barry zâmbi şi puse receptorul în furcă.

— Vii astăzi? zbieră O'Reilly de-afară.

Barry închise uşa de la intrare şi veni la maşină.

— Ei? Cum se simte maiorul? întrebă O'Reilly.

— E pe calea cea bună.

— Bun, zise O'Reilly, luând uşor curba.

— Nu e minunat, doctore O'Reilly?

Maureen Galvin, cu ochii strălucitori, îi arătă lui O'Reilly un teanc de bancnote de douăzeci de lire.

— A venit la noi cineva azi-dimineaţă la prima oră. Şi zice omul către mine: „Am auzit că bărbac-te are nişte raţe balansoar de vânzare?" „Aşa-i", zic io. „Le iau pe toate", zice el. Şi iote: patru sute de lire.

— Sunt încântat, zise O'Reilly.

— Aşa ceva n-aţi văzut de când sunteţi, zise Maureen. Niciuna nu semăna cu vreuna din raţele pe care le-am văzut eu vreodată. Mă rog, ne-am acoperit cheltuielile şi-am rămas şi cu ceva profit. Da' aţi putea să-mi faceţi o mică favoare? Vreţi să-mi ţineţi şi mie banii ăştia? Aş fi mai fericită, dacă Seamus…

— La mine or să fie în siguranţă, zise O'Reilly băgând banii în buzunar.

Ea îi zâmbi, îşi lăsă apoi capul într-o parte şi zise:

— Sunteţi liberi sâmbătă, domnilor doctori?

Barry spera să aibă ziua liberă. Voia să o vadă pe Patricia, dacă-l suna, sau s-ar fi întâlnit cu Jack dacă nu-l suna. Se uită spre O'Reilly.

— S-ar putea, zise el.

— O să dăm o mică petrecere de adio. Şi am vrea să vă invităm pe amândoi.

— Ce părere ai, doctore Laverty?

— Petrecerea o dăm aici, acasă, după-amiază, zise Maureen.

Barry îşi dădea seama după felul în care se uita femeia la O'Reilly că prezenţa doctorilor săi erau foarte importantă pentru ea.

— Nu văd de ce n-am veni, zise el.

Poate va reuşi să mai fure o oră sau două după petrecere.

— Minunat, spuse Maureen.

— Am o idee, zise O'Reilly. Crezi că tu sau Seamus aţi putea să faceţi rost de cortul ăla al scoţienilor? Să fie, în caz că plouă? Cred că la mine-n grădină ar fi mai mult loc.

Maureen înflori.

— Nu v-ar deranja, domnule?

— Deloc. N-ai de unde să ştii câţi vin la petrecere.

— Seamus o să ia cortul cel mare, atunci. îl montăm sâmbătă dimineaţă.

— Bine, spuse O'Reilly. O să avem nevoie şi de nişte haleală. Doamna Kinkaid o să se ocupe de asta. Şi o să iau eu şi câteva butoiaşe de bere de la Răţuşcă.

— Dar o să vă coste o avere.

— Nu, zise O'Reilly. Willy, barmanul, o să ia banii de la musafiri.

— Dar n-o să avem vreme să luăm o autorizaţie, zise Barry.

În Ulster, oricine voia sa vândă alcool într-un loc public care nu era însă certificat ca restaurant trebuia să

ceară o autorizaţie temporară. De obicei dura cam o săptămână sau două până erau eliberate.

— Nu ne trebuie autorizaţie. N-o să vindem băutură… o să vindem apă la pahar, zise O'Reilly rânjind. Mare minune, apa asta. Nu-ţi trebuie autorizaţie ca s-o vinzi şi nimic nu te împiedică să oferi şi o băutură din partea casei, pentru fiecare pahar de apă vândut. Ca să ne asigurăm că n-avem probleme, o să-l invităm şi pe sergentul Mulligan. Dacăse-ncalcă vreo lege pe unde se distrează şi el, ar fi nevoit să se aresteze singur.

Barry râse şi râsul lui îl trezi pe Barry Fingal.

— Trebuie să văd de copil, zise Maureen. Ne vedem sâmbătă, domnilor doctori.

Spre uşurarea lui Barry, drumul spre ferma familiei Kennedy era uscat. Jeannie se juca în curte, aruncându-i beţe câinelui ei Border Collie.

— Bună ziua, doctore O'Reilly, zise ea, luând băţul din gura câinelui. Şezi, Tessie.

— Cum te mai simţi, Jeannie? o-ntrebă O'Reilly, coborând din maşină.

— Mult mai bine acum, mulţumesc.

Barry îl urmă. Se vedea cu ochiul liber că fetiţa era alta decât cea pe care o cunoscuse în urmă cu trei săptămâni. Avea culoare în obraji şi ochii îi erau luminoşi. Slăbise puţin, dar având în vedere cât de bolnavă fusese, nici nu era de mirare, îşi zise el.

— E pe cale de vindecare, zise doamna Kennedy din uşa casei.

Părul îi era frumos pieptănat şi strâns în coc.

— Tare-am fost îngrijoraţi pentru ea, dar doctorii de la spitalul de copii au fost foarte buni, zău că da. Era unu tânăr, doctorul Mills. A zis că dacă dumneavoastră şi domnu' doctor Laverty nu v-aţi fi mişcat atât de repede…

Femeia înghiţi în sec.

— Totul e bine când se termină cu bine, zise O'Reilly.

Să stea la aer, să mănânce bine şi-o să fie sănătoasă tun cât de curând. Numai bună de trimis la şcoală în septembrie.

— Lui Dermot o să-i pară rău că n-a fost acasă când aţi venit, doctore, dar a plecat la treierat.

— Munca unui fermier nu se termină niciodată, zise O'Reilly. Ca şi a doctorului.

Se duse la maşină şi deschise portiera.

— Dacă n-aveţi altă treabă sâmbătă după-masă, treceţi pe la mine, că facem un mic chef pentru Seamus şi Maureen Galvin. Pleacă în America în curând.

— Am să-l întreb pe dânsul, zise Bridget. Am s-aduc nişte pâine cu stafide.

— Minunat.

Se aşează la volan.

— Treci în maşină.

Barry se urcă în dreapta.

— Am avut noroc de data asta, zise O'Reilly, în vreme ce maşina se hurducăia prin hârtoape. Bridget ar fi murit dacă fetiţa nu-şi revenea.

— Doamna Kennedy trebuie să fi fost destul de în vârstă când a născut-o.

O'Reilly intră pe strada principală şi apăsă pe acceleraţie.

— Vechea poveste. Nu şi-au permis să se căsătorească până n-a murit bătrânul Kennedy, care i-a lăsat fiului său moştenire ferma. Cred că Bridget avea patruzeci şi doi de ani pe-atunci. I-a luat o grămadă de vreme să rămână însărcinată. Fetiţa aia e lumina ochilor ei.

O'Reilly se propti în claxon şi trase de volan în acelaşi timp.

— Afurisiţi de biciclişti. Dă-te la o parte!

Barry-şi întoarse capul după nefericitul care se clătină, se opri şi se aruncă în şanţ, cu tot cu bicicletă.

— Ai lovit vreodată vreunul? întrebă el.

— Încă nu. Toţi îmi cunosc maşina.

O'Reilly îşi luă ambele mâini de pe volan ca să-şi aprindă pipa şi spuse:

— Următoarea oprire e la familia Fotheringham.

— Doriţi un ceai şi nişte gogoşele? întrebă doamna Fotheringham când O'Reilly şi Barry se aşezară în fotoliile acoperite cu cuverturi.

— Nu, mulţumim, spuse O'Reilly. Nu stăm decât un minut. Doctorul Laverty are ceva să vă spună.

Barry înghiţi în sec.

— Am sunat la spital, să întreb de starea maiorului. Şi-a recăpătat pe deplin cunoştinţa. E puţin anchilozat pe partea stângă. Vorbeşte cam nedesluşit. N-o să-şi revină niciodată complet, mă tem, dar Logoterapeuţii şi fizioterapeuţii pot face minuni… în timp.

— Înţeleg. Pe faţa ei nu se putea citi nimic. Poate că dacă ar fi ajuns la spital mai repede? întrebă ea, printre dinţi.

Baxry se uită la O'Reilly care îşi examina unghiile. N-avea să primească niciun fel de ajutor din acea direcţie. Trase aer în piept.

— Da. Ar fi putut fi ceva mai bine dacă mi-aş fi dat seama ce se întâmplă cu el de vineri.

Barry se întrebă dacă nu cumva cei de la spital îi băgaseră în cap îndoiala.

— Am crezut că e doar un spasm muscular al gâtului.

— Dar v-aţi înşelat, nu-i aşa?

— Da, doamnă Fotheringham, m-am înşelat.

— Mă bucur că recunoşti asta, tinere.

— Hm, mormăi O'Reilly, ştiţi, doamnă Fotheringham, eu nu cred că m-aş fi descurcat mai bine. Vineri nu prea aveai ce vedea.

Ea pufni zgomotos.

— Desigur, voi, doctorii, întotdeauna vă luaţi partea

unul altuia. Am avut timp să mă gândesc la ce s-a întâmplat, zise ea, ridicându-se, şi am decis ca eu şi soţul meu să ne schimbăm medicul.

— Asta este alegerea dumneavoastră, desigur, doamnă Fotheringam. Am auzit că dr. Bowman din Kinnegar e foarte bun.

Tonul lui O'Reilly era foarte calm.

— În acest caz – zise ea traversând camera şi deschizând larg uşa – poate că sunteţi atât de bun să ne transferaţi fişele medicale la dânsul.

— Cu plăcere.

Barry, cu capul plecat, o luă încet spre hol.

— Îmi pare rău.

— Părerile dumitale de rău n-or să-mi vindece bărbatul. Acum…?

— O zi bună, doamnă Fotheringham, zise O'Reilly, din prag.

Barry merse spre poartă, o deschise ca să poată trece maşina, o închise şi se urcă pe locul din dreapta.

— Nu pune la inimă, zise O'Reilly. E supărată şi furioasă.

— Are şi de ce, zise Barry. Aş fi putut să…

— Nu începe iar. Ai diagnosticat-o corect pe Cissie Sloan. Noi doi am avut grijă de Jeannie Kennedy şi l-am repus în drepturi pe bătrânul Sonny.

Viră strâns la stânga.

— E adevărat că ai fi putut fi mai atent cu maiorul, dar pentru fiecare doamnă Fotheringham, pentru fiecare Bertie Bishop există câte o Cissie, o Jeannie, o Maureen Galvin sau… o Maggie care face ca toată zbaterea noastră să aibă un rost.

Câteva minute mai târziu, trase maşina lângă căsuţa lui Maggie MacCorkle.

— Haide să-i spunem lui Maggie despre Sonny.

Câinii ieşiră pe uşa din faţă şi făcură roată în jurul

maşinii. Maggie îşi croi drum printre ei şi Barry observă că purta panseluţe proaspete la pălărie.

— Aţi venit la ţanc, domnilor doctori. Tocmai s-a fiert apa din ceainic.

— Grozav, zise O'Reilly, o ceaşcă de ceai e exact ce-mi trebuia.

— Zât de-aci, generale Montgomery, uşui Maggie pisica roşcată de pe unul dintre scaune. Luaţi loc, dom' doctor, aprindeţi-vă pipa.

Îşi făcu de lucru pe lângă aragaz, încălzind ceainicul, aruncând apa fiartă, punând în filtru frunze de ceai dintr-o cutiuţă metalică decorată cu o imagine de la încoronarea reginei Elisabeta a II-a, pictată pe o parte.

Puse din nou apa la fiert.

— Mă bucur că aţi venit, zise ea. Am rămas fără pastiluţele alea şi iar au început durerile alea de cap cu ecscen… cum i-aţi zis dumneavoastră, data trecută, zău. Nu cumva mai aveţi nişte tablete la dumneavoastră?

O'Reilly clătină din cap.

— Mă tem că nu, Maggie. Durerile de cap excentrice sunt o pacoste. Nu poţi să vii la cabinet mâine? Oricum voiam să te mai consult puţin înainte să-ţi mai dau alte pastile. Numai aşa, ca să fim siguri că e totul în regulă.

Barry zâmbi. Nu era singurul doctor din Ballybucklebo care avea să ia în serios orice durere de cap de-acum înainte.

— Am să trec, zise ea, turnând ceai în trei căni. Lapte şi zahăr?

— Doar lapte, zise Barry.

O'Reilly făcuse semn că vrea şi lapte şi zahăr.

— Noi am trecut pe-aici să-ţi spunem ce mai face Sonny, zise O'Reilly. îl externează sâmbătă.

— V-am zis eu, spuse Maggie, p-ăsta trebuie să-l împuşte ca să moară. Asta înseamnă că poate să-şi ia câinii înapoi.

— Nu chiar, zise O’Reilly. O să meargă la Bangor, în convalescenţă, până se termină reparaţia la acoperiş.

Maggie sări în picioare.

— Până când ce?

Făcuse ochii mari.

— Până când i se repară acoperişul. Consilierul Bishop mi-a zis că s-a răzgândit.

— Maică Precistă! Ticălosul ăla de Bertie Bishop?

— Aşa e, Maggie, zise Barry. Pe cuvânt.

— Mda, zise O’Reilly. O să mă duc la spital sâmbătă. îl duc eu la Bangor, dar mai întâi avem o mică petrecere la mine acasă. E petrecerea de rămas-bun pentru familia Galvin, care pleacă-n America. Sonny o să fie în stare destul de bună să stea şi el puţin la petrecere. N-ai vrea să treci şi tu şi să-i zici de acoperiş?

Barry văzu cum obrajii palizi ai lui Maggie începură să se îmbujoreze.

— Fugiţi de-aci, dom’ doctor, zise ea. El şi cu mine abia dacă ne băgăm în seamă.

— Ştiu, zise O’Reilly. Dar ultima oară când l-am văzut, Sonny mi-a zis c-ar vrea să schimbe o vorbuliţă cu tine… să-ţi mulţumească pentru că ai avut grijă de câinii lui.

— Asta ar fi politicos din partea lui, ce-i drept.

— Deci, vii?

— Da, o să trec şi eu, zise ea. Şi dacă vin, o să fac şi o prăjitură cu prune.

S-m, lo) i oamenii buni să nă să petreacă

O’Reilly plecase la Belfast să-l ia pe Sonny. Barry căscă şi îşi roti umerii. Joi şi vineri fuseseră două zile îngrozitoare. Veniseră valuri de pacienţi şi, cu o seară în urmă, avusese loc un accident îngrozitor. Doi bărbaţi cu oase rupte şi răni minore avuseseră nevoie de morfină, aţele şi suturi înainte să fie trimişi la Spitalul Regal. Abia la patru dimineaţa se băgaseră în pat, el şi O’Reilly. Ar mai

fi dormit puţin, dar fusese trezit de zgomotele făcute de Seamus şi de oamenii lui, care montau cortul cel mare în grădină.

Barry oftă, îşi luă farfuria şi tacâmurile şi le duse în bucătărie. Poate că oboseala îl făcea să se simtă şi mai dezamăgit. I se părea că sfatul lui Jack de a aştepta să îl sune Patricia nu fusese foarte inspirat. Nu primise niciun semn de viaţă din partea ei şi trecuseră deja opt zile.

Kinky se ridică din faţa cuptorului.

— Lasă vasele în chiuvetă. Mă ocup eu de ele, zău, zise ea. E o zi mare pentru prostime.

— Probabil, zise Barry, punând farfuriile în chiuvetă. Nu prea am chef de petreceri.

Kinky îl privi pe furiş.

— Nu că ar fi treaba mea, doctore Laverty, dar… cine ţi-a înecat corăbiile? Fetişcana aia drăguţă?

Barry se întrebă cum de-l citise atât de uşor.

— Mda, recunoscu el. Mi-a zis că nu vrea să se implice prea mult într-o relaţie cu mine.

Kinky ţâţâi…

— Prostuţa. Dacă nu dăruieşti, nici nu primeşti. Am învăţat asta pe pielea mea, zău.

Barry se întrebă ce păţise doamna Kinkaid.

— Ai fost măritată şi dumneata, Kinky, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, solemnă.

— Am fost şi a fost grozav. Dar l-am pierdut pe dânsul. Aveam doar optsprezece ani. Era pescar, în Cork. S-a pierdut pe mare şi eu m-am pierdut pe ţărm. A fost ca şi cum aş fi murit pe jumătate. Dar viaţa merge mai departe.

Se duse la bufet, de unde luă un sucitor; cu mişcări îndelungi şi sigure, începu să îndrepte un boţ de aluat.

— Am crezut c-o să văd lumea, chicoti ea. A fost un pas uriaş pentru mine să mă mut din Cork în ţinutul Down, înainte de război. Aşa că m-am angajat la doctorul

Flanagan, de-aici… Numai până îmi reveneam puţin.

— Şi n-ai mai plecat?

— N-am mai întâlnit alt bărbat ca Paudeen al meu… După vreun an sau doi în care mi-am plâns de milă, am început să-mi caut alt bărbat, dar n-am găsit niciunul ca el.

Presără fainã pe foaia de-acum întinsă. Barry se gândi că la fel se simţea şi el după Patricia, dar măcar Kinky făcuse un efort după ce devenise văduvă.

— Eşti mulţumită aici, Kinky?

— Da. Am dus-o bine, zău. Nu mă plâng, dar mă doare să văd un om tânăr jelind.

— E o prostie, nu-i aşa?

Kinky zâmbi.

— Sigur că sunt şi momente în care inima îi porunceşte capului. Ziarul e în hol. De ce nu te duci matale sus în camera de zi? E mai linişte acolo. Te chem eu dacă vine vreun pacient. Şi, cine ştie, până la urmă, poate se rezolvă… Ştii ce-nseamnă „fey”, doctore Laverty?

— Clarviziunea? Darul? E doar o superstiţie.

— N-ai decât să crezi asta, dacă aşa-ţi place, domnule, dar să ştii că lucrurile au să se îndrepte.

În ciuda pregătirii sale ştiinţifice, Barry simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

— Eşti sigură?

Kinky întindea came de cârnaţi pe foaia de aluat. Degetele ei mari rulau foaia, ca să nu se împrăştie umplutura.

— Du-te sus şi citeşte-ţi ziarul.

Se uită lung la ea, dar Kinky nu-i mai acordă nicio atenţie, era prea absorbită de îndeletnicirea ei.

— Bine, Kinky, zise el, ştiind că discuţia era încheiată.

Îşi luă ziarul şi se duse sus. Se apucă de careul de cuvinte încrucişate, dar mintea îi tot fugea la ce spusese Kinky.

Ştii, Barry Laverty, îşi spuse el, doar pentru că

O’Reilly le-a întors spatele femeilor nu-nseamnă că şi tu trebuie să faci la fel. Poate n-ai să mai întâlneşti pe nimeni ca Patricia, dar de ce să nu faci ce-a făcut Kinky şi să mai încerci o dată? Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să rămână văduvă atât de tânără. Oamenii de la ţară credeau că moartea unei persoane iubite poate să-ţi dea darul clarviziunii. Oare Kinky avea darul ăsta? Era clarvăzătoare? Asta era o întrebare dificilă.

Se frecă la ochi, se întinse, se lăsă pe spate în fotoliu şi aţipi.

Barry îşi încreţi nasul. Ceva îi gâdila nările. Percepea vag o adiere uşoară şi un zgomot monoton. Pe piept simţea o greutate. Îşi deschise ochii. Lady Macbeth se cocoţase pe pieptul lui. O mângâie pe cap şi-o întrebă:

— Cât e ceasul?

Se uită la ceasul de la mână. Dumnezeule mare! Era două fără un sfert. Căscă şi se întinse, iar Lady Macbeth sări pe podea, deranjată de mişcările lui. Cu pisica după el, Barry coborî scările şi intră în bucătărie, unde Kinky punea nişte farfurii cu sandviciuri pe o tavă.

— S-a întors doctorul O’Reilly? întrebă el.

Kinky făcu semn că nu şi-l plesni peste mână când vru să fure un sandvici.

— Ia mâna! Sunt pentru musafiri. Ţi-am lăsat o farfurie pe etajeră pentru matale, zău.

Îi arătă o farfurie cu sandviciuri şi rulouri cu cârnaţi.

— Mulţumesc, Kinky, zise Barry şi se servi.

Ea ridică tava.

— Ar trebui să duc astea afară.

Îi ţinu uşa deschisă. Kinky, împovărată de greutatea tăvii, ieşi în grădină. Cu coada pe sus, Lady Macbeth se strecură printre ei. Barry era curios să vadă ce pregătiri făcuseră oamenii, aşa că se luă după Kinky şi tava ei şi se trezi în plin soare. Cortul era montat în stânga grădinii, aproape de casă. Willy, barmanul, era gata de acţiune, în

spatele unei mese pliante ce ocupa aproape tot zidul din spate. Pahare de bere, de whisky şi de vin erau aliniate pe rafturi. Pe laturile cortului uriaş erau puse mai multe mese, pline de platouri cu sandviciuri şi brânzeturi, rulouri cu cârnaţi şi pâine cu stafide, o bucată mare de şuncă şi un picior de miel afumat. Kinky îşi lăsă jos povara.

Se întoarse apoi spre Barry.

— Eu zic că-s de ajuns, zău.

— De ajuns? E destulă mâncare pentru cinci mii de oameni. Ai făcut o treabă extraordinară.

Kinky zâmbi.

— Or să năvălească aici ca lăcustele în câteva ore şi trebuie să mă asigur că nu rămâne nimeni flămând. Mai am de adus o farfurie.

O şterse, iar Barry ieşi şi el din cort. Rânduri întregi de scaune pliante erau aliniate de la intrarea în cort până la zidul din spate. Între casă, scaune şi cort rămăsese un spaţiu mare, liber. Observă ceva la celălalt capăt al grădinii, lângă cuşca lui Arthur, sub castan. O formă neregulată, acoperită cu o prelată.

— Ai idee ce e aia, Willy?

Barmanul se opri din lustruitul unui pahar.

— Habar n-am, dar să nu te duci acolo, doctore. A adus-o Seamus Galvin. E o surpriză pentru doctorul O'Reilly.

— A, zise Barry aproape împiedicându-se de una din sfori. Zbătându-se să-şi ţină echilibrul, simţi că sare cineva pe el, de la spate.

— Ham, zise Arthur fericit, apucându-i coapsa cu ambele labe din faţă.

— Marş, Arthur. Şezi, nătărăule ce eşti.

Arthur se trânti pe iarbă, cu limba scoasă de-un cot.

— Aşa mai merge, zise Barry. Stai acolo, cuminte!

Se întoarse şi o luă spre casă. În urma lui auzi un zgomot făcut parcă de un cuib întreg de vipere, urmat de

un schelălăit. brusc. Barry se răsuci pe călcâie. Lady Macbeth, cu spatele arcuit şi coada înfoiată, cu pupilele complet dilatate în ciuda luminii puternice a soarelui, se pregătea să atace pentru a doua oară nasul lui Arthur Guinness. Laba ei cu ghearele scoase fulgeră prin aer într-o mişcare bruscă în urma căreia nasul lui Arthur fu găurit şi sângele începu să-i ţâşnească. Arthur îşi băgă coada între picioare şi se târî în coteţ.

— Grea viaţa, Arthur, zise Barry şi auzi poarta din spate scârţâind.

Se întoarse şi văzu oaspeţii de onoare: Seamus, Maureen şi Barry Fingal Galvin, pus într-un landou ce fusese foarte la modă printre bonele copiilor celor din clasa de sus, pe vremea reginei Victoria.

— Ziua bună, domnule, îl salută Seamus, ducându-şi mâna la chipiu.

— Seamus. Maureen... Barry se apropie de landou. Ce mai face Barry Fingal?

— Foarte bine, zău că da, zise Maureen, privind landoul uriaş cu multă dragoste în ochii ei verzi. Creşte ca din apă.

— Ia te uită, zise Seamus, cu ochii la bunătăţile din cort. O să fie un ospăţ demn de un rege.

— Pot să te servesc cu ceva, Maureen? întrebă Barry.

— Mă ocup eu, zise Seamus, umezindu-şi buzele cu vârful limbii.

Maureen se aşeză pe primul scaun de grădină şi-şi îndreptă pălăria cu o mână, în vreme ce ţinea căruţul cu cealaltă. Bebeluşul gângurea fericit.

— Ce zi minunată pentru o petrecere, zise ea. Dânsul unde-i?

Ca şi cum cuvintele ei l-ar fi invocat pe doctorul Fingal Flahertie O'Reilly, marele Rover intră pe aleea din spate şi se opri cu zgomot. O'Reilly deschise uşa din dreapta şi îl ajută pe Sonny să coboare. Barry deschise

poarta.

— Cum te simţi, Sonny? întrebă el, în vreme ce O'Reilly îl conducea pe bătrân în grădină.

Părul grizonant al lui Sonny era atent pieptănat şi obrajii scofâlciţi nu-i mai erau aşa vineţi ca de obicei.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc de-ntrebare, domnule, zise Sonny.

— Ai să te simţi şi mai bine după ce te aşezi, zise O'Reilly, ajutându-l să se aşeze pe un scaun lângă Maureen. Ai cunoscut-o pe doamna Galvin?

— N-am avut plăcerea, zise Sonny, dând să se ridice.

O'Reilly puse o mână pe umărul lui Sonny.

— Stai jos. Încă nu ţi-ai recăpătat pe deplin puterile.

Barry zâmbi văzând galanteria bătrânului.

— Ziua bună, dom' doctor, răsări Seamus Galvin, ducând un pahar cu limonadă pe o farfurie plină cu sandviciuri într-o mână şi un pahar de bere pe jumătate gol în cealaltă. Poftim, drăguţo.

Îi dădu farfuria lui Maureen.

— N-am apucat să vă mulţumesc cum se cuvine, doctore O'Reilly, că i-aţi convins pe oamenii aia din Belfast să ia raţele-balansoar. Pot să vă fac cinste c-un pahar?

— Nu, zise O'Reilly, rânjind cu toţi dinţii. Mi-e o sete de parcă aş fi deşertul Sahara. Poţi să-mi faci cinste cu două pahare.

O luă spre cort cu Seamus, se întoarse şi-i spuse lui Barry:

— Ai tu grijă de Sonny?

Barry făcu semn că da.

— Pot să-ţi aduc ceva, Sonny?

— O bucăţică din şunca aia mi-ar pica tare bine şi credeţi că aş putea să beau şi-un păhărel de bere?

— Desigur, zise Barry, ţi le aduc eu.

Până se-ntoarse cu paharul şi farfuria lui Sonny, grădina se umpluse deja. Sosiseră femei îmbrăcate în

hainele lor cele mai bune de duminică şi Barry trebui să facă slalom printre grupurile de bărbaţi, printre care îi recunoscu pe scoţienii din

Ballybucklebo. Domnul Coffin, cu nasul roşu strălucindu-i în soare, era adâncit în conversaţie cu sergentul Mulligan, îmbrăcat în haine civile.

— A fost destul de deranjant, îl auzi Barry pe domnul Coffin spunând. Când groparul a aruncat prima lopată de pământ pe sicriu, a dezgolit un craniu din grămada de pământ care fusese scoasă din groapă.

Clătină greoi din cap.

— Fusese un complot în familie, înţelegi?

— Un craniu? întrebă sergentul Mulligan, făcând ochii mari.

— Groparul a lovit craniul cu lopata. S-a rostogolit din grămadă direct în groapă şi s-a lovit de capacul de mahon al sicriului.

— Dumnezeule, tresări sergentul Mulligan.

— Ai zice ca oasele vechi se fărâmiţează, dar craniul ăla a sărit de două ori şi pe urmă a rămas acolo. Toţi cei veniţi la înmormântare erau cu ochii pe el. Şi n-o să-ţi vină să crezi ce-a spus fratele mortului.

Barry văzu doar o urmă de zâmbet pe faţa cioclului.

— „Cred că asta e o bucată din mătuşa Bertha pe care am băgat-o aici în urmă cu zece ani. Se ţine bine, zău că da!” zice.

Pe faţa sergentului se citea perplexitatea.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, e perfect adevărat.

Domnul Coffin reuşi să scoată un chicotit înfundat.

Doamne, zise Barry, poate că până la urmă fiertura aia sugerată de O’Reilly, ceaiul de iarba Sfântului Ion, chiar a reuşit să-l înveselească pe lugubrul domn Coffin.

Când zgomotul vocilor şi râsetele deveniră din ce în ce mai pregnante, cineva îl bătu pe umăr. Se-ntoarse şi

dădu peste faţa zâmbitoare a lui Jack Mills.

— Ce croşetezi, Bany? întrebăjack.

— Ce naiba cauţi aici?

— Şefu' tău a fost azi la Spitalul Regal. Se distra de minune cu Sir Donald Cromie. Eram şi eu pe-acolo şi ni s-au făcut prezentările. Se pare că O'Reilly m-a văzut jucând rugby pentru Ulster. M-a întrebat dacă-s Jack Mills al tău şi a zis să vin şi eu la petrecere.

— Sunt încântat, zise Barry. Haide, atunci, să bem ceva.

Jack începu să-şi croiască drum spre cort. Se opri brusc.

— Dumnezeule mare! Asta cine mai e?

Barry trebui să se uite de două ori înainte s-o recunoască pe Maggie Mac-Corkle. Purta o fustă lungă până la glezne, dar în loc să fie neagră, ca de obicei, de data asta era stacojie. Avea pe ea mai multe rânduri de jachete, toate încheiate doar la nasturele de sus. Erau de culori diferite şi semănau cu glazura de pe un tort.

Ansamblul era completat de o pălărie de asemenea proporţii, că ar fi putut face parte din recuzita piesei *My Fair Lady.* Şi, ca de obicei, purta flori proaspete prinse în panglica pălăriei, de data asta, crini portocalii. Ducea o bocceluţă într-o mână şi pe Lady Macbeth la subraţ.

— Poftiţi, doctore Laverty, zise ea şi-i puse în braţe mâţa ce se zbătea. Duceţi în casă mâţa asta speriată. Nu-i plac mulţimile. Asta e o petrecere de Ballybucklebo şi nici n-a început încă. Aşa, zise ea, scuturându-şi bocceluţa, am să mă duc să pun prăjitura asta cu prune pe masa cu bunătăţi. Mi-a zis cineva că ţapul ăla bătrân de Sonny e aci. L-aţi văzut pe undeva? întrebă, trecând în revistă mulţimea.

— E sub mărul ăla, zise Barry, arătând cu degetul.

— Bine, zise Maggie.

O'Reilly, cu o halbă de bere în mână, se uita bucuros

la Jeannie Kennedy care se juca pe iarbă cu Colin Brown, pişăciosul, şi cu viitoarea sa mireasă, Susan Macăfee.

— Vezi ce bine-i merge pacientei tale cu abces, doctore Mills?

— Abia dacă am recunoscut-o, zise Jack.

— Haide, îi zise O'Reilly lui Barry. Vreau să văd ce sentâmplă cu Maggie şi Sonny.

Le făcu semn cu ochiul şi-o luă prin iarbă. Barry îl urmă. Se ascunseră după măr, trăgând cu neruşinare cu urechea la ce vorbeau Sonny şi Maggie.

— Trebuie să îţi mulţumesc că ai avut grijă de câinii mei, domnişoară Mac-Corkle.

— A, pentru nimic. Am să-i ţin până te-ntorci acasă, zău că da.

De unde stătea, Barry observă că Maggie şi Sonny nu se priveau în ochi.

— Foarte generos din partea dumitale, zise Sonny, dregându-şi vocea.

— Eşti sigur că te simţi bine?

Vocea lui Maggie era plină de îngrijorare.

— M-a gâdilat ceva pe gât. Vreo broscuţă.

— Sper că e doar atât. Nici nu e de mirare că era să mori, dacă trăieşti în maşina aia veche.

— Mie-mi ajunge. N-am de gând să-i plătesc mişelului de Bishop.

Zâmbetul ştirb al lui Maggie era radios ca lumina soarelui ce strălucea printre frunze.

— Nici nu va trebui. Să-l plăteşti, adică.

Sonny se încruntă.

— De ce nu?

— Pentru că domnu' consilier Bishop s-a apucat să repare acoperişul ieri.

Ochii lui Sonny se măriră brusc.

— Nu-i dau niciun sfanţ.

O'Reilly făcu un pas înainte.

— Nici nu va trebui, Sonny. S-a schimbat calimera. Bishop a venit pe la mine acu câteva zile, să-mi spună că s-a răzgândit, îi părea rău că te-ai îmbolnăvit şi mi-a zis că o să-ţi repare acoperişul pe gratis.

— Nu ştiu ce să zic.

Sonny se uita când la O'Reilly, când la Maggie.

— Eu ştiu, zise Maggie, aplecându-se şi pupându-l apăsat pe frunte. Şi dacă mă mai ceri o dată, la fel de frumos ca acum atâţia ani… Am să spun „da" aşa cum se cuvine, când mă întreabă preotul, zău.

Sonny îi luă mâna lui Maggie cu degetele sale deformate de artrită şi o duse la buze.

O'Reilly se întoarse spre Barry.

— Haide, zise el, cu voce joasă. Cred că porumbeii ăştia vor să fie lăsaţi singuri.

Barry îi făcu semn lui Jack şi se îndreptară spre cort. Dintr-odată, se auzi un vaiet feroce. Barry se întoarse şi-l văzu pe Seamus Galvin cu cimpoiul la subraţ, cu obrajii umflaţi, bătând din picior ca să ţină ritmul pe notele vii ale unei melodii. Arthur Guinness stătea la picioarele lui Seamus. Câinele îşi ţinea capul întors într-un unghi aproape imposibil şi cânta şi el. Schelălăia pe un ton tremurat, care acum cobora, acum urca. Pe iarba dintre casă şi cort, bărbaţii, acum fără haină, şi femeile care-şi lăsaseră cât colo pălăriile dansau un dans scoţian vioi.

— Iisuse, zise O'Reilly, zici că-s la cursele de cai şi începu să cânte cu o voce de bariton surprinzător de melodioasă. Şi aici intră în arenă suflătorii şi violoniştii, care se-ntrec încântări. Iar dansatorii încep să joace pe margarete.

În vreme ce O'Reilly cânta, sergentul Mulligan, ceva mai puţin priceput decât ceilalţi, se împiedică în cizme şi căzu pe-o parte.

— Probabil a alunecat pe o margaretă mare, rânji O'Reilly. Cine mai bea o halbă?

— Eu, zise Jack.

Barry clătină din cap.

— Haide atunci, Mills, zise O'Reilly.

Aruncă o privire către câinele ce încă mai schelălăia.

— Arthur Guinness o să fie foarte însetat după atâta cântat. O să-l întreb pe Willy, barmanul, dacă n-are pe undeva vreo doză de Smithwick's.

Barry se ridică să vadă mai bine dansatorii.

— Aş putea să vă zic o vorbuliţă, dom' doctor?

Barry se întoarse şi dădu cu ochii de Donai Donnelly care-o ţinea de mână pe Julie Macăteer.

— Eu şi Julie voiam să vă mulţumim, dumneavoastră şi domnului doctor O'Reilly.

Lui Barry îi pică falca.

— Nu-mi spune… începu el.

Donai roşi până-n vârful firelor sale roşcate de păr.

— N-aveam bani să ne luăm, zise el, şi Julie n-a vrut să zică la nimeni că io-s tatăl.

— Şi, acum ce s-a schimbat?

Donai înghiţi în sec.

— Am câştigat nişte bani cu Bluebird. Nu era destul, dar Julie a primit şi ea nişte bani de la consilierul Bishop, compensaţie pentru concediere.

— Sunt convinsă că domnii doctori nu ştiu nimic despre asta, zise Julie cu un zâmbet şiret, privindu-l pe Barry drept în ochi.

— Habar n-am, răspunse Barry, ferindu-şi privirea.

— Oricum, zise Donai, am o slujbă nouă acum. Lucrez pentru consilier la casa lui Sonny.

— Deci, vă căsătoriţi, spuse Barry. Mă bucur. Şi cred că şi doctorul O'Reilly se va bucura. Iată-l. Mergeţi şi spuneţi-i şi lui.

Uneori, scopul scuză mijloacele, gândi el. Sonny şi Maggie. Julie şi Donai. Niciuna dintre perechi nu ar fi azi împreună dacă nu ar fi încălcat O'Reilly de câteva ori

regula confidenţialităţii, cu complicitatea sa. Nici petrecerea asta nu s-ar fi ţinut dacă O'Reilly nu l-ar fi obligat pe consilierul Bishop să cumpere raţele-balansoar ale lui Seamus Galvin.

Barry îi privi pe Donai şi Julie, încă ţinându-se de mână, mergând spre doctorul O'Reilly care îi puse o mână pe umăr lui Donai şi tună vesel un: „Extraordinar!" care acoperi muzica.

Se întoarse înapoi spre bar, răspunzându-le la salut petrecăreţilor. Era plăcut să-şi dea seama că fusese în sfârşit acceptat de cei din sat. O vioară începu să cânte. Cineva suflă într-un fluier. Un bărbat uriaş începu să bată într-un bodhran, toba irlandeză făcută din pergament întins pe un cadru rotund. Barry recunoscu melodia şi începu să fredoneze.

— Vă mai dau un sherry, doctore? întrebă Willy.

— Nu. O să beau o bere.

— Aşa vă vreau, zise Willy turnându-i un Guinness. Un şiling şi şase pence pentru apă, vă rog, domnule, îi făcu el cu ochiul.

Barry plăti şi se întoarse la soare.

Seamus Galvin luase bodhranul din mâinile proprietarului său şi începu să bată cu furie. Conversaţia se stinse.

— Doamnelor şi domnilor, urlă el. Doamnelor şi domnilor!

Se clătină şi rânji.

— Vreau să-l invit aici pe doctorul nostru, Fingal Flahertie O'Reilly, să ne cânte ceva.

Urale şi încurajări se auziră din mulţime.

Barry se uită la O'Reilly şi-l văzu prinzându-se de reverele hainei şi cu capul dat pe spate:

— Simt om liber, născut printre nomazi. N-am casă, sunt unul dintre nomazi. Merg pe drumuri şi poteci, niciodată n-am vrut să m-aşez.

Seamus Galvin ajunsese acum chiar lângă Barry.

— Dumneata urmezi, doctore.

— A, nu, zise Barry, încercând să se retragă. Eu nu, nu-s în stare să cânt.

— Nu contează. Ne mulţumim şi c-o recitare. Eşti om cu carte. Pun pariu că ştii „Băiatu' ce stătea pe puntea-n flăcări".

— Căci zilele tale pe drumuri s-au sfârşit… îşi încheie O'Reilly cântarea, într-un ropot de aplauze.

Seamus îl împinse pe Barry în mijlocul cercului.

— Faceţi linişte, acum o să cânte celălalt doctor al nost. Tânărul doctor Barry Laverty.

Barry se uită în jurul la feţele celor ce aşteptau să-l audă cântând. Cissie Sloan îi zâmbi, ştergându-şi fruntea cu o batistă.

— E cald azi, dom' doctor.

Dacă nu îi mai era frig, asta-nsemna că medicamentele pentru tiroidă începuseră să lucreze.

— Dă-i drumu', Laverty, strigăjack şi-şi ridică paharul.

Cineva începu să cânte:

— Ce mai aşteptăm? Ceea mai aşteptăm?

Barry îşi ridică ambele mâini în aer.

— Bine, bine… *Atacul brigăzii uşoare,* anunţă el şi spre marea lui mirare, recită tot poemul fără să se încurce.

Când termină de recitat, aplauzele îl copleşiră. Barry se scaldă în bunăvoinţa mulţimii până-i şopti Kinky la ureche.

— Vino niţel, dom' doctor. A venit cineva să te vadă. În cabinet, domnule.

Barry se încruntă şi o urmă pe Kinky în casă Intră în hol, deschise uşa cabinetului şi încremeni pe loc.

— Bună, Barry, zise Patricia. Credeam că ai să mă suni.

Barry deschise gura larg.

— Ai zis că mă suni.

Vocea îi era gravă, exact aşa cum şi-o amintea.

— Ştiu, zise el, încercând să se adune. Am crezut că încercai doar să fii politicoasă, să te desparţi de mine într-un mod civilizat.

Ea clătină din cap, râzând şi cu ochii-i migdalaţi.

— Nu. Am spus exact ceea ce gândeam: nu eram sigură că sunt pregătită să intru într-o relaţie serioasă.

— Aha.

— Şi înainte să-ţi vină vreo idee, nici acum nu sunt.

— Atunci de ce eşti aici?

— Pentru că… zise ea, apropiindu-se de el şi privindu-l în ochi. Ai tu ceva, Barry Laverty, ceva ce cred că mi-ar plăcea să cunosc mai îndeaproape. Şi mi s-a părut că dacă tot nu-mi dai niciun telefon, e mai nimerit să vin eu să te caut.

El îi luă mâna.

— Mă bucur că ai venit.

Jack a avut dreptate, îşi spuse.

— Şi ai ales cea mai bună zi dintre toate. Avem o mică petrecere aici.

— Nu mi-aş fi dat seama dacă nu-mi spuneai, zise ea zâmbind, în vreme ce sunetele cimpoaielor şi un val de aplauze se auziră din spatele casei. Pot să vin şi eu la petrecere?

— Într-un minut.

O trase lângă el şi o sărată. O sărata acolo, în camera aceea care de trei săptămâni îi devenise atât de familiară ca şi vechea lui cameră din casa părintească din Bangor. Şi-ar fi putut la fel de bine să fie şi pe Lună, aşa de pierdut era în săratul ei.

— Acum, zise ea, dezlipindu-se de el, cam fără suflare, cum rămâne cu petrecerea aia?

— Vino cu mine, zise el.

O luă iar de mână şi o conduse la bucătărie, unde

Kinky tocmai scotea o tavă cu plăcinte din cuptor.

— Doamnă Kinkaid, aş vrea să ţi-o prezint pe Patricia Spence.

— Ne-am cunoscut la uşă, zise ea punând tava pe bufet şi scoţându-şi mănuşile de bucătărie. Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Spence. Acum am treabă, aşa că daţi-i drumul de-aici.

— Bine, zise Barry, îndreptându-se spre uşa din spate.

O privi pe Kinky, văzu ceva în ochii ei şi ştiu că, indiferent dacă avusese ea o clarviziune sau nu, avusese dreptate tot timpul.

— Ce să-ţi aduc de la bar, Patricia?

Nici nu-i acordă atenţie lui Lady Macbeth care se strecurase pe lângă el afară, în grădină.

— O bere, te rog.

— Dacă reuşim s-ajungem la bar, zise Barry, privind doi bărbaţi adânciţi într-o discuţie înflăcărată, chiar în faţa lor.

O'Reilly apăru şi-i apucă pe cei doi beligeranţi de umăr. Urlă la ei:

— Măi, ticăloşi proşti ce sunteţi, terminaţi cu cearta şi daţi-vă din drumul oamenilor ăstora înainte să moară toţi de sete.

— Acesta este doctorul O'Reilly, îi spuse Barry Patriciei.

— Chiar aşa de căpcăun e?

Barry clătină din cap. O'Reilly răcni:

— O halbă pentru Barry şi… prietena ta ce bea?

— Nu erai tu la rând, se plânse omul care era cel mai în faţă la coadă.

O'Reilly se întoarse şi-l fulgeră din priviri pe cel ce îndrăznise să se plângă, cu un foc în ochi, demn de miticul vasilisc.

— Scuze, dom' doctor, nu v-am recunoscut pe matale.

— Gradaţii au privilegii, răcni el. Acuma, Willy, două beri şi… ce-i iau prietenei tale, Barry?

— O bere, ţipă Barry.

O’Reilly apucă toate cele trei halbe şi o luă spre Barry şi Patricia.

— Poftiţi, zise el, dându-le fiecăruia câte o halbă.

— Fingal, domnişoara este Patricia Spence.

O’Reilly îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Spence. Cum vă simţiţi la petrecere?

— Foarte bine, zise ea.

— Îţi zic eu, spuse O’Reilly, sorbind o jumătate de halbă dintr-o suflare, petrecerile sunt ca rachetele alea de le trimit americanii şi ruşii în spaţiu. După ce s-au desprins de la sol, fie se clatină şi explodează, fie trec de ionosferă, ajung în spaţiu şi se duc spre stele.

— Cred că se cheamă „viteză de desprindere”, sări Barry în ajutor.

— Da, aşa se cheamă, zise Patricia. Rachetele trebuie să atingă o viteză critică pentru a înfrânge atracţia gravitaţională.

— Patricia este inginer, explică Barry.

— Bravo ei, spuse O’Reilly. Viteză de desprindere, zici? Ultima oară când l-am văzut pe Seamus Galvin plutea, cu siguranţă, dar bietul domn Coffin a fost învins de forţa gravitaţiei. A aţipit în grădina de legume.

— Credeam că e pionier, se miră Barry.

— Este, dar am impresia că sergentul Mulligan i-a cam botezat ceaiul un pic. S-a înveselit şi restul mulţimii pare să se distreze de minune. Ia uită-te la ei.

Seamus Galvin şi scoţienii din Ballybucklebo cântau de zor pentru câţiva dansatori. O jumătate de duzină de bărbaţi, cu braţele puse pe după umeri, îşi vedeau de dans pe melodia *Lungul drum spre Dublin.*

— Acum, Barry, până nu se-mbată Seamus prea tare,

zise O’Reilly, cred că ar trebui să facem formalităţile. E petrecerea de adio a familiei Galvin care va pleca în America. Cineva trebuie să spună câteva cuvinte.

— Corect, zise Barry. Ce trebuie să fac eu?

— Ia-l pe prietenul tău Mills. Aduceţi una din mesele alea mici din cort şi lipiţi-o de zidul casei.

Se uită lung la halba lui Barry.

— Şi dă-mi mie halba aia, tu n-o să ai timp să bei.

Barry îl găsi pe Jack şi luară pe sus o masă mică pe care o lipiră de zidul casei, pentru a improviza o mică tribună în faţa rândului de scaune.

O’Reilly apăru, cu Kinky la braţ. Ea şi Patricia ocupară locurile de onoare, lângă Maureen şi Barry Fingal Galvin, care era-n landoul său. Jeannie Kennedy şi viitorii însurăţei, Susan Macăfee şi Colin Brown se aşezară pe iarbă.

— N-ar vrea corala bărbătească din Ballybucklebo să ni se alăture? strigă O’Reilly.

Muzica şi fluierăturile încetară, iar cântăreţii o luară pe iarbă, spre scaune.

— Dă o fugă şi-adu-l pe Seamus, te rog, Barry.

Barry ocoli dansatorii aparent neobosiţi.

— Seamus, zise el, trăgându-l de mânecă. Seamus.

Seamus se opri din cântat şi ridică sprânceana, întrebător.

— Doctorul O’Reilly ar vrea să se adune toată lumea.

— Da, domnule, chicoti Seamus. Mă ocup eu.

Cu colţul ochiului, Barry o văzu pe Lady Macbeth strecurându-se în cortul rămas gol. Apoi îşi făcu şi el loc lângă cinstita adunare, aşezată potrivit rangului, ce aştepta cuminte. Acum, că muzica se oprise, nu se mai auzea decât un murmur uşor de conversaţie.

O’Reilly se urcă pe masa nesigură cu destul de multă greutate.

— Doamnelor şi domnilor, zise el. Ne-am adunat azi

aici ca să ne luăm la revedere de la trei dintre cei mai iluştri cetăţeni din Ballybucklebo. Seamus şi Maureen şi micuţul Barry Fingal vor începe o viaţă nouă, în America.

— Seamus o să-şi ia de lucru? se auzi o voce din mulţime.

— Da, da, răspunse Seamus.

— Sfântă Precistă, continuă vocea, chiar se întâmplă minuni.

— Acuma, zise O'Reilly, ştiţi cu toţii că nu prea-mi place să vorbesc…

— Şi papa e prezbiterian, strigă un bărbat.

— Ai grijă ce spui, Colin McCartney, spuse O'Reilly, sunt cu ochii pe tine.

— Şi câţi vezi, doctore? întrebă altcineva.

Când gălăgia încetă, O'Reilly continuă:

— Bine, mi-am meritat-o. Dar nu vreau decât să le urez drum bun Galvinilor şi o viaţă nouă minunaţi îşi ridică paharul.

— Pentru familia Galvin!

— Pentru familia Galvin! răspunse mulţimea.

— Hai Seamus, zi două vorbe, strigă Donai Donnelly.

O'Reilly îi făcu semn lui Seamus.

— Treci aici sus.

Doctorul sări de pe masă.

— Aşa.

Trebuiră să-l ajute să se urce pe masă.

— Am mai zis io… şi-o să mai zic! Cel mai bun doctori din Irlanda! Cel mai bun sat din Irlanda. Cea mai bună ţară din toată lumea.

Seamus se înecă şi vocea îi pieri.

— Şi nu vreau să plec în America, zise el, plângând.

— Plecăm. Săptămâna viitoare, spuse hotărâtă Maureen. Doctorul O'Reilly ne ţine banii şi biletele sunt rezervate. Eu şi Barry Fingal plecăm oricum.

— Şi eu vin cu tine, drăguţo, zise Seamus în gura

mare, trimiţându-i o bezea.

— Acum ai ceva de făcut, Seamus Galvin, zise Maureen, întinzându-i soţului ei un pacheţel.

— Da, aşa e, aproape că uitasem.

Seamus ridică pacheţelul deasupra capului.

— Ăsta-i pentru doctoru' Laverty.

Mulţimea aplaudă.

— Mare noroc aveţi c-a venit să lucreze cu doctoru' O'Reilly.

— Să trăiască! strigă Cissie Sloan.

Barry ştia că are pe faţă un zâmbet până la urechi, când se-ndreptă spre masă.

— Poftim, dom' doctor, zise Seamus, aplecându-se şi înmânându-i darul lui Barry.

Barry rupse ambalajul. Înăuntru era o cutie de aluminiu. Când h desfăcu capacul, văzu că înăuntru erau o mulţime de momeli de pescuit, împletite manual. I se puse un nod în gât şi trase adânc aer în piept înainte să se-ntoarcă spre mulţime şi să zică:

— Mulţumesc, Seamus, mulţumesc Maureen. Vă mulţumesc tuturor.

Se străduí să găsească altceva, mai potrivit, de spus, dar gândurile îi fură întrerupte de un lătrat gros şi de un mieunat groaznic. Lady Macbeth trecu în goană, ca o ceaţă albă. Imediat în urma ei, galopa Arthur Guinness, izbindu-se de picioarele lui Barry şi dărâmându-l peste ceainicul pus la fiert. Simţi umezeala răspândindu-se în ţesătura pantalonilor. N-ar fi Ballybucklebo, îşi zise el, dacă nemernicul ăsta de câine nu mi-ar distruge tot timpul pantalonii.

Îl simţi pe O'Reilly trăgându-l de braţ.

— Sus cu tine, fiule.

Barry se clătină pe picioare.

— Încă un lucru, zise Seamus. Acesta este simbolul eternei noastre recunoştinţe pentru doctorul O'Reilly.

Sări de pe masă şi se apropie de obiectul acoperit cu prelată.

— Aş vrea să-l dezvelească dânsul.

În vreme ce O'Reilly se îndrepta spre Seamus, Barry se apropie de Patricia. Ea începu să râdă când îi văzu pantalonii murdari.

— Cred că asta mi se pare cel mai interesant la tine, Barry. Pantalonii tăi. Nu te-am văzut decât o singură dată într-o pereche de pantaloni curaţi.

Se ridică în picioare şi-l sărută.

— Poţi să pleci de-aici în seara asta? îţi pregătesc ceva bun la cină.

Îi privi zâmbetul şi citi în el o promisiune.

— Vin şi dacă începe potopul, zise el. Şi-am să-mi pun şi o pereche de pantaloni curaţi.

Se-ntoarse la timp să-l audă pe Seamus spunând:

— Tre' să trageţi de frânghia asta de-aci.

— De-asta? tună O'Reilly.

Prelata alunecă la pământ şi de sub ea, răsări, în toată splendoarea, o raţă-balansoar, înaltă de un metru şi lată tot cam pe-atât, cu Capul Verde şi-un cioc galben strălucitor în soarele în amurg, cu o şa maro pictată pe spinarea-i bej.

— Preasfântă Născătoare de Dumnezeu! zise O'Reilly, la fel de mirat ca şi restul mulţimii. E nemaipomenit de frumoasă, Seamus.

Traversă gazonul, o ridică pe Jeannie şi o aşeză în şa. Jeannie începu să se legene, râzând şi făcându-le cu mâna celorlalţi copii care se-aşezaseră la coadă şi-aşteptau, zgomotoşi, să le vină rândul.

— Vedeţi? zise Seamus. V-am zis eu c-or să fie înnebuniţi copiii după ele.

— S-ar putea să ai dreptate, zise gânditor O'Reilly.

— Oricine ar fi cel ce le-a cumpărat, o să facă avere.

Barry înţelegea perfect de ce nasul lui O'Reilly

începuse să se albească. Se întreba dacă nu cumva e cam nepotrivit momentul, dar o lăsă pe Patricia într-o parte şi se apropie de O'Reilly.

— Fingal? Bănuiesc că nu s-ar putea să…

— … îţi iei liber în seara asta? zise O'Reilly privind-o fix pe Patricia. Ia-mi o bere şi-ţi dau liber.

— S-a făcut!

Barry se duse spre cort, înainte să se facă iar coadă la bar. Simţi mâna lui O'Reilly pe umăr şi se întoarse.

— Ia-ţi liber şi mâine. Mă descurc şi fără tine. Deşi mi-ar plăcea să rămâi aici pe termen lung… ca asistent la început… peste vreun an te fac partener.

Barry îl privi pe uriaş în ochii lui căprui şi spuse:

— Trebuie să mă gândesc puţin la asta, Fingal. Dar să ştii că e posibil să rămân.

— Gândeşte-te, zise O'Reilly, dar acu fii băiat bun şi ia-mi o bere… Şi-adu şi un Smithwick's pentru Arthur.

Barry se aşeză la coadă, cu ochii la Patricia care se adâncise în conversaţie cu O'Reilly. Soarele îi strălucea în păr.

— Hm. Dom' doctor? zise Donai Donnelly. Ştiu că probabil vă gândeaţi la ceva important… dar coada s-a mişcat puţin.

Barry făcu un pas înainte. Ceva important? Nimic nu era mai important pentru el în acel moment, decât Patricia.

— Deci, domnule, zise Donai, tocmai mi-aminteam de ziua aia când m-aţi întrebat pe unde s-o luaţi spre Ballybucklebo. Mai ştiţi?

— Da, sigur.

Chiar îşi amintea. Orzul sălbatic, cerceluşii, ciocârlia, vaca bălţată, emoţiile pe care le avusese în privinţa interviului.

Donai spuse:

— Sunteţi pe-aci de destulă vreme, de-acuma, domnule. Cum vă place la Ballybucklebo?

— Îmi place, zise Barry, fără ezitare.

Se gândi la sătucul liniştit, cu stâlpul lui de Arminden, crâşma şi căsuţele de pe malul lacului Belfast şi desigur, la locuitorii lui: Kinky, Donai, Julie Macăteer, Jeannie Kennedy, familia Galvin, Maggie şi Sonny.

Barry fu distras de râsetele lui O'Reilly, tunând în liniştea serii de vară de Ulster. Doctorul Fingal Flahertie O'Reilly o fi fost el ciudat ca două picioare stângi, dar Barry ştia că dacă vreodată în viaţă s-ar fi îmbolnăvit, n-ar fi vrut să fie îngrijit de nimeni altcineva.

Le zâmbi lui O'Reilly şi Patriciei şi-şi şopti:

— Nu cred că „îmi place" e bine spus. Iubesc locul ăsta.

Şi doctorul Barry Laverty ştiu că acesta era adevărul.

PATRICK

TAYLOR

Cum v-aţi început cariera medicală?

Mi-am terminat studiile la Belfast în 1964 şi, după ce am petrecut un an ca intern, am învăţat anatomie în timp ce lucram în weekenduri şi în vacanţe ca medic suplinitor în dispensare săteşti, ca să mă întreţin. Am îndrăgit profesia de medic generalist şi am candidat pentru obţinerea unui post în Anglia. Din păcate, aveau nevoie de cineva cu experienţă în obstetrică, aşa încât m-am dus la Glasgow, ca să capăt experienţă. Am fost fascinat de obstetrică şi, ca urmare, m-am întors în Irlanda, unde m-am specializat în obstetrică şi ginecologie. Am continuat să-mi câştig existenţa ca medic generalist rural – aceia au fost anii care mi-au inspirat *Doctor de ţară în Irlanda.*

Aşadar, se poate spune că multe dintre personaje sunt de fapt reale?

Sunt fapte reale pe care le-am înfrumuseţat. Toate personajele mele sunt precum reţetele doamnei Kinkaid: amesteci un praf de ceva cu o linguriţă de altceva şi, cu puţin noroc, obţii o persoană compusă din frânturi de-ale multora.

Mantra dr. Fingal O'Reilly este: „Nu-i lăsa niciodată pe pacienţi să te-ncalece". V-aţi aflat vreodată într-o astfel de situaţie?

De curând, o pacientă mi-a aruncat în faţă copia unei lucrări de cercetare, găsită pe internet; m-a întrebat dacă sunt la curent cu lucrarea respectivă şi, dacă nu, de ce? Am invitat-o să citească numele autorului. Era al meu.

Cum era traiul în Irlanda de Nord, în timpul conflictului?

Însângerat. Închipuiţi-vă un medic ginecolog care se întoarce la spital după un weekend liber şi nu găseşte nicio femeie în salonul său cu 30 de paturi. Pacientele fuseseră victime ale exploziei unei bombe.

Da, aveam o fetiţă şi nu voiam ca ea să crească în atmosfera conflictului, ce părea că nu se va sfârşi niciodată. Fiica noastră avea doi ani când am plecat şi treizeci de ani, când s-a declarat încetarea focului.

Vă este dor de Irlanda?

Îmi e dor de Irlanda pe care o cunosc, de aceea încerc să o recompun. Era un loc mai paşnic, mai liniştit decât este acum.

Peisajul din Ulster este cu adevărat idilic în carte – iar mâncarea pare delicioasă. Vă e dor de toate acestea?

Mi-e într-adevăr dor de peisaj, mai ales de Strangford Lough, locul în care, în copilărie, mergeam la vânătoare de raţe şi îmi căutam liniştea

în momente în care viaţa era prea agitată. Dar peisajul de aici, din Columbia Britanică, este impresionant. Nu-mi este dor de mâncarea delicioasă, căci soţia mea, provenită tot din Ulster, este o bucătăreasă nemaipomenită.

Care este felul de mâncare preferat?

În primul rând, sunt un adept al mâncării preparate la tigaie, cum ar fi un mic dejun compus din cârnaţi, şuncă, ouă, budincă, ciuperci şi, alături, *barmbrack* (*n.tr.* pâine tradiţională irlandeză) ...

Vă place să navigaţi. Ce variantă preferaţi?

Cursele offshore erau o adevărată provocare – cum a fost, de pildă, cea între Victoria şi Maui. Participam ca navigator. Acum, mă bucur de croaziere inshore, pe iahtul meu.

Cum vă relaxaţi ca pensionar, între perioadele în care scrieţi?

Pe insula unde locuiesc există o cârciumioară primitoare. În fiecare zi, după ce îmi termin lucrul, pe la ora trei după-amiaza, fac o plimbare la vale până acolo, unde mă întâlnesc cu acelaşi grup şi purtăm conversaţii plăcute. Pe urmă, fac plimbarea în sens invers, urc dealul către casă. Mişcarea compensează caloriile adunate din bere şi mă împiedică să devin prea înalt pe lăţime!